

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · sisè període · sèrie P · número 139

Ple del Parlament

Sessió 66, tercera i darrera reunió, dijous 21 de desembre de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Projecte de llei de foment de l'associacionisme 200-00006/13	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió del Departament de Justícia 302-00374/13	24
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els resultats educatius dels alumnes 302-00368/13	34
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'empobriment generalitzat a Catalunya 302-00369/13	45
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures de la Generalitat 302-00370/13	54
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió del Departament de Justícia (continuació) 302-00374/13	64
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els resultats educatius dels alumnes (continuació) 302-00368/13	65
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'empobriment generalitzat a Catalunya (continuació) 302-00369/13	66
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures de la Generalitat (continuació) 302-00370/13	66
Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya de suport a la declaració del Ple del Parlament de les Dones amb el lema «Per una Catalunya sense cap tipus de violència contra les dones i les nenes» 401-00044/13	67
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al desenvolupament de les zones de muntanya per a garantir l'equilibri territorial 302-00372/13	70

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les prioritats en matèria de salut 302-00371/13	80
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de la sequera 302-00373/13	89
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els projectes estratègics 302-00375/13	100
Paraules de comiat de Maria Dolors Sabater i Puig	110
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al desenvolupament de les zones de muntanya per a garantir l'equilibri territorial (continuació) 302-00372/13	112
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les prioritats en matèria de salut (continuació) 302-00371/13	113
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de la sequera (continuació) 302-00373/13	114
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els projectes estratègics (continuació) 302-00375/13	115

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 66.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat Antoni Bayona Rocamora, el lletrat Ferran Domínguez García i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Educació, el conseller de Drets Socials i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La presidenta

Bon dia, diputats i diputades.

Projecte de llei de foment de l'associacionisme

200-00006/13

Comencem pel segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Drets Socials sobre el projecte de llei de foment de l'associacionisme. En primer lloc, d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, el diputat Oscar Aparicio, que en fou designat ponent relator.

Oscar Aparicio Pedrosa

Doncs moltes gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades; conseller... –perdó, que no l'havia vist. Permetin-me que doni les gràcies a tothom que estigui avui aquí present, sobretot perquè alguns dels grups venim d'una nit llarga, de festa, de sopar... Alguns van ser prou intel·ligents i van venir en un altre moment. Bé, en tot cas, tinc cinc minuts –que pensava que eren deu–, o sigui que anirem ràpid.

Jo, primer de tot..., sobretot és donar les gràcies a tots els grups que van participar-hi. I, com a vivència personal, també el que em permetéssiu ser-ne ponent relator. Jo, quan el meu grup em va demanar en el seu moment formar part de la llista –que vaig estar dubtant molt de si fer-ho o no fer-ho–, el principal motiu per fer-ho..., entre altres, però el principal va ser poder estar a la redacció de les lleis. Jo crec que per a una persona, com en el meu cas, jurista –i aquí a la sala hi ha altres juristes–, el fet de poder redactar una llei sempre és un goig. I més en aquest cas, en la llei de foment de l'associacionisme, que estava molt reivindicada per les entitats del país, que avui ens acompanyen alguns representants. També perquè és evident que a Catalunya tenim 25.000 associacions en activitat més o menys, actualment, i un volum entre mig milió i 750.000 persones que pertanyen almenys a una entitat. Per tant, amb aquestes dades és evident que era una responsabilitat, fer aquesta llei.

Un text inicial que va començar amb trenta-dos articles, distribuïts en cinc títols, en quatre disposicions addicionals i cinc disposicions finals, que va ser el punt de sortida, a més de seixanta compareixences, deu sessions, que es van allargar des del mes d'octubre fins al mes de maig d'enguany.

Cal donar les gràcies en aquest punt a la lletrada Clara Marsan i a la gestora parlamentària Carme Alonso, que varen gestionar les agendes –les compareixences es van realitzar cada quinze dies–, però sobretot donar les gràcies a les persones i a les entitats que varen comparèixer. No les podem citar totes, però és veritat que –jo crec que parlo en nom de tots els que érem presents en aquestes– ens van aportar solucions, però sobretot ens van fer reflexionar sobre molts dels punts que hi havia. I aquesta diversitat es va notar, com dic, en la gran representació de tot l'àmbit de persones, d'entitats, que van comparèixer.

Es va obrir el període de presentació d'esmenes –163 esmenes presentades el mes de setembre d'enguany–, que van comportar cinc sessions de treball de la comissió per intentar arribar a consensos que milloressin aquest text. I aquí vull agrair la tas-

ca de tots els ponents, però sobretot dels que hi van participar en aquell moment. Per part dels comuns, la senyora López –que hi va ser a la part final–, la senyora Sabater; la senyora Toronjo, i especialment el senyor Morales –que no el veia, se m’ha canviat de lloc–, perquè, tot i no ser el ponent relator, que em va correspondre a mi, la veritat és que va fer totes les gestions de consensuar les transaccions, d’estar en contacte amb el Govern i acostar les posicions.

Val a dir que ha estat una llei entenc que molt consensuada, així ho demostra el gran nombre de transaccions que hi ha hagut. I, per tant, jo crec que aquests consensos han fet una cosa, que és portar com a mínim l’harmonia –no sé si la felicitat a tots els grups, però com a mínim l’harmonia–, i, per tant, que tots ens sentim contents amb la llei. És evident que pot haver-hi qüestions que les faríem diferents, per això s’han mantingut algunes d’aquestes esmenes per a la votació aquí en el plenari, però crec que en conjunt aquesta tasca ha estat molt bona i molt consensuada.

I, sobretot, aquí permetin-me donar les gràcies al lletrat Jan Sarsanedas, a l’assessor lingüístic Enric Jofré, però especialment al lletrat Ferran Domínguez, que no només va gestionar aquest text de la llei, complicat per aquestes esmenes i transaccions que deia, sinó que, a més, hi va aportar la seva visió jurídica, resolent els dubtes i millorant el text.

Un text que ara ha passat a tenir trenta-cinc articles, amb cinc capítols, vuit disposicions addicionals i cinc de finals. Però, més enllà del canvi que hagi pogut haver-hi en el nombre d’articles, la veritat és que crec que ha quedat el text molt més enriquit respecte a l’inicial, amb totes aquestes aportacions, visions i consensos, en definitiva, que hem hagut de generar.

Una llei que, com diu el preàmbul –i vaig acabant perquè, com dic, pensava que eren deu minuts–, pretén reivindicar i potenciar el fenomen de l’associacionisme amb la finalitat d’enfortir-lo, facilitar-ne el creixement, incentivar la conscienciació de la població amb relació als seus valors i principis. Una llei que serà d’aplicació amb relació als deures per a totes les administracions, delimita quines entitats són subjectes de la llei i estableix els principis fonamentals que l’han de regir.

Es fan mesures de foment, mesures també de respecte a les associacions, a les fundacions. Es fan també els aspectes adreçats a les administracions públiques perquè aquestes puguin desplegar eficientment i eficaçment aquesta llei. Es fan moltes mesures que jo crec que, de veritat, són una millora, perquè facilitaran el dia a dia de les entitats. Si hi ha una cosa que amb les compareixences hem tingut precisament ha estat aquesta, aquesta petició de demanar que facilitem el dia a dia, que traguem burocràcia, que siguem molt més propers, no només l’Administració de la Generalitat, sinó totes les administracions locals. *(Sona el senyal acústic que indica que s’ha exhaurit el temps d’intervenció.)* Jo crec que això ho hem aconseguit.

I, com dic, la responsabilitat –i acabo, presidenta– era estar a l’alçada d’aquestes expectatives que les entitats van dipositar; aquest teixit, com he dit, molt potent, associatiu català, que ens va demanar això, un ajut, un esforç, per fer una llei que estigués a l’alçada de les seves expectatives, com dic. I esperem nosaltres haver estat a aquesta alçada, haver redactat una bona llei, que sigui útil i, sobretot, que ajudi les entitats del país. Perquè una llei és útil no pel fet de tenir-la o pel fet d’aprovar-la, sinó pels drets que atorga.

Moltes gràcies.

La presidenta

Tot seguit obrirem el torn d’intervencions dels grups parlamentaris que han reservat esmenes per defensar en el Ple per un temps màxim de deu minuts, tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus. Té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Oscar Aparicio i Pedrosa. *(Rialles.)*

Oscar Aparicio Pedrosa

La meva organització avui no és gaire bona, ja ho reconec. Bé, doncs gràcies, presidenta. En tot cas, ara, com a ponent del PSC i Units per Avançar, vull explicar una miqueta el posicionament amb relació a la llei.

Nosaltres en el tràmit d'aprovació inicial ja vam dir que enteníem, i entenem, que és una llei necessària amb un objectiu bàsic, com era facilitar, com he dit... (*veus de fons*), les tasques..., la tasca a les entitats, perquè creiem que fomentar les associacions és també necessari, diríem que imprescindible. I, per tant, aquest era l'objectiu que ens vam plantejar a la llei.

Nosaltres, com vam dir en la seva aprovació aquí el mes de maig del 22, vam detectar una sèrie de mancances.

En primer lloc, pensàvem que era una llei que era més declarativa que no pas constitutiva de drets i que hi mancava un òrgan de control precisament per facilitar aquests drets o que les entitats poguessin tenir aquests drets.

En segon lloc, enteníem que hi havia una qüestió a tractar, que era com donàvem cabuda en aquesta llei a les fundacions.

En tercer lloc, en aquells moments, en el moment inicial, la llei establia mesures per a municipis de més de vint mil habitants. Nosaltres enteníem, doncs, que les entitats associatives es troben a tots els municipis, i probablement amb més pes en aquells municipis més petits.

També ens preocupava la qüestió econòmica, concretament el finançament d'aquestes entitats.

I, cinquè punt important, per fer-ho en blocs, també ens semblava que no es podien excloure de la llei les entitats que realitzessin prestació de serveis a canvi de remuneració.

També ens preocupava, i molt, com eliminàvem la burocràcia, com fèiem una interconnexió entre els diferents registres i com fèiem la finestreta única per a totes les entitats.

Aquestes premisses o aquestes mancances que al nostre entendre tenia el redactat inicial van marcar la nostra intervenció en les compareixences –de fet, la petició de compareixences també– i van marcar les esmenes. I, per sort, jo crec que en aquest cas moltes de les esmenes que vam presentar –vam presentar-ne trenta– majoritàriament han estat o acceptades o transaccionades, amb la qual cosa entenc que l'objectiu com a Partit Socialistes ha quedat aconseguit.

Hem modificat aspectes que, al nostre entendre, eren essencials del text inicial. És veritat, com he dit, que nosaltres –i per això començo...– hem reservat esmenes per votar aquí al plenari en dos aspectes que nosaltres entenem essencials.

El primer és el cas dels «grups informals», que es deien al text inicial, o, com ara s'anomenen, «plataformes ciutadanes» i «grups socials». Entenem que, tot i que aquest text definitiu limita les mesures de suport, de finançament, etcètera, respecte a l'inicial... Nosaltres no hem acabat d'entendre per què estava en aquesta llei. Per definició, nosaltres enteníem que el fet associatiu ho és amb uns requisits. El principal és estar registrat. Per tant, aquelles persones que lliurement decideixen no inscriure's, no tenir estatuts, no formalitzar aquesta relació, enteníem que no havien d'estar dins de l'empara de la normativa.

El que més greu ens sap a nosaltres és que no s'hagi acceptat, tal com demanàvem, la creació d'una comissió de control de la norma. Concretament, la nostra esmena 28 proposava la creació d'una comissió permanent de control amb les funcions de mesurar el grau de compliment de les obligacions de la llei, així com establir les mesures concretes tendents a l'assoliment del compliment d'aquestes obligacions. Nosaltres hem dit moltes vegades que entenem que una llei pot ser molt bona, però necessitem que es compleixi, i creiem que la millor manera era precisament aquesta. I, de fet, jo crec que va quedar detallat, si més no, amb la majoria de compareixences de les entitats, que així ens ho demanaven.

Però, com he dit, els ponents que hem participat..., no només qui parla, sinó la resta de grups parlamentaris que hem participat en aquesta llei hem fet una cosa que a mi..., és veritat que és la meua primera llei, però m'ha semblat molt interessant, que és intentar deixar al marge aquelles qüestions que ens separaven i intentar buscar aquells punts de consensos. Com he dit abans, probablement és una llei que no satisfà al cent per cent ningú, però jo crec que precisament aquesta és la part principal o la part bona que té aquesta llei: que sense ser al cent per cent la llei de cap, ni del Govern ni dels diferents grups parlamentaris que hi hem participat, tots ens la podem sentir una mica nostra.

Com he dit, en el cas del nostre grup, la majoria d'esmenes –vint-i-dos sobre trenta, és a dir, un setanta-cinc per cent– que es van presentar han estat acceptades o transaccionades. Amb aquestes esmenes hem aconseguit modificar el règim econòmic que s'establia per a les associacions. Hem aconseguit que les mesures s'apliquin a totes, amb independència de si la seva activitat és a municipis de més de vint mil habitants o de menys; que les administracions que tinguin o hagin de tenir un pla de subvencions també hagin de participar en el foment d'aquestes entitats o de mesures per donar suport i per fomentar aquestes entitats.

També hem aconseguit incloure-hi que les administracions formin el seu personal per poder acompanyar les entitats i les associacions en aquest procés de petició i justificació de les subvencions demandades, és a dir, d'una de les principals fonts d'ingressos que tenen. És important treure burocràcia a les entitats, però també és important acompanyar-les en tot el procés en el difícil i complicat món de les administracions públiques, especialment quan hi ha material econòmic.

En el mateix sentit, hem introduït el que al nostre entendre són esmenes molt importants en aquest aspecte respecte a un sistema de finançament que contempli mesures conegudes –no dic que siguin innovadores, sí conegudes– però que no es feien o habitualment no es fan a les administracions amb les entitats, com són les subvencions plurianuals, els concerts, els contractes programa o els convenis plurianuals.

Totes aquestes mesures que he dit ràpidament tendeixen a una doble vessant. Per una banda, com dic, reduir la càrrega administrativa de les entitats, però també de les administracions, sobretot pel fet que aquests instruments permetran una estabilitat econòmica i financera a les entitats, que és molt necessària per realitzar aquelles accions i activitats que necessiten un període d'execució superior a l'any o que són fetes de forma recurrent. Per tant, les entitats no hauran d'estar pendents cada any de si reben o no o si tenen o no el finançament garantit. Històricament, aquesta era una de les peticions que ens havien fet arribar les entitats, i creiem que la seva plasmació en una llei és una de les grans fites aconseguides amb aquesta.

També destacar el tema de bestretes, que siguin contemplades de forma general i en quantia important; ampliar l'àmbit objectiu de les subvencions, que permetran algunes accions com l'adquisició de patrimoni o el lloguer dels immobles, qüestions que fins ara hi havia moltes administracions que exclouïen expressament a les seves bases.

Un altre punt per nosaltres no menys important és introduir la garantia que el Govern haurà d'escoltar les associacions en els projectes normatius que tinguin un impacte directe en el món de les entitats, de les associacions. Sempre havíem pensat que una de les mancances del text inicial era que buscava el reconeixement del fenomen, d'aquest fenomen associatiu, però en canvi no en buscava la col·laboració, i més en l'àmbit d'aquestes normes futures que ha d'haver-hi. Per altra banda, ens sembla que aquest és un punt important per evitar que properes legislacions que pugui haver-hi incrementin la càrrega administrativa que tenen les entitats.

Parlant de càrregues administratives, el nostre grup també –i altres, eh?, això..., en tot cas, no em vull posar medalles; altres grups, s'ha de reconèixer–..., vam proposar mesures de finestreta única, d'interconnexió de diversos registres, perquè tots som coneixedors que les diverses administracions a vegades, no?... fins i tot una ma-

teixa administració demana i requereix informació a les entitats de forma dispersa o obliga els seus representants a duplicar la informació que faciliten. Hem d'ajudar en aquesta tasca les entitats, i ens semblava bàsic aquest grup d'esmenes que posesin en relleu aquesta tasca de simplificació; tasca, de fet, recollida per altres normes, però que, en tot cas, en aquest moment quedarà amb vigència legal, justament, per a les entitats. I justament també nous mitjans tecnològics que haurien d'ajudar en aquesta rebaixa de les càrregues que tenen.

També un altre punt que creiem molt important, que se'ns ha acceptat i que algun altre grup parlamentari havia demanat, és homogeneïtzar els criteris de les subvencions per intentar facilitar la tasca de les entitats i que no hi hagi criteris diferencials en els requisits o criteris diferenciats en les subvencions en funció de l'Administració o fins i tot del departament que hi actui.

Com veuen, aquest és un breu resum de l'activitat que hem portat com a grup parlamentari i que crec que ha millorat el text inicial, no només les nostres esmenes, eh? Com he dit abans i he repetit, la gran majoria d'esmenes que s'han presentat per part de tots els grups han estat acceptades o transaccionades, la qual cosa crec que és un motiu que tots ens n'alegrem.

Per aquest motiu, nosaltres votarem a favor de gran part del text; només votarem en contra, com hem dit, d'algunes de les esmenes que ha mantingut el Grup de la CUP, perquè parteixen de posicions antagòniques, però sí que votarem a favor, com dic, de la majoria del text.

De ben segur, d'aquí a uns minuts tindrem una nova llei, una llei que ha generat moltes expectatives entre les entitats del país no només pel pas del temps que feia que es reclamava, sinó també per les mesures que s'hi han establert.

Crec sincerament que hem fet una bona feina, que ens hem dotat d'una bona eina que ja entenc i suposo que no agradarà a tothom, però que millora la situació de les entitats, que tindran amb relació..., sobretot la seva relació amb les administracions públiques, però també a la inversa, la relació que tindrem les administracions amb les entitats.

Ara és necessari, però, que totes les administracions de Catalunya apliquin el text legal i ho facin amb el convenciment que les entitats són un bé a preservar, promocionar, impulsar, i garantir-hi la col·laboració. La història de Catalunya no s'explicaria sense el moviment associatiu, i les administracions han de continuar amb aquesta col·laboració; no oblidéssim pas que la societat no és més que una gran associació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Tras un sinfín de ponencias de asociaciones varias y alguna fundación para elaborar el proyecto de ley del asociacionismo, he constatado las grandes incongruencias que llenan sus partidos y que suplen su carencia de ideología.

Ustedes, los progres, los que impulsan esta ley contra viento y marea, los que ven en los molinos de viento a sus grandes enemigos, esos fantasmas que les persiguen y les atormentan gobierne quien gobierne –como el patriarcado, el colonialismo, el varón y la raza blanca–, resulta que cuando se trata de recibir dinero, cuando se trata de repartir subvenciones a acólitos, de tener entes a su servicio, altavoces de su ideología o centros de adoctrinamiento de sus tesis, pasan por alto sus miedos y abandonan sus luchas.

No sé si conocen ustedes algo más patriarcal que un estado que tenga que subvencionar entidades privadas que, por su actividad, no son capaces ni de autofinan-

ciarse ni de generar interés a las entidades privadas para que se hagan cargo de su mecenazgo. Es como un padre que tiene que dar una paga a un hijo porque su actividad es observar los movimientos del escarabajo pelotero, y de eso, obviamente, no se puede vivir. Pero ahí está el «papá estado», para subvencionar los caprichos de un hijo en vez de aconsejarle que se busque un camino para ganarse el pan.

Lo mismo pasa con esta ley: el patriarcado colonial blanco –que ahora les viene a ustedes estupendamente– va a financiar asociaciones, pero solo las que ustedes digan que fortalecen la sociedad y que aportan valor y que hacen un bien necesario.

Aquí VOX les va a presentar dos cuestiones. Si son tan necesarias, ¿por qué no son públicas?, ¿por qué no son profesionales organizados con un sueldo público? Si son servicios necesarios y si fomentan la cohesión social, ¿por qué no son organismos que penden del Estado, como la sanidad, la educación o derechos sociales? Y si la labor social que realizan es tan agradecida por la ciudadanía y genera valor, ¿por qué no pueden autofinanciarse con su actividad?, o ¿por qué no suscitan el interés de las empresas privadas para que inviertan en ellas? Porque una cosa es que no tengan por objeto lucrarse con la actividad y otra muy distinta que para realizarla necesiten una subvención estructural y «plurianual», porque así lo llaman ustedes. Esto es un eufemismo que usan para pagar a sus afines y que hagan de correa de transmisión de su ideología.

Salvando distancias, porque se trata de una federación, así lo hicieron ya con la ley a medida que aprobaron y cuyo fin es subvencionar a la Federación Catalana de Escultismo, centro insigne de adoctrinamiento separatista de niños y jóvenes. Por cierto, no reconocida en ningún rincón del resto de España y mucho menos en Europa, donde, además, ya les han llamado la atención. Curiosamente, el resto de los grupos, asociaciones y federaciones de *scouts* de Cataluña, como la OJE o como los Scouts de Europa, no reciben ninguna subvención, pero se han buscado la vida para permanecer y realizar la actividad para la que están constituidas y para ser reconocidas en Europa, e incluso su función suscita tanto interés y es tan reconocido el bien social asociado a su movimiento que no les faltan mecenas. Claro, no depender del dinero público da una libertad de la que carece la Federación Catalana de Escultismo. Es ahí donde vemos otro de los problemas de este proyecto.

Hubo una ponente en el proceso de constitución de la ley que les señaló esta cuestión, y a raíz de ahí recularon, no fuese que se les colase otro no acólito u otro no estómago agradecido en la ronda de ponencias y se diese pábulo al concepto que VOX llevaba tiempo repitiendo desde la primera ponencia: que pagar a una asociación corrompe el fin de la propia asociación, porque les borra la libertad que le da la autosuficiencia y pasan a ser esclavos del gobierno de turno, que les costeará solo si responden a sus expectativas de publicidad ideológica.

Qué pena como la izquierda progresa y los separatistas intentan regularlo todo para que no se les escape nada que pueda propiciar una corriente de pensamiento crítica con su sistema de pensamiento único y totalitario y que cuestione sus tesis... Control ideológico a través del control del poder adquisitivo que te va a permitir desarrollarte o realizar las actividades que te enriquecen como persona; uno de los binomios más viejos del mundo. VOX no está a favor del control, sino de la razón y del espíritu crítico, y nos hace poca gracia que se financien asociaciones como parte de su fomento.

Otra disyuntiva durante las ponencias fue si las fundaciones debían entrar dentro de esta ley o no y ser financiadas o no y subsidiarias de..., bueno, recibir subvenciones. Los comunistas se negaban: las fundaciones les parecen cosa de ricos; no como las asociaciones, que son más de barrios humildes. Supongo que cuando pensaban en esto les pasaban por la cabeza esas asociaciones que trabajan bajo chuzos de punta cayendo, como la asociación Amigos del Liceo.

En fin, que no somos partidarios de que la Administración sufrague los gastos de entidades privadas. Es la Generalidad la que se debe ocupar de cubrir las nece-

sidades vitales y de preservar los derechos de los ciudadanos. Y si la Generalidad no llega, que haga por llegar, que reduzca el gasto en altos cargos, en embajadas, en chiringuitos inútiles o duplicados con el Estado, que hay unos cuantos.

Apoyaremos todo lo que sea fomentar el asociacionismo en diputaciones y ayuntamientos porque creemos en la labor asociativa y de las fundaciones, aunque en ocasiones realizan el trabajo que debería realizar la Generalidad, pero no estamos de acuerdo con que sea de fomento obligatorio en colegios y universidades, ya que a nadie se le escapa el camino por el que van a ir ustedes y cuáles son las asociaciones que pretenden vender en los centros de educación, ya que en su caso la ecuanimidad brilla por su ausencia.

Por otra parte, aclararles que un mérito para acceder a un puesto de trabajo no es haber formado parte de asociaciones. No es un logro que requiera estudio y formación académica específica; más bien son proyectos de los que se obtiene un rédito en forma de realización personal, y por eso es por lo que apoyamos el fomento del asociacionismo, porque determinadas asociaciones imprimen valores.

Y, por último, con nuestras enmiendas hemos propuesto, entre otras cosas, suprimir las referencias a las plataformas y grupos informales, así como su propuesta de regularlos. Estos conceptos, aparte de antiguos, desde el punto de vista jurídico no tienen ni pies ni cabeza, pues precisamente carecen de personalidad jurídica por no estar debidamente constituidos. El que puedan optar a una subvención o tener otro tipo de soporte económico estructural o plurianual resulta una aberración aun mayor que la de financiar con dinero público actividades de asociaciones privadas que hacen seguidismo del gobierno de turno.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Maria Dolors Sabater Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, conseller, i especialment totes les persones que ens acompanyeu i moltes que segur que esteu seguint aquest debat pel canal del Parlament, perquè aquesta realment, ja s'ha dit, és una llei que fa molts i molts anys que s'esperava, molt necessària i molt treballada, i molt participada... La Maria Arnal, amb una veu que commou les entranyes, canta aquells versos de Joan Brossa, del poeta, que diuen: «la gent no s'adona del poder que té».

I la gent, organitzada, realment té un poder important. Poder per si mateix com a acció comunitària, i sempre la comunitat és contrapoder davant d'un capitalisme ferotge que ens vol individualistes i competitives, i no cooperants i organitzades i comunitàries..., sinó també per les finalitats que aquesta organització té, que en la nostra cultura està arreladament demostrat com ha sigut aquest associacionisme que ja ve de molt d'antic, i ara la intervenció no ens permet fer tota aquesta repassada, que toca aspectes culturals però també molts aspectes antirepressius.

Jo avui mateix reivindico la plataforma que treballa perquè l'Adri es quedi al barri, una plataforma antirepressiva, en representació de totes aquestes organitzacions antirepressives que estan ara vigents i que ens connecten també amb els comitès de solidaritat amb els patriotes catalans i que ens fan pensar en com ha sigut d'importantíssim el moviment associatiu, no només el que es formalitza i que es legalitza i que té un NIF i que està formalitzat, sinó també, com reconeix aquesta llei, el valor i la importància de totes aquestes plataformes, agrupacions i formes de cooperació comunitària que tenen diverses finalitats.

Nosaltres compartim que ha sigut una ponència molt i molt treballada, amb moltíssimes esmenes amb ganes de millorar el text, amb molta voluntat per transaccionar. És cert que, des del nostre punt de vista, doncs, hi han algunes coses que no han quedat com ens hauria agradat que quedessin. De fet, nosaltres vam assumir en la

seva totalitat també totes les esmenes que presentava el Consell Nacional de la Joventut, perquè les vèiem coherents i perquè tocaven també el moll de l'os d'alguns dels punts que han sigut el debat central d'aquesta llei i que ara m'hi referiré.

Nosaltres mantenim les esmenes que no han sigut aprovades, encara que sigui simbòlicament, perquè sabem que no s'aprovaran en la votació al Ple, però ens sembla que és important reivindicar-les, i és el que faré ara amb aquesta intervenció. I, sobre les esmenes que han quedat vives, de VOX i del PSC, les votarem en contra, perquè representen un model oposat al que nosaltres defensem.

Per exemple, hi ha una esmena que ha decaigut i que a nosaltres ens semblava... Perquè és veritat que, amb totes les transaccions que hem fet, el text ha millorat, l'hem enriquit, però pel camí, doncs, hem hagut d'acceptar perdre alguna cosa, no? I una era, ja en el preàmbul, quan es parla de que la riquesa del model associatiu a Catalunya és la clau de la seva consolidació i pervivència durant el pas del temps malgrat les dificultats objectives, malgrat els sistemes polítics adversos, malgrat les operacions, persecucions o intents de manipulació –per això feia esment jo de tota aquesta força antirepressiva i em semblava pertinent recordar que protestar no és terrorisme (*alguns aplaudiments*), com moltes persones d'entitats i organitzacions s'hi troben... Nosaltres havíem fet una esmena que deia que aquests graus de manipulació han arribat fins al punt de ser objecte d'espionatge policial mitjançant mètodes d'infiltració d'agents encoberts, suplantació d'identitat digital o altres formes d'ingerència il·lícita perpetrats per les estructures d'estat durant el segle XXI. Bé, és una esmena que no s'ha incorporat al text, però que volíem fer-ne esment.

Quin ha estat el moll de l'os del debat més important que ha tingut aquesta llei? És una llei que aborda l'associacionisme des d'un concepte ampli i que, per tant, incorpora en alguns aspectes de les prestacions o del reconeixement totes aquestes plataformes que no estan jurídicament declarades com a associacions. I en això nosaltres hi hem estat plenament d'acord, però feia un efecte de balança i, en contrapartida, incorpora al mateix nivell de les associacions les fundacions, i nosaltres en això no hi hem estat d'acord.

Hem estat d'acord –i ara ho justificaré– i hem buscat..., vam aportar un text que ens semblava que ho resolvia... Hem estat d'acord en que hi han moltes associacions que, mantenint plenament el concepte associatiu, han agafat la forma jurídica de fundació. I, per tant, algunes d'elles, de forma excepcional, molt excepcional, doncs, també poden ser objecte d'aquest tractament. Però això, com una excepció, no com que totes les fundacions estan en aquesta categoria d'associacions. Nosaltres havíem presentat la manera de resoldre-ho.

Nosaltres el que defensem és que les fundacions, cooperativisme i sindicats, que neixen, beuen de la mateixa ànima que l'associacionisme, que és aquesta forma d'organitzar-se comunitàriament perseguint una finalitat, ja disposen d'un marc legislatiu propi més extens, i, en canvi, l'associacionisme, com a forma jurídica, com a concepte, justament deixava d'instruments propis per enfortir-se. I, per tant, nosaltres enteníem que aquesta llei no havia d'incloure les fundacions i les cooperatives i els sindicats, perquè ja tenen el seu marc jurídic propi, i, en tot cas..., sí que fer-hi un enllaç quant a que hi pot haver formes dels sindicats, del cooperativisme i de les fundacions que entronquin amb aquesta finalitat associativa. Bé, en aquesta, diguem-ne, no ens n'hem sortit, no?, amb aquesta voluntat –veig que se m'acaba el temps.

Nosaltres havíem proposat una fórmula que deia: «Casos especials de formes jurídiques de l'associacionisme que, per motius excepcionals, històrics o organitzatius, es troben inserides en alguna forma jurídica diferent de l'associació formal i requereixen un tractament específic d'excepcionalitat per ser objecte del suport de la llei sense incórrer en cap greuge envers la resta d'entitats associatives.» Finalment, amb la defensa d'aquestes esmenes, que no han prosperat, sí que ha prosperat una altra forma de text que d'alguna manera distingeix que no totes les fundacions poden ser objecte d'aquesta llei. Això ens sembla que ha estat també una millora.

Nosaltres hem aportat..., i s'han acceptat moltes de les esmenes que hem aportat. També n'hem transaccionat moltes. Hi hem inclòs, per exemple, la perspectiva lingüística, que era un tema que no s'hi incloïa. Hi hem inclòs també els aspectes no només del feminisme, que ja hi eren, sinó de l'ecologisme, la diversitat i la inclusió, el tema de l'anticapacitisme –alguns d'aquests conceptes.

I hem compartit amb els altres grups, que també han aportat moltes de les esmenes que havia proposat el consell, molts aspectes concrets de limitar la burocràcia, la finestreta única. Aquí caldrà feina encara, perquè això és universal. La majoria de l'associacionisme, tot l'associacionisme, ens indica que mor per culpa de la burocratització de les seves organitzacions.

I també hem aportat –i ens sembla important, perquè ha estat acceptada– aquesta alerta sobre com les associacions han de poder fer servir l'espai públic i les construccions; que les construccions, els edificis públics, ja han de tenir en compte que hi ha d'haver espai per a la vida comunitària, perquè la vida comunitària, l'associacionisme, no persegueix una finalitat privada individual –hi han associacions que sí, però això..., ja es poden valdre–, sinó que són fonamentalment eines de transformació social i eines comunitàries.

Malgrat que votarem en contra d'alguns punts, que sabem que això no els limitarà per tirar endavant, estem en conjunt contentes d'aquesta feina que hem fet conjuntament, i pensem que avui es fa un gran pas per a l'associacionisme i per al país.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, per expressar el seu posicionament sobre el text del dictamen, per un temps màxim de deu minuts per grup, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Conseller Campuzano, diputats, membres del Govern que avui ens acompanyen, també representants del teixit associatiu de forma àmplia, des de l'àmbit juvenil, des del lleure, des de l'escoltisme, el sector cultural, social, voluntariat, etcètera, en aquesta aprovació final de la llei de foment de l'associacionisme... Un projecte de llei que ens presentava fa tot just un any i mig la consellera Violant Cervera en aquest Parlament, i que responia al mandat parlamentari del juliol del 2015 a través de la llei del voluntariat i de foment de l'associacionisme, ara, ni més ni menys que vuit anys després, gràcies als diversos grups parlamentaris que hem treballat conjuntament i que hem participat activament d'aquesta ponència, serà una realitat.

Però permeteu-me que també faci un agraïment a totes les persones de la casa que ho han fet possible, en especial als lletrats, en especial als assessors lingüístics, i, com no podia ser d'altra manera, també als gestors.

Deixin-me també que faci un agraïment, abans d'entrar en el detall d'aquesta llei, al meu grup parlamentari, a Junts per Catalunya, per l'oportunitat de poder conduir, de poder ser la ponent d'aquesta llei i d'aportar aquest aprenentatge que molts de nosaltres tenim, vinculats al teixit associatiu municipal. Fer-ho en especial des de Tordera, des de la comarca del Maresme, i en àmbits també molt diversos, com és el lleure, com és l'educació o com és, sense anar més lluny, i que ens interpel·la a tots, la política.

Una llei que estableix, com s'ha comentat ja, com a objectiu alguns reptes per potenciar aquest teixit associatiu que ens caracteritza com a país a través d'aquest reconeixement social, a través d'aquestes competències, d'aquesta seguretat jurídica, però alhora també de deures i de drets, drets per a tots i cadascun d'ells.

Potenciant, a més a més, l'impacte territorial, dotant-lo d'aquestes eines, d'aquests recursos, apostant per la simplificació administrativa amb aquesta desburocratització, amb una finestreta única i amb la relació més fluida amb l'Administració, o bé

creant, entre d'altres òrgans, l'observatori de l'associacionisme. Combinant, per tant, aquesta potenciació de l'activitat associativa amb aquesta conscienciació social que té sobre els valors, sobre els principis de tota la societat, i que ens aporta.

Aprovem, per tant, per primera vegada una llei que regularà el foment de l'associacionisme i que ho farà en sintonia amb la ja esmentada Llei del voluntariat, però també en futures lleis que ja s'estan treballant des del Parlament o des del Govern, com són la llei del tercer sector, com són la llei de l'economia social i solidària o bé la llei de l'acció concertada.

Com bé sabem, i com deia al principi, Catalunya precisament es caracteritza per ser un dels territoris amb més teixit associatiu, i ens n'hem de sentir plenament orgullosos. De fet, si fem memòria, aquest fenomen d'implicar-nos, de participar de les diferents accions, de col·laborar per un interès comú més enllà d'un interès individual, per un objectiu, ve de molt lluny. De fet, el paper de l'associacionisme va ser clau en la defensa de la llengua, en la defensa de la cultura, en la defensa de la nació, però també en reptes com a país, en aquest cas, contra el franquisme, per la democràcia, per la restitució de les institucions, i, sense anar més lluny, per la restitució també d'aquest Parlament, i també, mirant la història més recent, pel dret a l'amnistia i l'autodeterminació, que serà una realitat.

Arribem, per tant, d'aquesta manera a aquest projecte de llei, recollint les demandes, recollint aquests consensos i el treball amb totes les entitats que ho han fet possible a través de congressos, a través d'espais de col·laboració que urgien aquest reconeixement, aquest relleu generacional, amb recursos, amb formació i assessorament necessaris per part de les diferents administracions.

I, ara sí, entrant en el contingut, com han avançat alguns dels ponents d'altres grups parlamentaris, permeteu-me que destaquí que del total d'esmenes, que n'hem tingut gairebé, doncs, dues-centes, i que hem pogut treballar de forma molt fluida, hi ha un total de trenta-tres esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya que han sigut aprovades o transaccionades i que formen part d'aquest dictamen final que avui aprovarem, i que enriqueixen, en tot cas, el text.

I deixin-me que posi en valor el vot favorable a aquest dictamen final, que serà el que sortirà a la llum, amb algunes esmenes que potser, doncs, s'acaben votant i que permetrà aquest foment de l'associacionisme, esmenes que giren entorn de quatre eixos clau i que resumeixen el contingut de la llei.

Ho fan a través d'aquest foment, com dèiem, en els casos que determina la llei, també determinant quins són els interlocutors, determinant que fem referència a les associacions però alhora també a les fundacions, les plataformes ciutadanes, els grups socials que compleixin amb els requisits i les condicions fixades per aquesta per fer valdre l'associacionisme, per fer-ho des de l'impuls, de la participació, aquest suport, aquesta formació i aquesta promoció de recursos.

A més a més, amb mesures dirigides a la creació de noves associacions, impulsant l'organització i l'increment de la base social i comunitària, amb un reconeixement clau pel que fa a l'educació.

Tots sabem que aquest paper de la ciutadania en moviments claus, com el feminisme, l'ecologisme, l'esport, la diversitat, la democràcia o la cultura participativa..., s'han d'incorporar en els currículums escolars com a valors propis, però alhora també des de l'educació postobligatòria, des de la formació professional o des de l'àmbit universitari, amb el reconeixement i la participació dels joves a les associacions i la convalidació d'aquests coneixements adquirits. Però a més a més, també, sense anar més lluny, amb aquest impacte i amb aquesta col·laboració publicoprivada, amb el reconeixement envers l'ocupació, envers l'empresa, la transmissió de coneixements..., o com serien les iniciatives de l'economia social i solidària.

En segon lloc, potenciant l'impacte territorial, dotant-lo de les eines i recursos amb aquesta interconnexió de registres, la coordinació entre les administracions. Aquest Govern ha de donar suport als municipis amb accions d'assessorament, com

dèiem, de suport tècnic i formació. Però a més a més cal facilitar, en aquest sentit, els recursos dels programes de suport i aquest empoderament de les entitats acompanyant no només els municipis que actualment tenen pla de subvencions, sinó aquells que l'hagin de tenir amb l'aprovació de plans, d'instruments, i, a més a més, també garantint i dotant d'eines per a espais de participació per a les entitats, tal com ens heu traslladat en el transcurs de la ponència.

A més a més, una de les principals demandes que també recull aquesta llei és aquesta aposta per la simplificació, aquest pla pilot per a la desburocratització i per a la finestra única, per homogeneïtzar les subvencions, per desenvolupar un sistema tecnològic des del Govern que operi amb aquests principis de finestra en el termini màxim de dos anys i que faciliti alhora la relació entre les diverses administracions construint una taula de coordinació interadministrativa en els propers sis mesos.

I darrerament també destacar-ne, d'aquestes esmenes, d'aquest contingut de la llei, el paper que ocuparà l'agència catalana de foment de l'associacionisme, que serà l'encarregada d'oferir el suport i els recursos necessaris a les administracions locals i de la que en sorgirà l'òrgan que es crea, el de l'observatori de l'associacionisme, com a unitat orgànica de dades, de resultats, d'estudi, d'avaluació d'impacte, amb la creació alhora d'un centre de recursos amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya per proporcionar materials, guies i espais a les entitats juvenils.

I, per tot l'exposat, aquests quatre eixos pretenen resumir aquest encaix de la llei, però també incentivar espais necessaris de seguiment, de compliment i de control del que han de ser les obligacions de la llei. Òbviament, sense recursos no serà possible. També des de l'oposició insistirem per tal de que es pugui desplegar cadascun dels punts d'aquesta llei i per tal de fer-ne el seguiment oportú.

I ja vaig acabant, presidenta, perquè crec que ja s'han dit moltes de les qüestions que s'interpel·len en aquesta llei, però permeteu-me que segueixi reivindicant aquest teixit associatiu de Catalunya, que ocupa un paper primordial no només en l'acció del dia a dia, sinó també, com dèiem, en l'agenda política, en reivindicacions, lluites i victòries històriques i compartides d'aquesta societat, conscients que fins ara no hi havia un marc jurídic propi i que avui aquest serà una realitat.

Per tant, de nou, moltes gràcies als grups d'Esquerra Republicana, del PSC, dels comuns i de la CUP, que han sigut els que han participat activament al llarg del debat per deixar enrere les diferències i divergències polítiques per fer-ho per un bé comú, com ahir ens deia l'enyorat Enric Canet, que avui no ens pot acompanyar, que precisament persegueix aquest repte comú que tenim tots i cadascun de nosaltres, que és fer possible aquest associacionisme, aquest foment i aquest reconeixement.

Per tant, avui fem un pas endavant i decidim per consolidar aquest teixit associatiu com a agent de transformació social, com a agent de participació i de compromís que ens defineix com a país i que ens defineix com a societat. Moltes gràcies.

I ja acabo, presidenta. Aprofitant aquesta darrera intervenció i aquest últim Ple de l'any 2023, molt bon Nadal i felicitat entrada d'any a tots i a totes, que esperem que vingui carregat d'èxits, d'èxits també per a l'associacionisme, perquè de ben segur que seran els èxits de tots.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades. Conseller... Salutem també, evidentment, a totes les entitats i organitzacions del món associatiu que ens acompanyen avui. Enhorabona pel dia d'avui. I, si m'ho permeteu, a nivell més personal, també saludo els meus pares, que estan aquí per primera vegada, que han vingut des

del Carib colombià a veure el que ha esdevingut casa de la seva filla. Mamá y papá... (*aplaudiments*), bon dia.

Avui és un dia important perquè portem el dictamen d'aquesta –espera, que l'emoció em pot; *corremos un tupido velo*–..., votem el dictamen d'aquesta ponència tan important per a Catalunya. És un dia molt molt important, que porta intents fallits, i ara hi farem un recorregut.

I des d'aquí ho celebrem, En Comú Podem, per la gent organitzada, pel bé comú, des de tots els territoris, des de totes les temàtiques, des de totes les sensibilitats polítiques també. Així que és un bon dia i ens hem de felicitar tots i totes per arribar fins aquí. Evidentment, els agraïments estan a l'ordre del dia en intervencions i debats com aquest, però realment hagués estat impossible, òbviament, sense la participació de les entitats, del món associatiu, que ha estat persistent, insistent i perseverant durant tots aquests anys.

Les persones expertes que han vingut a les compareixences a millorar aquest text de proposta, el redactat d'aquesta llei, després entomada pels grups parlamentaris..., i, aquí, gràcies a la diputada Toronjo, al diputat del Partit Socialistes, a la diputada Sabater, però, en aquest cas –perdonem Pau–, especials gràcies al diputat Pau Morales, que s'ho ha pres de manera molt personal i amb molt de compromís i amb molta empena perquè aquesta llei tirés endavant, ha tingut molta paciència (*aplaudiments*). I crec que totes hem treballat, però..., bé, les coses, com són. En aquest cas, també gràcies a la companya, la diputada Yolanda López, que des del meu grup ha finalitzat les darreres negociacions i transaccions per tancar aquesta llei quan el municipalisme i crear un ésser humà m'han requerit i no m'han permès acabar-ho. I, per descomptat, a totes les persones del nostre espai polític que han col·laborat a treballar aquest contingut de la llei.

Deia abans que aquesta era la tercera, no?, que la tercera hauria de ser la bona, perquè el 2005 es va tenir una comissió d'experts composta per diverses entitats on es va arribar a quaranta-tres mesures per fomentar l'associacionisme; en concret, en aquest cas, enfocada en l'associacionisme educatiu. Després, el segon intent: el 2014-2015, més o menys, va haver-hi un intent, quan Esquerra Republicana tenia competències en el tema, però després van haver-hi altres prioritats i el foment de l'associacionisme, doncs, no era una d'elles en aquell moment i va decaure. I el maig del 2022, fa quinze mesos, fèiem un nou exercici que avui concloem, i diem que la tercera era la bona, perquè ja n'hi havia prou de marejar el sector. Hi havia moltes ganes, però també molt d'escepticisme precisament per aquests intents fallits. I diem que, si no hi havia un compromís real per entomar les contradiccions polítiques als debats, era gairebé millor no obrir el meló. I crec que ho hem aconseguit.

I també siguem humils i conscients de que són molts els reptes que encara tenim en el món associatiu: la distribució territorial de les entitats, els censos dels participants; l'estat dels equips, que tenen uns relleus molt accelerats degut també a la precarietat i una rotació molt alta causada, entre d'altres coses, per la manca de formació i de reconeixement de l'experiència que es desenvolupa en aquestes entitats. Experiència que posem molt en valor, que no té a veure amb una pagueta, com diu l'extrema dreta, sinó que té a veure precisament amb el capital comunitari, amb el capital organitzatiu i amb tot el potencial realment d'organització de la societat catalana.

I totes aquestes mancances, evidentment, tenen conseqüències en el funcionament del món associatiu. Moltes d'elles crec que les hem pogut entomar en aquest text, però, bé, ens quedaran coses pendents i que dependran també de l'empena que hi faci el Govern.

I, aquí, dues qüestions que ens agradaria destacar, en aquest procés. Hi ha el tema de les fundacions, i no m'hi estendré massa, perquè crec que la diputada Sabater..., bé, aquí compartim un posicionament bastant important. I, tot i que les esme-

nes no prosperaran, nosaltres votarem a favor de les esmenes de la CUP, en aquest cas, perquè compartim posicionament en aquest sentit.

També afegint-hi la complexitat de que som conscients de que alguns municipis, sobretot de fora de l'àrea metropolitana, on famílies treballadores, per temes de temps, per temes de precarietat laboral, no poden dedicar el temps necessari al lleure o a la cura en espais determinats..., doncs comptar amb la possibilitat de participar en un espai que els acull i els educa en lloc d'estar al carrer. I que aquesta feina la fan moltes fundacions és una cosa que hem d'acceptar, i negar-ho no seria sincer per la nostra part. Però també siguem conscients que tenim ara El Corte Inglés oferint colònies, i que precisament el que no volem és que el lleure educatiu esdevingui un bé de mercat i amb una lògica exclusivament de mercat, un mer producte d'entreteniment i no educatiu, que és el que realment és, un producte d'entreteniment durant l'estiu.

I jo crec que aquest procés legislatiu ens ha donat l'oportunitat almenys de posar aquesta complexitat sobre la taula i filar una miqueta més prim. Nosaltres vam retirar les nostres esmenes sobre les fundacions; aquí ens vam quedar sols amb la CUP, com deia, tot i que malauradament no prosperaran, les seves.

I, en aquest cas de les fundacions, crec que és especialment important que quan tenim una administració pública que fins ara no ha apostat amb prou contundència pel sector voluntari i això fa que precisament el sector privat vagi a omplir una necessitat i trobi una finestra d'oportunitat per créixer i per enriquir-se, quan s'adopta aquesta posició d'immobilisme, llavors és quan entrem en aquestes lògiques de que el mercat s'autoreguli, i, doncs, ja estaria tot escrit per al món del lleure educatiu de base comunitària real. Esperem, però, que amb l'aprovació d'aquesta llei i amb l'empenta del Govern això canviï.

Una observació, també, general sobre la llei que té a veure amb aquests reptes que esmentava abans: per nosaltres era important que qualsevol iniciativa o pla de foment de l'associacionisme es vinculés sí o sí als plans d'enfortiment comunitari, també, i als plans d'aquesta autogestió que a Catalunya està a l'ordre del dia, i no només romantitzar aquesta autogestió com que les entitats ho poden tot i poden soles, sinó que també són capaces de gestionar precisament béns públics.

I, en aquest sentit, destaquem una de les nostres esmenes, que estableix que les administracions públiques han de fomentar la gestió comunitària de béns públics per mitjà de la construcció d'un marc institucional propi que permeti reconèixer i promoure les experiències ciutadanes d'ús comunitari dels espais públics susceptibles de ser cedits per a l'ús i la gestió comunitaris. Ens sembla especialment important també per la precarietat que existeix al voltant de la cessió d'usos d'espais, però sobretot per la força i per l'agència política també que es dona a aquest tipus d'entitats per gestionar béns públics.

Nosaltres també creiem que conèixer la realitat associativa de Catalunya era una cosa que sí o sí havíem d'entomar. I per aquest motiu celebrem l'article 33, que, gràcies a la nostra esmena, tirarà endavant en el dia d'avui, que parla de la creació de l'agència catalana de foment de l'associacionisme, adscrita al departament competent en matèria de foment de l'associacionisme, per mitjà de la direcció general competent en matèria d'acció cívica i comunitària.

També es planteja la creació d'un observatori de l'associacionisme que faciliti conèixer de manera actualitzada la situació de l'associacionisme al país, recollir dades de treballs científics i de camp, nodrir els objectius i valors de l'associacionisme. I també celebrem el que ja ha comentat la diputada Toronjo, tots aquests plans que van encaminats a facilitar la tramitació de subvencions, la renovació del sistema, òbviament amb tots els reptes que el compliment de les normatives europees i estatals comporta, però que també hem intentat entomar en aquesta llei.

Esperem, finalment, de tot cor, que l'aprovació d'aquesta llei en seu parlamentària suposi de veritat i amb tot el que ha d'implicar un nou impuls per al moviment

associatiu al nostre país, que no seria el mateix sense aquest moviment associatiu, i per a totes les entitats sense afany de lucre, de manera que puguin treballar i puguin guanyar en eficàcia, en eficiència, garantint sempre la transparència i qualitat en l'atenció de les persones.

Se'ns gira feina, consellers; se'ns gira feina també al Parlament per fer el seguiment del compliment d'aquesta llei. Així que esperem que el 2024 ens doni salut a totes per poder-ho fer.

Bones festes a tothom.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. Conseller, diputats, diputades i convidats que ens acompanyen, bon dia a tothom. Muchas veces los temas que tratamos en este hemiciclo pueden sonar lejanos, pero creo que este no es el caso: prácticamente todos los ciudadanos hemos participado de alguna manera en alguna asociación. Y a mí me gustaría hablar de los beneficios del asociacionismo aterrizándolos junto con mi experiencia personal y, de paso, rendir un homenaje a todas las asociaciones que tanto me han aportado.

El asociacionismo fomenta la creación de apoyo social; esto es algo que comprobé en primera persona con la Fundación Josep Carreras contra la leucemia. Mi madre padece esta enfermedad y fue trasplantada de médula, y el hecho de colaborar con esta fundación me dio un sentido de pertenencia, de cohesión, de conexión, de apoyo emocional con otras familias que estaban pasando por lo mismo. Y esto es algo muy beneficioso cuando pasas por momentos de dificultad.

La participación en asociaciones fomenta también la participación cívica y ciudadana, contribuyendo al bienestar general, con proyectos comunitarios, proyectos de cooperación, actividades de voluntariado, programas educativos. Y esto es algo que comprobé gracias a Itran, una entidad que se dedica a garantizar que niñas en zonas rurales de Marruecos puedan seguir cursando la educación secundaria.

Las asociaciones también pueden contribuir a la cohesión social, a la promoción de valores compartidos, y puedes pasártelo muy bien, además, participando en sus actividades. Yo jamás olvidaré mi experiencia en la asociación cultural gastronómica Butifarrèndum y nuestro grito de guerra «a la taula i al llit, al primer crit».

Y, por supuesto, no me quiero olvidar de aquellas que trabajan para promover un cambio social abordando cuestiones importantes en la sociedad, como la defensa de derechos, la concienciación sobre problemas sociales y la movilización para el cambio positivo. Y gracias a GO2 he podido colaborar en el diseño y el impulso de leyes en pro de los derechos de la comunidad LGTBI tanto fuera como dentro de las fronteras españolas. A todas ellas, gracias por aportarme tanto.

En Ciutadans creemos que leyes como esta pueden llegar a fomentar prácticas de responsabilidad social al establecer estándares éticos y de conducta, contribuyendo a la construcción de una sociedad más ética y comprometida. Eso sí, hay ciertas partes de esta ley en concreto que imponen restricciones que, sin duda, desalentarán la diversidad y la pluralidad de las asociaciones, y son esos apartados concretos sobre los que pedimos votación separada, ya que no podemos darles apoyo de ninguna manera.

No podemos apoyar el apartado correspondiente al artículo 5.1.b. noveno, en el que se pide como requisito general de las entidades destinatarias de esta ley el fomento de la normalización lingüística de la lengua catalana. El concepto «normalizar» implica la imposición de una lengua en detrimento de otra; en este caso, la imposición del catalán en detrimento del castellano, que también es una lengua oficial en Cataluña. Esto no permite la diversidad y no deja de ser una presión para ajustar-

se a lo que la Cataluña oficial –o sea, lo que promueve la Generalitat y todos sus satélites– considera «normal», limitando la expresión y la libertad individual. Introducir la normalización lingüística de la lengua catalana como requisito general implica marginar, implica discriminar, implica excluir a aquellos que no hablan la lengua normativa –en este caso, el catalán.

Y esta prevención la encontramos también en el artículo 10, apartado 1.g, en el que se habla literalmente de «la defensa de la diversidad lingüística como riqueza universal que se necesita para proteger la lengua catalana como herramienta de acogida y cohesión social en un contexto plurilingüe en el que la lengua propia está minorizada». O sea, es todo un templo a la hipocresía y al cinismo propio de una ideología fanatizada. ¿Por qué nos meten con calzador su mantra de que la lengua catalana es una lengua propia minorizada? Esto no tiene nada que ver con el objeto de la ley. Es, además, un discurso victimista que repiten por doquier como dogma del régimen público en Cataluña, y ya está bien. Así que no vamos a pasar por el aro sin denunciar que intentan manosearlo todo y meter su ideología con calzador hasta en una ley sobre el asociacionismo.

Por otro lado, encontramos muy osado que la Generalitat tenga que realizar formaciones para las personas que se implican en las asociaciones. En primer lugar, porque por experiencia personal estoy completamente convencida de que tendría que ser más bien al revés; mucho tiene que aprender la Administración de las asociaciones, y no al revés.

Y, luego, ¿por qué?, ¿qué necesidad hay? ¿Qué ganamos con estas formaciones? Porque la impresión que se da es que con este artículo pretenden que las asociaciones asuman el marco ideológico del poder político de turno. Por ejemplo, a una asociación de amigos de la petanca, pues, no tienes por qué formarles en perspectiva decolonial ni mucho menos en la conciencia lingüística, tal y como proponen en el artículo 19 –del que, por cierto, aprovechamos para pedir votación separada. ¿Qué es la conciencia lingüística? ¿Ser conscientes de qué hablamos? Porque yo creo que todos los seres humanos somos conscientes de qué hablamos.

En otro orden de cosas, no podemos estar a favor de la creación de la agencia catalana de fomento del asociacionismo. En primer lugar, porque estas funciones las puede asumir perfectamente el mismo *departament* sin necesidad de desconcentrar estas funciones, como así lo ha hecho hasta el día de hoy. Y, en segundo lugar –y lo que es más importante–, porque a esta agencia la ley la funda como una entidad de derecho público pero sometida al derecho privado, algo que le permitirá gestionar fondos sin pasar, entre otras, por las cautelas y las garantías de la ley de la función pública, la de contratos administrativos y la general de subvenciones, y sin tener que someterse al sistema de recursos administrativos. Es decir, con esta ley se consuma una huida del derecho administrativo, dejando la puerta abierta a gestionar esa agencia a su libre antojo al Govern como si fuera su propia empresa y su propio dinero. Y, en otras palabras, una puerta abierta a la arbitrariedad en el uso del dinero público y, pues, como siempre, a colocar a amiguetes con pingües salarios, que mejor estarían destinados a médicos, profesores, policías y un largo etcétera.

Vamos a votar aquellas partes de la ley que, sin duda, tendrán un efecto positivo en el asociacionismo. También votaremos a favor de algunas enmiendas del Partido Socialista y de VOX, que en algunos casos son idénticas. Pero bajo ningún concepto apoyaremos las partes que buscan acabar con la diversidad de las asociaciones y, de paso, con la pluralidad de la sociedad catalana, ni mucho menos aquellas que impliquen reforzar un sistema clientelar para perpetuar una estructura de poder al mando de la Generalitat.

Porque lo interesante de impulsar el asociacionismo es que fomente una sociedad civil independiente y crítica, que sea motor de la participación y del cambio social. Lo que no pueden pretender, como en realidad hacen, es convertir el asociacionismo en un instrumento del poder, un instrumento que sirva para irradiar la ideología y

las estructuras del poder, como ha ocurrido en los regímenes autoritarios y totalitarios que ha habido. Y no hace falta remitirse demasiado a nuestro pasado ya relativamente lejano, pero todos somos conscientes de los movimientos asociativos que se procuran llevar a cabo en esos regímenes. Entonces, hay que evitar eso y fomentar un asociacionismo independiente, crítico, diverso, que opine diferente del poder, que sea crítico con el poder y que no le aplauda.

Lo que es ridículo es esa permanente búsqueda de la adhesión inquebrantable de una supuesta sociedad civil ficticia, que no es más que correas de transmisión de un poder que subvenciona y que coloca a los suyos en esas entidades. Por eso quiero poner en valor entidades como Asamblea por una Escuela Bilingüe, S'Ha Acabat!, Societat Civil Catalana, Cataluña Suma, Impulso Ciudadano, Foro de Profesores y tantas otras entidades que no reciben un solo euro de dinero público y que son atacadas permanentemente desde el poder.

Solo hay que ver ahora lo que está pasando o lo que ha pasado con la misión europea impulsada por una asociación como es AEB, y solo hay que poner TV3 para comprobar cómo están siendo tratados, como si fueran el demonio, y no son más que ciudadanos que se han asociado con unos fines independientes que están ejerciendo un derecho democrático fundamental. Porque eso es lo que da vida a las democracias, y eso es lo que hace que las democracias no se conviertan en regímenes autoritarios. Mi reconocimiento a todas ellas, y muchas gracias por existir.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Pau Morales i Romero.

Pau Morales i Romero

Bé; bon dia, presidenta. Conseller, diputades, diputats, representants del Govern i del món associatiu que avui ens acompanyeu... Avui és un d'aquells dies que prenent sentit la feina que fem aquí: d'una demanda social, d'una reivindicació, d'un moviment organitzat que és part indestriable del que som com a país, en surt una resposta útil i clara per donar-hi correspondència. I, per tant, avui també toca donar les gràcies en especial a la militància del Jovent Republicà i al Grup Parlamentari d'Esquerra per donar-me l'oportunitat d'haver-hi pogut participar.

Per cert –i aprofito, ja que s'han fet reconeixements a associacions concretes–, tot el suport als estudiants de La Pública contra el Feixisme que aquests dies estan patint un judici acusats per l'extrema dreta de S'Ha Acabat!. *(Aplaudiments.)*

Aquest és el primer text normatiu que situa l'associacionisme i dibuixa horitzons per fomentar-lo i orientar-lo al seu creixement i enfortiment, a facilitar la seva tasca, que aporta beneficis comunitaris al conjunt de la societat, com s'ha explicat, i que especialment afavoreix un associacionisme inclusiu. Un text que atén la diversitat associativa del país i també situa per primer cop el fenomen de les plataformes ciutadanes i els grups socials, que són grups no inscrits però són realitats polítiques que des d'aquí hem de saber atendre.

Vull agrair la feina per aquest repte assolit que ha fet cada grup parlamentari. Com també s'ha citat des de diversos grups, crec que hi ha hagut una entesa, un treball per un objectiu col·lectiu que valia la pena; que tothom que hi ha participat ha entès que havíem de cedir segurament en algunes posicions particulars per arribar a objectius compartits, i això farà possible l'aprovació amb una amplíssima majoria d'aquesta cambra, com es mereix el món associatiu del nostre país, d'aquesta llei.

Una llei que, com també s'ha dit, ve d'un llarg debat, d'una llarga tramitació i d'una llarga reivindicació. Des del 2015, arriba al Parlament l'abril del 2022, i en aquest any i mig pràcticament de tramitació hem tingut més de seixanta compareixents, entorn de dos-cents esmenes, moltíssimes reunions de treball, moltíssimes converses i intercanvi també de documents, de propostes amb el Govern, amb el municipalisme, amb el món associatiu, amb experts amb una llarga trajectòria en

aquest món, que han donat com a resultat una llei millor que la que ja havia entrat a aquest Parlament. I crec que aquest també és el sentit de la feina que fem, de fer que les coses passin.

I aquest n'és un exemple més; un projecte complex, perquè atén un món imprescindible, troncal en clau social i de país, però extremadament divers. I, per tant, l'havíem de saber atendre en un text legal que donés eines però que no restés possibilitats a la diversitat del món associatiu. Una llei que les seves principals mesures pretenen superar obstacles administratius i normatius, superar la burocràcia que ara mateix obstaculitza el món associatiu, i fer-ho també en coordinació amb aquest món associatiu. Per això hem incorporat, en tot el seguiment del desplegament de la llei, el Consell de l'Associacionisme i el Voluntariat, que, al nostre entendre, és el millor organisme de control possible, juntament amb aquesta cambra, del desplegament de la llei.

També és una llei que ha de donar eines per fer una política pública de foment de l'associacionisme. Per això, l'agència catalana de foment de l'associacionisme; per això, l'observatori; per això, també, aquest treball conjunt amb el consell nacional per tenir un centre de recursos per a les entitats juvenils.

Establir una llei que es dirigeix fonamentalment a les associacions i que atén alhora aquesta diversitat en la qual hi ha fundacions que comparteixen els mateixos valors que l'associacionisme i altres realitats socials i polítiques que s'han d'atendre. I, alhora, també una llei que busca crear plans de creixement per donar suport a totes aquelles persones que es vulguin organitzar en el que encara són els deserts associatius del país, amb les administracions al costat.

Crec que aquí tenim un repte molt important, que és un repte entre l'encaix d'una administració professional, que té molt a oferir, amb un treball associatiu que en essència és voluntari. I, per tant, aquí es produeixen inevitablement unes contradiccions que hem de saber superar amb aquesta formació, amb aquesta ajuda a la interlocució, etcètera.

Reconeixement institucional. Es crea la qualificació d'«entitat d'interès social i general», una qualificació per acompanyar les entitats catalanes a aconseguir la declaració d'utilitat pública, que ens sembla que és imprescindible i que és una eina més al servei de l'associacionisme.

Així com també s'han acceptat la majoria d'esmenes del Consell Nacional de Joventut de Catalunya, sobretot pel que fa al reconeixement de competències, aprenentatges, sensibilització sobre el món associatiu, i que nosaltres hem assumit, hem assumit en la seva idea inicial, i després hem procurat aterrar-les perquè siguin el màxim d'útils i compleixin al màxim aquella intenció que tenien.

I, finalment, també dos qüestions especials troncal per a l'associacionisme: el reconeixement del finançament en les seves diverses fórmules, com ja s'ha comentat –també el compromís que s'assumeix avui a nivell parlamentari de tenir un projecte de llei de subvencions ben aviat–, i tota la qüestió pel que fa a l'ús de l'espai públic, dels espais naturals, també, i dels equipaments, com també s'ha comentat.

Esperem que aquesta llei sigui una aportació, sigui una eina útil perquè campanyes que han sigut imprescindibles, com «Deslocalitzades», que va impulsar Esplac juntament amb moltes altres entitats del lleure educatiu, passin a la història i ja no siguin necessàries ben aviat.

I, finalment, aquesta interconnexió registral i censal per simplificar molt més, doncs, tot el que són els diferents registres d'entitats i poder facilitar la feina i la vida, diguem-ne, de les persones associades.

Sobre la intervenció de l'extrema dreta, avui la notícia és que hem pogut saber la seva opinió, i ja està bé. En aquest sentit, la seva opinió és una opinió d'esmena a la totalitat, però no hi va haver esmena a la totalitat. Les seves esmenes ningú ens les ha explicat, ningú ens les ha defensat en les reunions de treball de la ponència. Per tant, aquí l'únic missatge a dir-los..., és a dir, si treballessin la meitat del que treballa el món asso-

ciatiu d'aquest país, vostès, que cobren, i bé, segur que tot aniria molt millor. (*Aplaudiments.*)

En fi, aquesta llei ha tingut una llarga tramitació després d'un procés de debat parlamentari. Arriba molt enfocada a aconseguir reptes concrets, a ser útil. No és una simple declaració d'intencions. I, per tant, en la mesura que aquesta llei és útil, que permetrà aterrar i superar reptes concrets –i en quedaran encara molts més, evidentment–, ens sembla que és una molt bona notícia per a l'associacionisme català i, per tant, també per al país.

Aquelles paraules de Clavé: «Associeu-vos i sereu forts, instruïu-vos i sereu lliures, estimeu-vos i sereu feliços» ressonen avui amb molta més força, amb tota la tradició i el llarg recorregut històric de l'associacionisme català, però també figuraran, per fi, en un text de llei. I per molts anys. Moltes gràcies a tothom qui ho ha fet possible.

I bones festes en un any..., en un país amb molta més força, més resiliència i al costat de la gent organitzada.

La presidenta

A continuació, i atès que el conseller de Drets Socials ha demanat intervenir breument, dono la paraula al conseller senyor Carles Campuzano i Canadés.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, públic que ens acompanya, que representa el plural moviment associatiu del nostre país... Efectivament, avui és un molt bon dia. En nom del Govern, agrair la feina feta per tots els grups parlamentaris en l'aprovació d'aquest projecte de llei.

Un projecte de llei que –s'ha dit–, efectivament, té un llarg recorregut. Jo també voldria recordar, perquè també ens acompanya el director general avui d'Administració Local, el senyor Bernat Valls, que, el setembre del 2017, i sent consellera la Dolors Bassa, el Govern va prendre l'acord d'iniciar el tràmit d'aquest projecte de llei. Per tant, estem parlant del 17; el Congrés del Voluntariat, del 16; una previsió de la llei de voluntariat, del 15; un projecte de llei que s'entra a principis de l'any 22 i que ha tardat temps, finalment, en arribar a aquest punt, avui, culminant.

Per tant, una feina llarga, complexa, difícil, que ens ha permès aprovar..., que els hi ha permès, els hi permetrà aprovar un text amb un ampli consens. I sempre que un text legal és fruit d'un ampli consens, com aquest d'aquí, reflecteix posicions diverses dels grups parlamentaris. Segurament no tothom se sent satisfet exactament amb el text que es votarà, però aquesta és la virtut i la força d'un text que sigui consensuat.

Recordar també, perquè crec que alguns oradors des de la tribuna no n'han fet menció –i crec que és bo, també, per a l'autoestima col·lectiva–, que el llibre tercer del Codi civil de Catalunya regula el dret d'associació, i, per tant, forma part..., aquí desenvoluparem el suport a l'associacionisme, el foment de l'associacionisme, però el nostre Codi civil ja regula el dret a l'associació dels ciutadans. I recordar que el dret d'associació forma part de les conquestes democràtiques, de les revolucions democràtiques de la segona meitat del segle XIX, i forma part també de la consagració, amb l'article 20 de la Declaració universal dels drets humans..., com un dret humà fonamental, produït justament a l'acabar la Segona Guerra Mundial. Per tant, estem en aquest marc.

Estem en el marc d'una conquesta democràtica del segle XIX, en què les primeres regulacions a Europa es produeixen en la segona meitat del XIX. Com a referència, la llei d'associació francesa del 1901, que a Catalunya la tenim regulada en el nostre Codi civil, i ens mancava una llei de foment i de suport a l'associacionisme. Llei que interpel·la, òbviament, el Govern –totes les diputades i els diputats ho han expressat. El Govern, per tant, i el conjunt de les administracions públiques hauran de desplegar aquesta nova llei.

I, en aquest sentit, remarcar que l'esperit de la llei en el projecte inicial del Govern i, finalment, en la llei que avui aprovarà, insisteix en algunes idees. La idea de la simplificació administrativa. Crec que aquesta és una coincidència que tothom té: necessitem que la relació de les administracions públiques amb el teixit associatiu sigui més fàcil, més senzilla, més entenedora. Aquí hi ha un repte enorme per a les administracions catalanes en el seu conjunt.

La necessitat de millorar i incrementar les polítiques de suport i de foment de l'associacionisme, a més, amb aquesta lògica de simplificació. I si em permeten avui compartir amb les senyores i senyors diputats..., avui es publiquen les bases de la Combo 24, que és el resultat de la unificació de la coneguda COSPE i de les subvencions de l'IRPF. Anem a una sola convocatòria de subvencions, justament en aquesta línia de foment i de suport a l'associacionisme i d'unificació i de simplificació dels procediments. Dues convocatòries que fèiem i que ens carregaven tant a l'Administració com a les entitats de més feina, les unifiquem en una sola convocatòria. Crec que és un molt bon repte.

La convicció, també, que l'Administració no ha d'intervindre en el que és la dinàmica de les pròpies entitats. Un teixit associatiu lliure, un teixit associatiu potent no necessita un intervencionisme de l'Administració en la seva vida interna. Aquesta és una convicció molt clara.

I, finalment, el posar en valor el pluralisme i la diversitat del moviment associatiu del nostre país. Aquesta és una riquesa enorme, i, en aquest sentit, que el tràmit parlamentari hagi incorporat les fundacions comunitàries és, sens dubte, un encert també. Les fundacions comunitàries, que representen una tradició que es va incorporant cada vegada més al nostre país, són expressió també de la vitalitat de la iniciativa social en determinats territoris de molta complexitat social, i sovint les fundacions comunitàries estan donant resposta a problemes socials, ambientals, econòmics i de caràcter cultural.

Agrair també el fet de que el Parlament hagi reforçat tot el que té a veure amb l'àmbit de la cessió de locals per a les entitats d'iniciativa social. Aquesta és una interpehlació que afecta directament el món municipal. En aquesta cambra hi ha diputades i diputats, nombrosos alcaldes, alcaldesses, regidors i regidores. La llei mandata el món local a facilitar la vida del moviment associatiu en les cessions de locals. Aquí ens acompanyen persones del moviment de l'educació en el lleure, que és una demanda d'aquest moviment. Enfortir els moviments d'educació en el lleure passa per garantir que les infraestructures on permeten desenvolupar les activitats dels espais i dels caus es puguin desenvolupar. Aquí esperem també, des del Govern, que els ajuntaments acompanyin en aquest desplegament de la llei.

I ho mencionava el diputat Morales, no és menor: l'acompanyament de les entitats en els processos de qualificació d'entitats d'interès públic, d'utilitat pública, a efectes de les conseqüències fiscals, és rellevant. És rellevant, és important. I, per tant, aquí el Govern tindrà un repte, durant aquest 2024, de desenvolupar aquesta previsió, acompanyat de dos mandats més de caràcter legislatiu: un mandat de caràcter legislatiu sobre una llei de subvencions i un mandat de caràcter legislatiu sobre una llei de mecenatge. Són aspiracions que mandata al Govern aquesta llei i que caldrà desenvolupar en els propers anys.

Per tant, contents i satisfets de la feina que ha fet el Parlament. I reiterar el que crec que ha estat el comú denominador de totes les intervencions dels portaveus: un país fort és un país amb més societat civil organitzada; un país fort és un país on es creïn comunitats, on es creïn vincles, on els ciutadans se sentin responsables del que és de tots, que és el que és comú de tots; de ciutadans que entenguin que cap dels problemes que tenim plantejats com a país, com a societats, els resoldrem sols, que només treballant plegats serem capaços de resoldre'ls; i un país que és capaç de construir aliances entre les seves administracions públiques i la seva iniciativa social. Crec que la llei ens dona instruments per avançar en aquesta direcció.

Agrair-los, en nom del Govern, la feina que han fet tots vostès. I, com altres oradors, desitjar-los també un bon Nadal.

Moltes gràcies.

La presidenta

Un cop acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa. Maria Dolors Sabater i Puig demana per parlar.) Endavant, senyora diputada.

Maria Dolors Sabater i Puig

És per demanar, sobre el guió de votació, si... El punt 3.b l'hauríem de separar del bloc on està posat, votar-lo a part.

La presidenta

D'acord. Alguna altra...? *(Joan García González demana per parlar.)* Diputat...

Joan García González

No, presidenta. Simplement per fer una pregunta. Obre torn, la intervenció del conseller? Ho dic perquè no ho ha dit...

La presidenta

D'entrada havia de fer només agraïments i no estava previst el torn, però sí que s'ha allargat una mica. Vol dir que, si algú vol intervenir, tenen un minut per parlar, perquè s'ha allargat una mica, d'entrada. Només era per a agraïments, el conseller; potser sí que és veritat que s'ha allargat més del compte. Però ja li dic que, si algun grup volgués intervenir, té un minut per fer-ho.

Joan García González

Presidenta, obre torn faci agraïments o no faci agraïments... *(Remor de veus.)*
O obre torn o no obre torn.

La presidenta

No, però... Si ho recorden, ahir la consellera Simó també va fer agraïments i d'entrada no obria torn. Però té un minut, si volen parlar.

Joan García González

No, no. Era un apunt reglamentari, simplement, presidenta.

La presidenta

Ja, ja. D'entrada només havia de fer un agraïment.

Alguna altra votació separada? *(Pausa.)*

Passem, doncs, a les votacions. En primer lloc, votarem les esmenes reservades dels grups parlamentaris.

Votem ara les esmenes reservades del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem les esmenes reservades números 1, 5, 118, 124 i 129.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 51 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

Votem ara les esmenes reservades números 81 i 119.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 44 vots a favor, 75 en contra i 6 abstencions.

Votem ara l'esmena reservada número 122.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 33 vots a favor, 88 en contra i 5 abstencions.

A continuació, votarem ara les esmenes reservades *(remor de veus)* del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Diputats... Votem les esmenes reservades números 3, 4, 121, 123 i 128.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 19 vots a favor, 107 en contra i cap abstenció.
Votem ara les esmenes reservades números 18, 35 i 107.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 13 vots a favor, 113 en contra i cap abstenció.
Votem ara les esmenes reservades números 47, 97, 102, 105 i 153.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 10 vots a favor, 115 en contra i cap abstenció.
A continuació, votem ara les esmenes reservades del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. I els informo que l'esmena reservada número 64 la posarem en el bloc..., més endavant. Vol dir que ara votem... (*Veus de fons.*) La 64 anirà en un bloc més endavant, sí.
Votem ara l'esmena reservada número 78.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 16 vots a favor, 110 en contra i cap abstenció.
Votem ara l'esmena reservada número 120.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 16 vots a favor, 110 en contra i cap abstenció.
A continuació votem conjuntament la resta d'esmenes reservades del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, i aquí hi incorporarem la 64, eh? Esmenes números 2, 12, 61, 64, 83, 114, 125, 161, 162 i 163.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 16 vots a favor, 110 en contra i cap abstenció.
A continuació passem a votar el text del dictamen.
En primer lloc, votem els articles 1.2, 4.1, 5.1.d, 5.1 bis, 6.2, 6.2.c, 6.4 bis, 8.2.c, 11.2, 13.2.c, 16.2 bis, 16.4.e, 18.1 ter i la disposició addicional tercera –apartats 1 i 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 113 vots a favor, 3 en contra i 10 abstencions.
A continuació, votem ara l'article 16.6.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 112 vots a favor, 3 en contra, 10 abstencions i 1 persona que no ha votat.
A continuació, votem ara l'article 17.4.b.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 105 vots a favor, 10 en contra i 11 abstencions.
A continuació votem els articles 5.1.b.9, 5.1.b.6 bis, 10.1.g, 13.2.f i l'article 33.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 107 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.
A continuació, votem ara l'article 19.1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 107 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.
A continuació, votem ara els articles 19.3.c i 19.3.j.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 107 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.
A continuació votem la resta de l'article 19.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 117 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.
A continuació, votem ara l'article 2.2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 115 vots a favor, 2 en contra i 9 abstencions.
A continuació, votem ara per separat l'article 3.b.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 112 vots a favor, 3 en contra i 8 abstencions.
Votem ara el 17.3, 17.4.a, 17.4.c, 17.4.d i capítol tercer –articles 25, 26 i 27.
Comença la votació.

El resultat de la votació són 117 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

A continuació, votem ara els articles 3.c, 5.1.b.3, 5.1.b.4, 5.1.b.5, 5.1.b.6, 5.1.b.7, 7.1, 8.1, 8.1 bis, 8.2.a, 8.2.b, 8.2.f, 8.3, 8.4, 9.2, 10.1.b, 10.1.d, 11.1, 18.2, 18.3.a, 18.3.b, 20.1, 21, 21 bis, 22.1, 22.1 bis, 22.2, 22.2 bis, 22.3, 22.4, 23, 28, 29, 30, la disposició addicional primera, la disposició addicional tercera –apartats 1 bis i 1 ter–, la disposició addicional quarta, la disposició final primera –apartat 3–, la disposició final segona –apartats 1, 1 bis i 2.

(*Crits de «Molt bé!» i aplaudiments.*) Gràcies pels ànims. (*Rialles.*)

Comença la votació.

El resultat de la votació són 113 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció.

I, per acabar, votem la resta del text del dictamen.

S'inicia la votació.

El text del projecte de llei de foment de l'associacionisme ha quedat aprovat per 113 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Departament de Justícia

302-00374/13

Passem ara al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Departament de Justícia (*remor de veus*), presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula la senyora Jeannine Abella i Chica. (*Persisteix la remor de veus.*)

Esperem dos minuts abans de començar perquè, un cop ha marxat el públic, ara ha d'entrar un altre públic; hi han tot d'alcaldes que venen. Esperem un minut.

(*Pausa.*)

Jeannine Abella i Chica

Bé; moltes gràcies, presidenta. Molt bon dia, consellera, diputats, diputades, públic. Avui l'exposició la començaré al revés, ja que l'altre dia se'm va acabar el temps i m'hagués agradat fer incís en un tema que no és menor i, d'aprovar-se avui, suposarà un acte de justícia, mai millor dit, per a totes aquelles persones que, a ulls de la legislació catalana, són parella de fet però que, després d'haver patit la pèrdua d'un dels dos membres, quan han anat a la seguretat social per tramitar la pensió de viudetat, s'han trobat amb la desagradable sorpresa de que la legislació estatal no els considera una unió estable de parella.

I els hi explicava amb un exemple. Com és possible que una parella que ha mantingut una relació durant trenta anys, que tenen dos fills, una hipoteca a mitges, amb tot el projecte en comú de vida que suposa això, i que, a més a més, han cotitzat religiosament a la seguretat social des de que tenen edat de treballar, vegi com no tenen dret a pensió de viudetat? Calen reformes perquè això no torni a passar a ningú més.

Un altre tema al que vam fer referència va ser la multireincidència, un problema que genera inseguretat a les persones i que preocupa als que estan a primera línia de la política al carrer, els alcaldes del nostre país. Defensant que no és un tema únicament policial i d'Interior, vam interpellar la consellera de Justícia, que en quinze minuts de rèplica no va trobar espai per poder parlar-ne. Avui demanem al Govern que impulsi la redacció d'un nou tipus penal per fer-hi front. La competència sabem que és del Govern de Madrid, però, com a problema que afecta els catalans, el Govern de la Generalitat de Catalunya ha de proposar alguna solució a curt termini, més enllà de les propostes de fons que s'han de fer des dels àmbits d'educació i del Departament de Drets Socials, entre d'altres, perquè també són indispensables.

Com que no em podré referir a tots els punts en concret, deixi'm que ho resumeixi en un objectiu i les mesures que proposem per assolir-lo. Volem una justícia àgil

i en català. Per una justícia àgil, activar el tercer i quart torn d'accés a judicatura i magistratura, realitzar un estudi acurat dels jutjats que van sobrecarregats de feina i, amb la proposta, demanar al Govern central nous jutjats i jutges de reforç que siguin necessaris. Agilitzar també passa per fomentar els mecanismes de resolució alternativa de conflictes, i en aquest sentit demanem que els mòduls del torn d'ofici que hi fan referència siguin augmentats de forma exponencial. Cal que els advocats del torn tinguin un incentiu en l'àmbit de la mediació. I aquí permeteu-me que faci un incís: amb l'esperit que ens demana la mediació, l'assoliment de grans consensos i que els diputats d'aquesta cambra hem de predicar amb l'exemple, els faig saber que en aquest punt hi ha hagut esmenes de tres grups diferents i que la transacció a la que hem arribat l'hem signat tots els grups.

Per una justícia en català, mantenir les beques d'opositors a jutges, fiscals i lletrats de l'Administració de justícia. I no només pel català, sinó per fomentar l'arrelament al territori i evitar l'alta rotació que patim als jutjats de Catalunya. Cal crear també un nou mòdul de justificació al torn d'ofici per a la celebració de vistes en català. El català no només ha d'estar plasmat als escrits, sinó que també s'ha de sentir pels passadissos i les sales dels nostres jutjats. També demanem modificar la llei orgànica per tal de que el català no sigui un mèrit, sinó un requisit per exercir a Catalunya, entre d'altres.

A banda, també cal tenir cura i dignificar la feina que fan els advocats del torn d'ofici, perquè són un pilar fonamental. Proposem que s'incrementin els mòduls retributius per sobre de l'IPC. Els advocats del torn d'ofici han de cobrar més. I com que l'equitat territorial des de Junts per Catalunya la defensem arreu, també aquí, avui, demanem que els advocats que estan inscrits al torn d'ofici en partits judicials que tenen un abast superior al comarcal tinguin dret a justificar el mòdul del quilòmetratge. És una mesura que no afecta gaires professionals, però justament afecta els professionals que exerceixen a les comarques que estan més despoblades i on costa més que la gent s'arrelhi.

I acabo, presidenta, amb un desig de Nadal que deuen compartir molts, que és que el Govern compleixi els acords que aprovem en aquest Parlament. I, com no pot ser d'una altra manera, aquest desig passa per impulsar el pacte nacional per la justícia.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari del Grup Socialistes i Units per Avançar, el senyor Oscar Aparicio Pedrosa.

Oscar Aparicio Pedrosa

Gràcies, presidenta. Bon dia de nou a tothom. Consellera... Primer de tot, agrair al Grup de Junts que hagi presentat aquesta moció en aquesta legislatura. És veritat que s'han presentat diverses mocions –generals, específiques...–, jo crec que totes elles amb l'objectiu de millorar el servei de justícia. I començaré per la part final, que vostè n'ha fet esment.

Nosaltres la setmana passada ja vam comentar en una moció que presentàvem sobre justícia que calen reformes importants en el servei de justícia, que passen per incrementar la planta judicial a Catalunya, el nombre de jutjats, ho repeteixo, com ja vaig dir fa una setmana a la consellera aquí present. Aquesta moció també ens serveix de marc general per posicionar-nos amb mà estesa, diàleg, consens en les mesures, lleialtat i corresponsabilitat entre els governs.

En aquesta moció que vostè ens ha presentat hi havia divuit mesures. Nosaltres hem presentat quinze esmenes, set d'elles acceptades, set transaccionades. Per tant, entenc, doncs, la bona voluntat que han tingut per acordar, perquè jo crec que tots estem d'acord en que cal millorar aquest servei. I, per tant, a més, no només hi estem d'acord, sinó que ens posem d'acord en les mesures que calen per millorar-ho.

Vostè ha fet referència al pacte català de justícia. Vull incidir-hi, perquè ho vam dir ara fa una setmana. Nosaltres vam ser promotors d'aquesta moció que hi era..., que hi establíem el pacte català per la justícia. Entenc que en aquests moments el departament vulgui reconduir-ho a l'Observatori Català de la Justícia. Per aquest motiu nosaltres..., aquestes esmenes que hem presentat eren en el sentit de modificar aquesta normativa que regula l'observatori per tal de garantir la participació àmplia, en aquest cas, també dels grups polítics. Creiem sincerament que el Departament de Justícia potser s'hauria d'haver comunicat millor amb els grups parlamentaris, però, en tot cas, nosaltres el que intentem és teixir ponts de contacte entre totes aquestes opcions legítimes.

El segon bloc de mesures –que també ha comentat la companya Jeannine Abe-lla– era respecte al català a la justícia, i també n'hi ha alguna respecte als jutges. Nosaltres estem plenament d'acord en que cal incentivar el català –el nombre de sentències en català és irrisori–, però hem d'anar amb compte. Nosaltres només votarem en contra d'una de les mesures, que, precisament, és en la que es demana modificar la llei orgànica del poder judicial perquè el català sigui requisit i no només mèrit.

Si veiem..., i hi estem d'acord, eh?, en que s'ha de potenciar, però si veiem les dades... Per exemple, la memòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ens diu que hi ha manca de jutges a Catalunya; que en l'últim any van venir deu jutges i en van marxar trenta-sis. Creiem que s'ha de tenir molt en compte, en aquests casos, determinar aquests requisits, que l'únic que farien és agreujar el problema.

També veiem bé recuperar el tercer i el quart tornos. Hem fet una proposta, també, que va una mica més enllà en els casos de professionals de vint-i-cinc anys d'experiència, que hi puguin accedir directament.

Veiem bé, com no pot ser d'una altra manera, el pla d'acollida de jutges i fiscals. Hi hem afegit també lletrats de l'Administració, recuperar les beques d'aquestes carreres que hem comentat abans, incrementar la partida i la retribució dels participants, i fomentar l'ús del català a les vistes orals. Hem proposat facilitar també als operadors jurídics l'adquisició del nivell J, el certificat de llenguatge jurídic, amb organització de més cursos de forma gratuïta, i potenciar els recursos documentals que es posen a disposició dels professionals.

També, respecte al torn d'ofici, nosaltres creiem insuficient la primera mesura, que només era incrementar la retribució. Ho acotàvem, i s'ha acceptat, per tal de que quedi clar que la intenció és recuperar el poder adquisitiu que s'ha perdut aquests darrers anys. A més, hem demanat afegir la redacció d'estudis per poder també retribuir totes aquelles actuacions professionals que en aquests moments s'estan realitzant però no es cobren.

També, un últim..., un punt respecte a les taxes judicials, que vostès demanen –i nosaltres hi estem d'acord– que les que es recapten a Catalunya però són d'àmbit estatal, doncs, es puguin revertir. Però nosaltres també els hi fem..., que no l'han acceptada, però els hi fem avinent que a Catalunya es recapten, per part de taxes pròpies de la Generalitat, 2,1 milions d'euros l'últim any, 2022, que entenem també que s'havien d'haver aportat en el torn d'ofici, cosa que no es fa.

I he deixat la qüestió final de la multireincidència per parlar-ho... Ha comentat que hi havia alcaldes i alcaldesses. Jo també, com a alcalde de la meua ciutat, entenc que és un cas que ens afecta; ens preocupa a nosaltres i a la ciutadania. En aquest cas, creiem que, tal com marca la moció, és una qüestió que des del Departament de Justícia s'hi pot ajudar. És cert que no podem modificar la legislació, però sí que podem marcar eines perquè qui hi té competències pugui millorar el text actual, però també perquè els jutges puguin tenir més instruments i els hi puguem aportar solucions perquè ells també ajudin a solucionar aquest problema. Jo crec que és una responsabilitat que tenim com a parlament, que té el departament. I sense defugir ni amagar la responsabilitat que tenen altres departaments, altres institucions, altres poders, com el judicial, jo crec que aquí tots hauríem d'anar a l'una.

Li agraïm de nou aquesta acceptació d'esmenes i transaccions (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que han fet. Agraïm –i acabo, presidenta– a tots els grups que es prenguin seriosament el servei de justícia per la importància que té, perquè sense un bon servei de justícia no hi ha una bona societat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, presidenta. Consellera... Bon dia a tothom. Avui debatem aquesta moció presentada per Junts per Catalunya sobre la gestió del Departament de Justícia. I hem de dir que engloba diferents àmbits; de fet, hi han dinou punts en aquesta moció. Hi ha un punt sobre el pacte nacional per la justícia, el català a la justícia, les beques a opositors, atenció a les víctimes, desaparició forçada de menors, torn d'ofici, unions estables de parella i multireincidència. Per tant, és transversal, diríem.

I crec que ens hem de felicitar, perquè portem tres plens seguits que en aquest hemicicle es parla de justícia. I, per tant, aquí els que som juristes crec que podem estar contents de que un servei tan essencial i de primer ordre sigui debatut en aquest hemicicle. Com ja saben, nosaltres, des d'Esquerra Republicana, defensem una justícia àgil, eficaç, propera, en català, feminista, i una justícia restaurativa. I, per tant, avui també ho volem dir.

Pel que fa a aquesta moció, primer de tot nosaltres hi vam presentar quatre esmenes. Malauradament, no s'ha acceptat cap de les nostres esmenes –sí que hem arribat a una transacció–, però volíem donar les gràcies a la diputada Jeannine Abella pel seu to i per la seva disposició.

També, fer uns comentaris sobre aquesta extensa moció. El primer seria sobre el pacte nacional per la justícia. I és que..., cal un pacte nacional per la justícia? Sí. I, de fet, va ser aprovat quasi per unanimitat per aquesta cambra. Ara bé, el pacte ha de sumar a tots els operadors jurídics, a tots, perquè no podem tenir un pacte si, per exemple, en deixem fora, com en aquest cas, operadors jurídics com serien la judicatura, la fiscalia o l'execució penal, que era el pacte que treballava l'anterior conselleria.

D'altra banda, sobre el català a la justícia no sorprèn a ningú l'afirmació que el català a la justícia és pràcticament inexistent, perquè és conegut per tothom que menys del set per cent de les resolucions judicials són en llengua catalana. Són pocs els escrits que es presenten, i ja no parlem de les vistes celebrades en llengua catalana. Per tant, cal que ens conjurem tots per fer front a aquesta situació, i cal que unim forces a Madrid per modificar la llei orgànica del poder judicial, perquè és urgent.

I al diputat del PSC, el diputat Aparicio, volia recordar-li que és un pacte entre el PSOE i Esquerra Republicana per a la constitució de la Mesa del Congreso de los Diputados modificar la llei orgànica del poder judicial perquè el català sigui un requisit. Per tant, parli amb els seus companys de Madrid, perquè ells sí que ho han acceptat.

Sobre beques a opositors. També és coneguda la manca de vocació opositora que tenim a Catalunya, i cal revertir-ho. Per això fem..., hem de permetre un accés a l'oposició que no sigui classista i en igualtat d'oportunitats, que tothom es pugui permetre estudiar uns anys unes oposicions independentment de la seva situació econòmica.

Sobre el torn d'ofici, ho hem dit en nombroses ocasions. De fet, hem tingut compareixences a la Comissió de Justícia d'aquest Parlament, i cal reconèixer tota la tasca que realitzen cada dia els nostres companys i companyes, advocats i advocades, procuradors i procuradores, que es deixen cada dia la pell pel torn d'ofici, que garanteixen una tutela judicial efectiva per a tothom. I és que l'assistència jurídica gratuïta

és un servei públic essencial que permet que tothom tingui accés a la justícia, i cal dignificar i reconèixer el torn d'ofici.

També cal empènyer a Madrid, i per això és urgent el traspàs de taxes. I, de fet, hi ha un punt de la moció de la companya Jeannine Abella que precisament és aquest punt. Parlem de milions d'euros que cal traspassar i que hem de dedicar a l'assistència jurídica gratuïta i al torn d'ofici.

I, per últim, em vull aturar en el tema de la multireincidència. I és que, quan parlem de multireincidència, hem de tractar el tema amb seriositat, amb rigor, i no hem de comprar el marc de l'extrema dreta tingui la bandera que tingui, sigui extrema dreta espanyola o sigui extrema dreta catalana. No podem comprar el seu marc. No podem assenyalar les persones migrades. No caiguem en aquest error. I vostès sembla que hi vulguin caure, amb les declaracions que vam veure fa una setmana. I en aquesta moció no parlen d'aquest punt, però fan algunes propostes, com un nou tipus penal, i hem de dir que és que no és competència de la Generalitat de Catalunya, d'aquest departament, modificar el Codi penal, sinó que és competència de Madrid. Per tant, és allà, on s'ha de fer. I, en tot cas, pensem si tot ho solucionem a cop de més punitivisme.

I la seva proposta en aquest sentit..., és que no és vàlida. I el que hem de fer és tractar el tema com es mereix, amb serietat, rigor, jurídicament. I les penes no poden ser diferents segons el color de pell de la persona que tinguem davant o el seu origen, perquè això és xenofòbia i classisme. Les penes han de ser iguals per a tothom, tinguin vuit cognoms catalans, vuit cognoms espanyols o els que siguin. Per tant, prou de xenofòbia i prou de classisme. (*Alguns aplaudiments.*)

Per tot això, nosaltres votarem a favor d'alguns punts, d'altres no. I, per acabar amb esperit nadalenc, bones festes a tothom i bon any nou.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Diputados, diputadas, *consellera*... Hoy tenemos una moción de justicia que está presentada por Junts per Catalunya. Y antes de meterme, por decirlo así, en los puntos de la moción, he de hacer una previa respecto a Junts per Catalunya.

Todos sabemos que Junts per Catalunya es un partido que rinde obediencia a un señor que dio un golpe a la democracia con el dinero de todos; que proyectó una república con jueces nombrados por el Parlamento y por el Gobierno, no independientes; que trató de obtener el desestabilizador apoyo de Putin; que estuvo detrás de desórdenes públicos gravísimos que provocaron heridas graves a policías; que se fugó en un maletero y que no va a responder ante la justicia por sus delitos porque al señor Sánchez le convino, por los votos del señor Puigdemont en el Congreso, pues, dejarlo impune.

Junts también es un partido presidido por una persona que amañaba contratos y que tuvo problemas con la justicia por los que acabó condenada, y ahora se dedica a atacar a los jueces. Junts es un partido que ha emprendido una cruzada contra los jueces, y aquí, en este Parlamento, y también en el Congreso, ataca a los jueces, a veces nombrándoles con nombres y apellidos. Y la señora Míriam Nogueras, para nosotros, se conduce clarísimamente –ayer lo volvió a hacer– de una forma absolutamente populista y antidemocrática, sin respetar lo que es el estado de derecho. Y, además, falsaria, porque atribuye falsamente a los jueces conductas que ellos no tienen.

Por tanto, hoy por hoy Junts es un partido, pues, con trazas trumpistas, golpistas, ultranacionalistas y algunas actitudes de hiperventilación y frikismo. También tie-

ne gente buena, gente correcta, aunque hayan tomado una senda política tan tóxica socialmente y que rinde tan flaco servicio a la democracia. Yo espero que ustedes abandonen y rectifiquen. Espero que después de este tránsito de tantos errores, de tantas equivocaciones, muchos de ustedes sean capaces de reconducir a su partido.

Y, por lo tanto, les deseo a todos una feliz Navidad y les digo que les vamos a votar algunos puntos de su moción.

El *pacte nacional*, en concreto, no se lo vamos a votar; eso sí que no se lo vamos a votar, porque solo hay un pacto nacional posible, que es lo que les están pidiendo los jueces –«déjennos tranquilos»–, y luego dotar de medios personales y humanos a la justicia para que la justicia funcione y sea independiente. Ese es el verdadero *pacte nacional per la justícia* que ustedes están incumpliendo. Por lo tanto, nosotros no avalamos pactos promovidos por Junts, un partido que está en donde yo he relatado que está.

Respecto al catalán en la *justícia*, miren, yo... En una comunidad bilingüe como la catalana, sí que podríamos estar de acuerdo en que el uso del catalán es bajo en la Administración de justicia y, por lo tanto, que sería bueno promover su uso. Ahora bien –ahora bien–, ustedes ya dicen: «La justicia, en català!», como la *escola*; o sea, aquí lo que hay que hacer es erradicar el castellano. Ese es su modelo, el mismo de la educación o el mismo de la sanidad; pues aquí en la justicia también. Y entonces, desde esa perspectiva, lógicamente nosotros no vamos a poder apoyar ninguna de las medidas que promueven aquellos que lo que buscan es erradicar el castellano y una *justícia en català*. Hay que decir que en la justicia –y se lo he dicho varias veces–, después de más de veinte años de ejercicio en los tribunales, *jamás* he tenido ningún problema ni con clientes ni con contrarios por que se use el catalán o el castellano en la Administración de justicia.

Sí que apoyaremos y nos pondremos de acuerdo en las medidas de protección a las víctimas en sedes judiciales. Sí que apoyaremos este aumento en las retribuciones del turno de oficio, que desde luego va a quedar subordinado al verdadero aumento que se haga en presupuestos, y para eso vamos a tener que trabajar, pero este es un buen principio de acuerdo. Y yo agradezco también la disposición de la diputada de Junts para llegar a un acuerdo en esto, que hemos transaccionado.

Y, después, las medidas sobre la reincidencia son una vieja reivindicación de Ciutadans que hemos apoyado también en el Congreso; por tanto, las vamos a apoyar aquí. Y, sobre las uniones estables de pareja reconocidas en el Código civil de Catalunya, no nos vamos a oponer a que tengan reconocida una pensión asimilable a la viudedad en el futuro, aunque probablemente sea jurídicamente más complicado reconocerle efectos retroactivos.

Y nada más.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, señora *consellera*... Esta moción que hoy nos presenta Junts es larga y es muy heterogénea. En fin, yo dudo de la eficacia de tocar tantos puntos y tan dispares en una misma iniciativa, pero, en cualquier caso, vamos por partes, ¿no?

En primer lugar, en cuanto al pacto nacional de la justicia, obviamente, les vamos a votar todo en contra. En primer lugar, porque ni siquiera hemos sido invitados, en un alarde de sectarismo al que la Generalitat ya nos tiene acostumbrados. En segundo lugar, porque no es un pacto *nacional*, ¿eh?; la usurpación del lenguaje por el separatismo es otra de las cuestiones que nosotros estamos siempre acostumbrados a combatir. Y, en tercer lugar, y más importante, porque en este pacto están todos los

que no tienen que estar y no están los que sí tienen que estar; es decir, de los principales operadores jurídicos –jueces, fiscales y letrados de la Administración de justicia–, ni rastro, pero, eso sí, Òmnium Cultural y Plataforma per la Llengua..., que no hi faltin, perquè deuen ser uns actors jurídics de primer nivell. (*Aplaudiments.*)

Respecte al català a la justícia, mira, tres idees que els hi diré en català. En primer lloc, mai donarem suport a que el català sigui un requisit per al personal de l'Administració de justícia a Catalunya, perquè és profundament discriminatori. És una barbaritat que un català pugui accedir a una plaça de justícia a Sevilla i que un andalús no pugui treballar en un jutjat de Manresa en les mateixes condicions. Les llengües cooficials mai han de ser un requisit; poden ser un mèrit en cas d'igualtat de punts entre dos aspirants, però, per descomptat, mai un requisit.

En segon lloc, es queixen de que hi ha poques sentències en català. Mirin, escoltin, la demanda dels lletrats tampoc és que sigui per tirar coets, eh?: hi ha pràcticament el mateix índex percentual de demandes en català que de sentències. Estan exigint vostès als jutges allò que als professionals no els hi demanen. I els hi recordaré el que és més important: que tot ciutadà té garantit a Catalunya el dret d'opció lingüística, cosa que l'Administració de la Generalitat no fa, eh? Per exemple, saben quant és el percentatge de resolucions de la Mesa d'aquest Parlament en castellà? Zero. Ni sis ni deu ni cap percentatge: zero és el percentatge (*aplaudiments*) de resolucions que es fan en castellà. I un consell –de franc, eh?–: el català es fomenta fent amable l'ús de la llengua, i per descomptat no es fomenta amb moltes lingüístiques i amb bústies de denúncies als jutjats.

Sí que donarem suport al punt sisè, al programa de beques per fomentar que surtin opositors a Catalunya. Però, senyora Abella, incloguin-hi també els lletrats de l'Administració de justícia, eh?, que som –som– el pal de paller dels jutjats, som els directors de l'oficina judicial i som els que més resolucions dictem.

Y, en cuanto a los delincuentes multirreincidentes..., quina barra, senyors de Junts, quina barra, eh? Por defender algo tan de sentido común como que aquellos que han venido a nuestro país no pueden hacer del delito su forma de vida y que, si lo hacen, han de ser expulsados, ustedes nos han criminalizado, ustedes nos han agredido y ustedes han puesto cordones antidemocráticos a VOX.

En esta misma cámara, dos presidentas del Parlament de Junts han interrumpido nuestras intervenciones, han cortado nuestros discursos cuando hemos señalado algo tan evidente como la afectación de la inmigración ilegal y masiva en la seguridad en nuestras calles. Su partido ha avalado que la Mesa del Parlament nos abra expedientes sancionadores por pedir la expulsión de criminales extranjeros. Y Junts, junto con el Partido Socialista y los demás partidos separatistas, han hecho bandera de las bondades de la inmigración ilegal, han votado en contra de todas las modificaciones legislativas propuestas por VOX para endurecer las penas contra los delincuentes multirreincidentes y contra los extranjeros que delinquen, ¿eh?, para poderlos expulsar.

¿Ya no se acuerdan ustedes de las manifestaciones bajo los lemas de «Volem acollir» y «Obrim fronteres», encabezadas por Junts, Esquerra, CUP, Òmnium Cultural y la ANC en la Via Laietana? ¿Se han olvidado de las declaraciones del señor Batet presumiendo del liderazgo del Govern del señor Torra a la hora de acoger inmigrantes ilegales? ¿Se han olvidado también de la señora Borràs y otros diputados de Junts manifestándose a las puertas del centro de internamiento de extranjeros para pedir su cierre? Les aseguro, desde luego, que los catalanes no lo van a olvidar.

A ustedes, señores de Junts, solo les mueve el cálculo electoral. En VOX, en cambio, podemos decir con la cabeza bien alta que siempre hemos actuado en este tema con responsabilidad y por convicción. (*Aplaudiments.*) Y si hoy la inseguridad y el control migratorio son temas que han vuelto al debate público es porque VOX los ha puesto encima de la mesa; esos debates de los que nadie quería hablar, de los que Junts no quería hablar.

Y acabo. Menos proclamas, señora Abella, señoras de Junts; menos proclamas desde el abril de este Parlament. Y díganles a sus diputados de Madrid, díganle a la señora Nogueras que, en vez de ir a negociar impunidad para los suyos y, en fin, ataques a los jueces gratuitos, negocie un poquito más de seguridad para los catalanes. Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bé, amb relació a aquesta moció que parla de l'Administració de justícia, anunciem al grup proponent, Junts, que els hi votarem a favor tots els punts excepte dos als que em referiré al final de la meva intervenció.

Toca, com s'ha dit, molts temes diferents, aquesta moció. És molt transversal. Per un costat, hi ha tot l'àmbit relatiu al català a la justícia, que no està malament el que diu. El que passa, que, sigui dit amb tots els respectes, ens sembla que a aquestes alçades és poc ambiciosa, que és continuista amb el que deia el Departament de Justícia quan el portava Junts.

Tot l'assumpte de pagar escrits, de reconèixer com a mèrit el català, de cursos de formació gratuïts, tot això està molt bé, però el que cal ara, ja, és denunciar amb fermesa una desigualtat, una asimetria totalment sistèmica que ja ho ha contagiat absolutament tot a l'Administració de justícia, a tots els professionals i a tothom. I ja cal fer un plantejament més valent, que a aquestes alçades ja..., és que hem de fer un pas més. Aquest dia, no?, el president del TSJ ens presentava la memòria del 2022 i deia que el tant per cent de sentències en català és d'un 6,67 per cent: de les sentències que es dicten, 268.723 són espanyol i 17.913 són en català. I de les actuacions orals ja no en podem dir res, perquè no en tenim cap tipus de traçabilitat.

Deia el senyor Orobitg que no fem que el mèrit sigui un requisit perquè encara farà que tinguem menys jutges (*veus de fons*)... Aparicio –perdó. No fem que el mèrit sigui un requisit perquè tindrem menys jutges. Però això es pot salvar també pel tercer i quart torns, no?, que precisament la moció demana que vinguin més jutges a través del tercer i quart torns.

Sobre el tema de presentar un estudi acurat sobre les seus judicials a Catalunya indicant quins jutjats compleixen els requisits de garantia que víctima i agressor no es trobin en cap moment, també ens sembla molt bé, molt lloable, però també a aquestes alçades no hauríem d'estar parlant d'això.

L'increment del torn d'ofici. Ho hem dit en reiterades ocasions: absolutament d'acord. Els increments no només han de ser en termes d'IPC, sinó que han d'anar molt més enllà i han de cobrir mòduls que ara mateix no estan coberts, a banda del quilometratge, que crec que és el col·lectiu, no?, que n'està més perjudicat, perquè, clar, el quilometratge és una cosa indiscutible en molts altres àmbits.

L'aspecte relatiu a la pensió de viudetat; també ens sembla molt bé, la seva proposta. Tenim un problema: les pensions es reconeixen a aquelles parelles que estan inscrites. El nostre Codi civil no requereix la inscripció, i aquí existeix un decalatge que cal resoldre d'alguna manera. El que no pot ser és que persones que han tingut una vinculació de parella de fet durant anys, que precisament és el que reconeix el nostre codi, després es trobin que, quan van a reclamar la pensió de viudetat, doncs, se'ls hi denega. I això és un problema molt gros i que afecta moltes persones i de forma greu.

Pel que fa a l'aspecte de la multireincidència, la moció demana elaborar una proposta de reforma del Codi penal i de la llei d'enjudiciament criminal sobre la multireincidència amb la creació d'un nou tipus penal i presentar-la a la Comissió de Justícia en el termini d'un mes. Hi votarem en contra. Crec que si Junts vol tirar per

aquest filó de la multireincidència, que no porta massa enlloc, doncs, que faci el que hagi de fer amb la seva possibilitat d'entrar proposicions de llei, però el que no pot fer és demanar al Govern d'Esquerra Republicana que participi en aquest teatret. I escoltin bé el que els hi han dit des de la bancada de VOX ara mateix: «Quina barra!», els hi diuen; quina barra, perquè entenen que vostès estan entrant en una matèria que és de la seva competència.

En segon lloc, no hi ha cap necessitat de crear cap tipus penal sobre la reincidència. La reincidència ja està prevista al Codi penal: és un agreujant genèric i s'aplica en casos que s'ha comès el delictes, i s'està condemnant amb reincidències. No només existeix l'agreujant de reincidència, sinó que també existeix l'agreujant genèric de multireincidència. I no només això, sinó que el passat mes de maig de 2022 es va fer un tipus específic per al tema de delictes patrimonials lleus on s'inclouia la reincidència. No ha passat..., què ha passat?, un any, que s'ha fet aquesta llei? Vostès saben que les lleis no són retroactives, que aquesta llei no la podem aplicar als casos anteriors. És que vostès estan fent un nou plantejament de multireincidència i encara no han deixat ni que s'apliqui aquesta llei, que precisament es va aconseguir..., que, evidentment, nosaltres no vam votar, però que es va aconseguir precisament que s'apliqués.

I quina proposta tenen vostès sobre la taula? Perquè si encara volen més punició sobre aquest delictes –que ja existeix, que és de fa un any enrere–, ja estem arribant al que es coneix com a «dret penal de l'enemic», perquè les condicions de proporcionalitat i d'excepcionalitat estan quedant totalment noquejades.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Yolanda López Fernández.

Yolanda López Fernández

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, abans de res, demanar-los disculpes per la veu, perquè..., un «gripàs». Ya le avanzamos a la diputada de Junts que votaremos a favor de casi toda la moción. A continuación, haré referencia a algunos puntos de la moción con los que estamos de acuerdo; otros en los que tenemos nuestras dudas, y otros con los que no estamos para nada de acuerdo. Evidentemente, no podré detenerme en todos, porque el tiempo de intervención es limitado y es una moción extensa y con muchos puntos.

Respecto al punto 1, el que hace referencia al pacto nacional por la justicia, cogemos los razonamientos de la *consellera* Ubasart: un pacto nacional sin la presencia de agentes tan relevantes como la judicatura, la fiscalía y el mundo penitenciario nace cojo y sesgado. Si a esto le añadimos la situación de interinidad del órgano del Govern de los jueces por caducidad del mandato y bloqueo de la renovación, se hace necesaria la resolución previa de este tema antes de plantear un pacto nacional plenamente en legitimidad. Por lo tanto, votaremos en contra al punto 1.

Hay varios puntos que hablan de la reforma de la ley orgánica del poder judicial, una vieja reclamación que topa siempre con la oposición de los grandes partidos estatales. Pero, ahora que las cosas han cambiado y vemos la defensa de la plurinacionalidad y el plurilingüismo en el Estado, podría haber una ventana de oportunidad, así que en los puntos que hacen referencia a este tema votaremos, lógicamente, a favor.

También estamos de acuerdo en la necesaria reforma del artículo 231.1, que dice exactamente: «En todas las actuaciones judiciales, los jueces, magistrados, fiscales, secretarios y demás funcionarios de juzgados y tribunales usarán el castellano, lengua oficial del Estado.» La reforma tendría que posibilitar que sea no solo el castellano, sino y/o cualquier otra lengua oficial del territorio, la que se use.

Por supuesto que votaremos también a favor en todos los puntos que hacen referencia a la mejora de las instalaciones judiciales, especialmente en lo referente a los

espacios donde víctimas pueden tener un lugar de calma y atención especial que los aleje de sus agresores y del resto de las partes, especialmente las contrarias, y los traten con dignidad. Debido a la estrechez –y lo hemos escuchado y lo hemos visto–, falta de luz natural y otras deficiencias de las sedes judiciales, se producen situaciones muy angustiosas e incluso violentas durante los momentos de espera para las vistas.

Totalmente de acuerdo en los puntos que hacen referencia al turno de oficio por la dignidad de los profesionales que ejercen el turno. Es urgente arreglar y mejorar su situación.

Votaremos en contra del punto 16. Es populismo punitivo, invasión de competencias. Volver a reformar el Código penal cuando en la legislatura pasada –hacía referencia la diputada de la CUP–..., con el tema de la multirreincidencia no le vemos mucho sentido. Hay que parar ya esta deriva punitivista de reforma tras reforma del Código penal para aumentar la pena.

Respecto a elaborar un estudio sobre detección de los juzgados que estén sobrecargados, no lo vemos mal, pero nos sobra que solo sea porque le imposibiliten tener en cuenta el aspecto de la multirreincidencia. Cuando afecta a muchísimos más asuntos, es imprescindible tener claro qué juzgados están sobrecargados, pero para todo, no solo para la multirreincidencia.

Es necesario y positivo todo lo que sea dotar de medios humanos y logísticos a la justicia. Todo lo que sea dotar de medios humanos y logísticos a la justicia, pues, es defendible, aunque no solo vinculado a la multirreincidencia en el ámbito penal.

Respecto a la Ley 12/2020, de la desaparición forzada de menores, que se aprobó por unanimidad en esta cámara, que supuso un gran avance, una ley que refuerza la democracia y que repara y que ponía la verdad a uno de los espectáculos más dantescos de la historia de España, no entendemos, *consellera*, cómo está encallada y cómo el Govern no pone todos los medios para desplegarla totalmente.

Y, ya para acabar, quería desearles a todos y a todas los diputados, las diputadas, el público, los miembros de la Mesa, los trabajadores y trabajadoras tanto del Parlament como de la prensa, una feliz Navidad y un buen año..., un buen comienzo de año 2024.

La presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. Hombre, que sea precisamente Junts el partido que venga aquí a defender la justicia en España es de aurora boreal. Es decir, ¿van a cumplir ya con todas las sentencias judiciales o solamente con las que les interesan? ¿Han desautorizado ya a Míriam Nogueras por señalar y amenazar a jueces españoles? ¿Van a seguir insultando, vilipendiando y envistiendo sistemáticamente contra los profesionales de la justicia? (*Remor de veus.*) Me dicen que sí. Y son los que dicen que vienen a defender la justicia, los que presumen de que vienen aquí a insultar y envestir contra los jueces españoles. Eso es alucinante. ¿Creen que su *lawfare* ayuda a prestigiar la labor de los jueces de este país?

En fin, que hablen ustedes de justicia es, francamente, una broma. Yo votaré totalmente en contra de esta moción.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies. Aniré ràpid, perquè només tinc dos minuts. Agraeixo la bona predisposició de tots els diputats que han anunciat vots favorables, en especial al

diputat Aparicio i a la diputada Balsera. Fer-li saber, també molt breument, que l'esmena que feia referència a les taxes del català sí que ha estat acceptada i consta al text.

A la diputada Vinyets, també dir-li que no sé si segueixen els debats a Madrid, però que ja s'han fet estudis i pel tema de la redacció de com està fet el Codi penal ja s'ha constatat que aquesta reforma resulta ineficaç. I no hem parlat d'apujar penes, hem parlat de fer una reforma perquè sigui eficaç el tema de poder aplicar la multi-reincidència.

I respecte a la multireincidència... Per nosaltres són aquells que se senten impunes davant la llei i que fan de la delinqüència el seu *modus vivendi*. Parlem de delinqüents, de tots els delinqüents, siguin catalans, espanyols o vinguin d'on vinguin. Qui ha tret avui el tema al faristol de la immigració han sigut Esquerra Republicana i VOX, perquè, si no, no tindrien un altre discurs.

I, respecte a VOX, ha quedat demostrat una vegada més que el seu discurs està als antípodes del que defensa Junts per Catalunya, per molt que alguns destinin els seus esforços a vincular-nos amb ells com a mesura de distracció per no posar en evidència que el problema de fons és que tenim un govern dèbil, que no lidera i que massa sovint no aporta solucions als problemes que patim. I els hi dic: és tremendament irresponsable no afrontar certs debats com a govern, perquè llavors l'únic discurs amb el que es queda la ciutadania és el que fa l'extrema dreta.

Mà estesa, senyors del Govern, i sentit comú, perquè la política o la fem nosaltres o ens la faran.

Moltes gràcies. I bones festes a tothom.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 20 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els resultats educatius dels alumnes

302-00368/13

Passem ara al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els resultats educatius dels alumnes, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I, per exposar-la, té la paraula la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bon dia. Aquesta moció que portem avui aquí conté un decàleg, conté deu mesures de xoc per dinamitar la immersió i el model de fracàs de l'escola catalana. Fracàs acreditat pels informes PISA i ara també pels observadors de la Unió Europea, que van venir aquí pensant-se que potser exageràvem, nosaltres i les famílies, nosaltres i l'Assemblea por una Escuela Bilingüe, nosaltres i Impulso Ciudadano, i han sortit esperitats i espantats dels mètodes de la Generalitat per doblegar i controlar l'escola catalana.

Aquest decàleg que presentem en aquesta moció constitueix també el moll de l'os de la nostra aportació a la cimera convocada pel president de la Generalitat. A la cimera ens va quedar clar que ens hi havien convidat, però no ens hi volien. No, de no ser que traguemos con lo que, se pongan como se pongan, nunca vamos a tragar: con que a ustedes les da igual PISA, les da igual la Unión Europea y les da igual todo. Ustedes no quieren reformar su modelo por mucho que fracase, ustedes quieren blindarlo.

Si queremos estar en lo que ustedes eufemísticamente llaman «consenso», no podemos decir ni pensar que la inmersión se tiene que acabar, y el control ideológico

de la escuela, también. Cualquiera que, como nosotros, sostenga esto queda automáticamente excluido de su consenso y les tiene a ustedes enfrente. Como les tienen a ustedes enfrente todas las familias que se han atrevido a pedir un veinticinco por ciento de español para sus hijos o Asamblea por una Escuela Bilingüe o Impulso Ciudadano o Docentes Libres o los observadores de la Unión Europea, a los que ustedes no han tenido empacho en llamar «racistas» y «fascistas».

Visto lo visto, creo que nuestra mayor aportación a este debate es ayudar a clarificarlo, a separar el grano de la paja. Nosotros no estamos ni queremos estar en su falso consenso por narices. Somos y queremos ser la voz discrepante; la única, si hace falta. Queremos mantener viva la llama de la protesta, de la denuncia y del principio de realidad. Y queremos invitar a todas las fuerzas políticas de este Parlamento que no han hecho de la hispanofobia, el decrecimiento educativo y la caza de brujas una forma de vida..., bueno, pues a todo el mundo que sea capaz de ver estas cosas con un mínimo de seriedad y objetividad, los animo a ponerse las pilas y no ponerse de perfil.

Especialmente apelo a la responsabilidad del Partido Socialista y del Partido Popular, porque es nuestra convicción que solo grandes pactos de estado pueden evitar la deriva de la educación hacia el fracaso en toda España, y en Cataluña, además, hacia la confrontación civil y la grave y sistemática vulneración de derechos fundamentales.

Senyors del PSC, no siguin vostès ni deixin que sigui tota Catalunya ostatge de Pedro Sánchez. Senyors del PP català –em sembla que no hi ha ningú, però bé, ja els hi fan arribar l'encàrrec–, expliquin-li al senyor Núñez Feijóo... (*Veus de fons.*) Ah, d'acord. Doncs expliqui-li al senyor Núñez Feijóo que el bilingüisme cordial a Catalunya no existeix i no existirà mai fins que sigui una *absoluta* prioritat per a tots vostès, com ho és per a tots nosaltres *dinamitar* el model d'immersió i d'enginyeria social de l'independentisme.

Y ahora, si me permiten, acabaré esta intervención citando unos fragmentos particularmente estremecedores del comunicado hecho público ayer por la Asamblea por una Escuela Bilingüe y por Docentes Libres, y que, de no estar nosotros aquí aguantando la posición, nunca atravesarían los muros de silencio ni la burbuja política en que vive la mitad de este Parlamento. No es tapin les orelles, no; els anirà bé sentir-ho.

Lamentamos que el desarrollo de la misión del Parlamento Europeo se haya llevado a efecto en un clima de hostilidad hacia los eurodiputados. Las trabas y descalificaciones, incluso personales, que han sufrido por parte de las administraciones educativas catalanes y españolas en el desarrollo de su misión ponen de manifiesto el grado de sectarismo y soberbia de nuestras autoridades.

Consideramos improcedentes los insultos –insultos, no indultos, ¿eh?– que han recibido y las presiones con las que se ha intentado entorpecer su actividad parlamentaria. Especialmente graves son las manifestaciones y la actitud prepotente y despectiva de la consejera de Educación y de la portavoz del Gobierno de la Generalitat, que no han entendido que entre las funciones de los eurodiputados está la de revisar la actividad de la Administración. No han sabido estar a la altura institucional de sus cargos.

Igualmente, condenamos las concentraciones de carácter intimidatorio llevadas a efecto por grupos de naturaleza hispanófoba delante de la representación del Parlamento Europeo en Cataluña. Déu-n'hi-do! –Déu-n'hi-do!

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat Oriol Pallissó Balanyà.

Oriol Pallissó Balanya

Gràcies, presidenta. La veritat..., i ara ho sentia, no?, com hem pogut fer esmenes? Doncs mira, la veritat és que hem fet esmenes perquè ens estimem tant l'educació d'aquest país, de casa nostra, que fins i tot quan Ciutadans presenta una moció parlant o intentant parlar de l'educació, nosaltres hi fem esmenes.

De fet, recordo, fa unes setmanes, el numeret que ens va muntar aquí amb les banderetes, que inclús la presidenta li va retirar la paraula. Vostè creu que aquesta és l'educació que es mereixen els nostres fills? Aquesta és l'escola catalana que vostè predica? És aquesta?

Bé, en tot cas (*aplaudiments*), per nosaltres el sistema educatiu català és un dels principals pilars del nostre país, que volem cuidar, mantenir i enfortir. Malgrat les pressions i els canvis ràpids de la societat actual, l'escola catalana fa front als reptes amb determinació, abordant qüestions com la pobresa infantil, la diversitat i la digitalització. Tot això s'afegeix a la càrrega ja existent, ja que sovint se li demana a l'escola que resolgui aquests problemes tota sola.

Els demano que no facin partidisme d'una qüestió tan clau com l'educació. El Govern en té la responsabilitat? Tota. Però hi hem de ser tots. Trobades de treball com la de dimarts passat al Palau són el camí: consens i acord. Deixem de banda crítiques i actuacions partidistes en rodes de premsa, com les que van mantenir el Grup de Junts. De la mateixa manera que nosaltres podríem dir que vostès, fa una dècada, van retallar sense mesura en educació, i ara en veiem els resultats –la generació retallada– i no ho diem. Vostès no haurien de fer ús partidista de l'educació.

El que sí que és clar és que ens cal diàleg i retrobament amb la comunitat educativa; avançar cap al sis per cent del PIB en educació; treballar encara més per l'escola inclusiva, i revertir les retallades del tot, que hi estem molt a prop. S'han implementat un seguit de mesures destinades a adaptar-se a les demandes dels temps actuals; iniciatives com el pacte contra la segregació escolar, el pla d'adequació al canvi climàtic, el pla de digitalització i d'altres que mostren l'atenció centrada en la millora continua.

I ho hem anat dient i ho repetim: el rumb està clar. De la majoria de les polítiques d'educació que ha engegat el Govern en veurem l'impacte d'aquí a una dècada. Tenim un model d'escola clar: el model d'escola catalana. Tot i les millores, s'insisteix que el model d'immersió lingüística, recentment considerat un èxit per la UNESCO i altres actors internacionals, no requereix una reformulació. Nosaltres, a diferència de vostès, i això realment em fa molta llàstima..., barregen independentisme, educació i llengua, i això és un error immens.

Quant a les infraestructures educatives, el Departament d'Educació està duent a terme un pla amb un pressupost significatiu per a construccions i reformes. Amb cent vuit grans actuacions en marxa, es preveu una millora substancial en les condicions dels centres educatius. Així i tot, la problemàtica dels mòduls prefabricats persisteix, evidenciant la necessitat d'una planificació estratègica per abordar les demandes d'espai i acabar amb aquests.

El finançament de les llars d'infants ha estat objecte de revisió i reversió, amb un compromís de retornar el deute als ajuntaments, que es va deixar de pagar el 2012. Tot i això, s'indica que encara hi ha reptes financers a abordar. I com a alcalde, soc el primer en felicitar el Govern per la gratuïtat de l'I2, però també soc el primer en reclamar el deute del finançament que patim els ajuntaments.

I, finalment, en el punt 10 parlen sobre les peticions que fan al Parlament, demanant, com és habitual, coses del Gobierno. I les han de fer aquí, perquè allí no hi tenen representació. Igual que passarà d'aquí un temps aquí, en aquest Parlament.

En conclusió, senyora Grau, el sistema educatiu català està en una fase de transformació per adaptar-se als reptes contemporanis. La col·laboració entre tots els agents, incloent-hi formacions polítiques, és clau per assolir els acords de país que

impulsen un sistema educatiu equitatiu, inclusiu i preparat per als reptes emergents de la societat moderna.

Moltes gràcies. I bones festes.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Consellera... Bé, aquests dies en què s'està parlant molt d'educació arran de l'estat de xoc en què ha quedat, una mica, el conjunt de la societat en conèixer els resultats catalans de l'informe PISA, conèixer o debatre sobre propostes de millora del rendiment educatiu, doncs, sempre és estimulant. Però, per ser sincers, en aquesta moció no hem acabat de trobar, diguem-ne, la llum que ens ha de portar aquesta millora educativa a la qual penso que tots, en major o menor mesura, aspirem.

En primer lloc, parla del suposat envelliment del sistema educatiu i, a veure, hi ha sistemes molt potents i molt antics, si es vol dir així, però que en canvi funcionen. I potser es podria haver dit que el sistema educatiu exigeix una revisió, que ens cal identificar i visibilitzar, doncs, centres referents, bones pràctiques que tenim al propi sistema, o fins i tot aprendre del conjunt d'Espanya, d'Europa, del món, ja ens sembla bé, però segur que el problema no és que tinguem un model antic, sinó que cal avaluar-lo permanentment, cal adaptar-lo, cal respondre millor a aquests reptes i necessitats del sistema, de l'alumnat i dels docents.

La moció també parla de l'escola concertada, però tan sols per afirmar una evidència: que forma part del Servei d'Educació de Catalunya, amb una oferta que s'ha de concebre en el marc de la planificació educativa. Fa referència als encara prop de mil mòduls prefabricats que fan funcions d'equipament educatiu; de la necessitat d'accelerar les construccions dels centres, les reformes, les ampliacions pendents, i acabar amb solucions conjunturals que s'han convertit en estructurals i que han afectat durant molts anys milers d'alumnes i diferents promocions d'alumnat. I aquí sí que és important que, per resoldre aquesta situació, no només hi hagi una partida important en el pressupost, sinó que es garanteixi la capacitat d'execució del propi Govern, cosa que en aquests últims anys ha fallat. I aquí, doncs, els volem agrair que hagin acceptat la nostra esmena.

Parlen del just retorn del deute als ajuntaments en concepte de serveis educatius. I vull recordar, doncs, que els ajuntaments aporten un catorze per cent de la inversió educativa del país. Per tant, hi estem d'acord. De la formació professional dual, que té molta importància, perquè té una inserció laboral superior a la mitjana, i per promoure-la, doncs, calen convenis, intensificar la feina de prospecció, la col·laboració amb associacions empresarials, amb cambres i gremis.

I pel que fa a la llengua, aquí sí que no compartim el posicionament de Ciutadans, que veu el model lingüístic del sistema educatiu com el principal problema d'aquest baix rendiment educatiu, quan sabem, perquè hi ha l'evidència científica, que, malauradament, el biaix el determina la renda.

I són moltes les esmenes que no ens han acceptat, però sí que n'hi ha una que ens sap especialment greu, que és la que feia referència a la cultura de l'esforç. Vostès diuen literalment que «la cultura de l'esforç continua sent la millor manera que té un jove d'afrontar el seu futur». I els hi he de dir que està molt bé incentivar que tothom s'esforci i que miri de progressar i de millorar cada dia, però si cal garantir una cosa en el sistema educatiu és la igualtat d'oportunitats: que tothom hi pugui accedir, que tothom hi pugui arribar, que tothom tingui les mateixes oportunitats d'aprenentatge, independentment de la condició, de les dificultats, de les necessitats de cada infant i jove. I, per tant: ajuts per a l'escolarització de l'alumnat vulnerable; una major orientació, especialment per assegurar la continuïtat educativa en les transicions d'etapes;

professionals de suport educatiu per a l'alumnat que necessita aquest suport per garantir una correcta atenció educativa.

I, finalment, parlen del pacte estatal per a l'educació. I aquí no entenem massa bé si és que estan proposant una nova llei, perquè la que tenim vigent tan sols té dos anys, no?, i va ser fruit del consens de la comunitat educativa, precisament, per deixar enrere la LOMCE. I entenem..., no sé si diuen que volen tornar-la a canviar.

En definitiva, doncs, un cop llegida la moció, ens preguntem on són les propostes de millora. On són les propostes de millora per a la gestió i l'acollida de la matrícula viva de molts centres? On són les propostes de millora per millorar aquesta atenció a la diversitat i gestionar la complexitat de les aules? On queda la lluita contra la segregació? On parla de reforçar les matèries instrumentals o de revisar la didàctica allà on no hi ha resultats positius? On parla d'avaluar metodologies? On estan els recursos per a l'escola inclusiva?

Hi insisteixo que és benvingut el debat, però que no hi veiem massa encert en les propostes que han presentat. Però, en tot cas, esperem que aquesta comissió educativa acordada ens permeti conèixer, doncs, el criteri i les mesures concretes i viables dels professionals que sí que estan a peu d'aula per remuntar la situació i el rendiment educatiu.

És veritat que en els últims anys ha faltat diàleg amb la comunitat educativa i entenem que és el moment d'escoltar, d'aprofitar aquest espai per abordar la resposta necessària a l'emergència educativa i acordar una agenda de mesures o de polítiques a corregir i a revisar que ens proporcionin el marc d'estabilitat i de consens que ens sembla que requereix el sistema educatiu.

I, en tot cas, doncs, votarem a favor d'alguns punts; altres els votarem en contra. Doncs re, moltes gràcies i bones festes!

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats, molt bon dia. Res de nou sota el sol, que deia el vell Cohèlet a l'*Eclesiastés*, quan Ciudadanos parla d'educació. Ciudadanos, el PP i Vox –en llengua no hi ha diferències entre aquests tres– han estat al darrere de les denúncies del vint-i-cinc per cent i han portat les lleis que vam aprovar a aquest Parlament al Constitucional. Ciutadans, PP i Vox heu impulsat la pressió judicial contra un model lingüístic que genera consens al país i que ajuda a garantir la igualtat d'oportunitats dels alumnes. Tenim memòria, Ciudadanos. Si volen, podem recordar..., vostès assenyalaven els docents, jo recordo els fets de Sant Andreu de la Barca. Ciudadanos vol acabar amb la immersió lingüística. Evidentment no és el nostre model; però tampoc pot ser el seu, perquè el model que tenim és el de la LEC i el del Servei d'Educació de Catalunya, que són les nostres premisses.

No donarem suport a la majoria dels punts d'aquesta moció i tinguin clar això: una cosa és dir amb claredat que la gestió del post-PISA no va anar gens bé, que les transformacions del cambrayisme han estat letals i han passat factura caríssima al sistema, o que durant els darrers anys i els darrers consellers, malgrat tenir els pressupostos més expansius de la història, els resultats no han millorat –Esquerra, no us n'heu sortit–; no han millorat ni s'ha rebaixat el malestar dins de la comunitat educativa. Som crítics amb la manca de millora i en aquest excés de transformació que s'ha volgut imposar.

Hi insisteixo, una cosa és el que acabo de dir i l'altra el que fa aquesta moció i Ciudadanos, que preeminentment volen carregar-se la immersió, atacar el sistema i atacar el model d'escola catalana. I per això nosaltres, al monogràfic, vam reclamar..., vam votar un pacte, que reclamem, en defensa de l'escola catalana davant els atacs sistemàtics dels poders de l'Estat espanyol. I ara tenim un nou instrument per

anar en contra d'aquests atacs sistemàtics: l'informe del relator de l'ONU, presentat aquesta setmana, que reclama mesures i que mostra molta preocupació per aquests poders de l'Estat, justament. Ciudadanos va néixer per això: per atacar i per ser corretja de transmissió, per carregar-se TV3 i la immersió lingüística. I això ha passat factura al prestigi del model, però encara ha passat més factura a vostès, que avui són insignificants.

Mirin, quan més robusta ha estat la immersió, els resultats de competències bàsica i PISA han estat millors. Això és així. Comparin les dades i podem dir que la davallada en l'ús del català al sistema ha afectat negativament els resultats, i que cal, per tant, recuperar-lo, perquè és equitat, perquè és coneixement i perquè és excel·lència, i que per això ho hem legislat. I els hi diguin als seus amics de la cavalcada europea *fake* que aquests dies ens han visitat, els hi diguin que la millora en l'ús del català anirà en paral·lel a la pujada dels resultats en competències bàsiques i a PISA.

Alguna altra constatació. Vostès fan una defensa curiosa, estranya, fins i tot tendenciosa, de la concertada, que no cal dir que està alineadíssima amb la LEC i amb el Servei d'Educació de Catalunya, i això vol dir amb la immersió, amb l'acollida, amb la no-segregació, amb la vehicularitat del català i la iniciativa social, l'eliminació de les desigualtats i l'equitat; però, en canvi, no es veuen gens ben tractades pel sistema i pels recursos que rep.

I com que ara tinc la paraula i amb el Nadal quasi a taula, de les seves contradiccions en faré felicitacions. / Del PSC del senyor Illa, que no sap si «apreta» o abraça, la mula sàvia em diu: «Perilla, qui es pensa que abraça molt, massa.» / Confusa, Albiach, es retira. El nen, clavell morenet, xuma. «Tranquil·la, al final tot suma i podeu, en comú, fer birra.» / A l'Anunciata hi ha un pastor; redeu, de VOX!, i un del Grup Mixt. Cal·leu, calleu, se senten crits! És Ciutadans, que vol calor. / La CUP, *as usual*, no ho vol fer, però s'ho repensa; ho consulta i accepta fer de caganer. Així ja no ens ho dificulta. / En Batet, murri, fa bugada i mentre observa el president, «florirà, *again*, la vara, gent? Ja n'hi ha prou amb una vegada!» / No ho sents, Jové? «Juntets, on sou?» –remuga, esperançat, el bou–; «espero que Junts per Cat torni a la Generalitat.» / Bon Nadal i que el 24 sigui ric, que puguem debatre, preelectoral, sense desdenys. / I res més, però també res menys.

(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, presidenta. Senyora consellera, senyors diputats, molt bon dia. Hace seis meses, la *consellera* Simó dijo que en educación es necesaria la continuidad, que hay que evitar golpes de volante. Es así, ¿verdad? Yo, en sede parlamentaria, le contesté que la educación, *l'escola catalana*, está en trance de muerte y que era urgente hacer un cambio de rumbo de ciento ochenta grados.

Desde el inicio de la legislatura, en el año 2021, desde VOX hemos advertido de que la educación está en trance de muerte, que *l'escola catalana* es un modelo caduco, estéril, que el tan cacareado modelo de éxito de *l'escola catalana*, por la Generalitat, por los separatistas y por los comunistas, es un fracaso y es una gran farsa. Sí, cuando hablo de separatistas también me refiero a ustedes, señores socialistas, del Partido Socialista, porque ustedes votaron a favor de la Ley 8/2022, que prohíbe que el castellano sea lengua vehicular en la escuela. (*Alguns aplaudiments.*)

Bien, que *l'escola catalana* es un modelo fracasado lo puede evidenciar una enumeración de datos que voy a recordarles. Lamentables resultados de las pruebas PISA de 2015. Los resultados, también lamentables, de los últimos años de competencias básicas de la ESO. ¿Las pruebas PIRLS? Cataluña presenta los peores resultados en comprensión lectora de toda España, solamente superamos a Ceuta y

Melilla. Un 16,9 por cien de abandono escolar; un cuarenta y ocho por cien más de *bullying* en las escuelas catalanas respecto al año pasado y, como colofón, las pruebas PISA recientemente publicadas, hace dos semanas escasamente, del año 2022, en donde se demuestra cómo Catalunya es la región de toda España que ha tenido la peor bajada de todas las regiones. Veintidós puntos menos en comprensión lectora, veintiún puntos menos en matemáticas y doce puntos menos en ciencias.

La Generalitat, los separatistas –entre los que, vuelvo a repetir, incluyo al Partido Socialista, como he demostrado–, incurren en una flagrante contradicción; continúan incurriendo en esta flagrante contradicción. ¿Por qué? Porque no reconocen que *l'escola catalana* ha tocado fondo. Admiten que algo no va bien –eso sí, lo admiten–, pero *el model d'escola catalana* sigue siendo para ellos un modelo de éxito. Es algo idílico, es un modelo perfecto. Está envuelto en una especie de halo mágico y cualquiera que se atreva a criticarlo es considerado una especie de ser inmundo.

Bien, esta moción da unas soluciones que son necesarias para que el sistema educativo catalán resurja de las cenizas cual ave fénix, pero lamentablemente no pone el dedo en la llaga de lo que es esencial. Y es que no denuncia el diseño universal para el aprendizaje, el famoso DUA, que es el fundamento de la LOMLOE y sobre el cual se vertebran los currículums vigentes en nuestro sistema educativo.

El DUA adolece de evidencias que sustentan sus premisas neurocientíficas, ha provocado estos lamentables resultados de las pruebas PISA, rechaza el dominio de conocimientos profundos, menosprecia y rechaza la prioridad del aprendizaje mediante una comprensión lectora adecuada, una memorización, repetición y evocación frecuente de las cuestiones, menosprecia la cultura del esfuerzo, la búsqueda de la excelencia y apabulla a los alumnos con una parafernalia digital extraordinaria y un adoctrinamiento de índole ideológico, de género –*woke*, en general– y también político a través de la imposición del monolingüismo en catalán.

Finalmente, la consecuencia es que nuestros alumnos tienen menos conocimientos, tienen una mayor carga ideologizadora, menos capacidad crítica y, finalmente, menos resistencia a las adversidades.

Pero, como ya llega la Navidad y como es un tiempo de esperanza, quisiera despedirme de todos ustedes recitando unos versos que compuso en 1912 el universal Rubén Darío. Y dicen así: «Yo sé que ha nacido Jesús Nazareno / y que el mundo está lleno de gozo con él / y que es tan rosado, tan lindo y tan bueno, / que hace al sol más sol, y a la miel más miel.»

Dulce y feliz Navidad para todos.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Carles Riera i Albert.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Consellera... Bé, no es preocupin, jo no els castigaré amb versos; ja ho dic per endavant. (*Rialles.*) Bé, senyors i senyores de Ciutadans, mirin, vostès i nosaltres només estem d'acord en dues coses, que ja és molt –ja és molt. Una, que efectivament estem davant d'una crisi educativa molt greu; és veritat. I, dos, que davant d'aquesta crisi la principal proposta del Govern sigui crear un grup d'estudi és una mica trist; és una mica insuficient, des del meu punt de vista –ja l'hi vaig dir; ja ho sap.

Bé, fora d'això, en la resta estem absolutament en desacord. I és per això que votarem en contra de tota la seva moció.

Comencem per la llengua. Miri, s'ha de tenir molta barra per reivindicar una delegació del Parlament Europeu teledirigida per la dreta i l'extrema dreta que ve a fer, teòricament, una tasca d'observació, però amb les conclusions escrites abans de sortir de casa, i ignorar un informe de Nacions Unides que alerta sobre la greu situació de la llengua catalana i la urgència de prendre mesures per preservar-la. S'ha de tenir molta barra.

Com també s'ha de tenir molta barra per, tenint en compte quina és la situació sociolingüística al nostre país i a l'escola catalana, de franc retrocés de l'ús social de la llengua catalana, que vostès continuïn formant part d'aquesta operació de la dreta, de l'extrema dreta i de la caverna judicial, per seguir imposant més llengua castellana a les escoles en detriment de la normalització de la llengua catalana com a llengua comuna i compartida per tota la comunitat educativa.

I, mirin, davant d'això, nosaltres seguim reivindicant i defensant la immersió lingüística. Però li diem al Govern que el que ha de fer és aplicar-la, malgrat les sentències judicials, i dotar-la de recursos. Perquè, efectivament, el que volem és una societat plurilingüe, pluricultural, amb la llengua catalana com a llengua comuna i compartida, també a l'escola. Creiem que aquest objectiu és perfectament legítim i, sincerament, creiem que compta, encara avui, amb un consens majoritari a la nostra societat. I ho defensarem; ho defensarem sense concessions. I ni un pas enrere en la defensa de la llengua catalana, com una llengua comuna, compartida, d'inclusió.

Miri, nosaltres evidentment que no volem que la classe treballadora catalana estigui dividida per raó de llengua. Per això volem que la llengua catalana pugui esdevenir una llengua comuna i compartida per tota la classe treballadora i per totes les classes populars del nostre país. I això comença també per l'escola.

I, bé, pel que fa a la crisi educativa, una crisi que dona mals senyals, que dona alarmes en dos objectius principals del sistema educatiu, l'adquisició de coneixements i també la funció d'ascensor social –és a dir, d'inclusió, de lluita contra la segregació, de compensació de les desigualtats socials que es generen en la societat–, pel que fa a això, nosaltres ja ho hem dit públicament i ja l'hi hem dit al Govern, el que proposem.

Primer, diàleg i pacte amb la comunitat educativa, i especialment amb la representació del professorat, de les famílies i dels estudiants i de les estudiants. En segon lloc, democratització dels centres. Cal activar tot el potencial, tota la capacitat participativa i d'aportacions que es poden fer des dels claustres i des dels centres escolars; una participació que avui està bloquejada per una jerarquitització i una burocratització creixent dels centres educatius, emparada pel decret de direccions i pel decret de plantilles.

Per tant, per desbloquejar totes les energies disponibles i que totes les aportacions estiguin sobre la taula per poder canviar el sistema educatiu, cal democratitzar els centres.

I després mesures de xoc: el sis per cent; cal calendaritzar i planificar l'assoliment del sis per cent en pressupost dedicat a educació. I òbviament, també és urgentíssim calendaritzar l'aplicació del pressupost necessari perquè el decret d'inclusió es pugui aplicar. I cal abaixar les ràtios, i cal garantir i assegurar la gratuïtat i la universalitat pública dels zero a tres i de la formació professional, clar que sí, i revertir les retallades. Tot això és absolutament imprescindible com a mesura de xoc per fer front a les urgències i a les emergències d'aquesta crisi educativa.

Si això es fa, si es dialoga amb la comunitat educativa, si es democratitzen els centres educatius, si s'aborden totes aquestes mesures de xoc de forma urgent, aleshores, sí, es creen les condicions idònies per a poder, amb tots els grups de treball i comitès d'experts que calguin, però amb la participació també del professorat, les famílies dels estudiants, per abordar el debat estratègic sobre l'escola catalana del futur i abordar tots aquells canvis que calgui fer per garantir una escola inclusiva, sense segregació, una escola que realment (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) assoleixi bons resultats en inclusió social i en adquisició de coneixements.

I per això nosaltres també tenim –i acabo, presidenta–, una proposta molt concreta que entenem que obeeix a la realitat i a les dades de PISA: la pública està donant pitjors resultats que la concertada. Aquí hi ha una base de desigualtat social...

La vicepresidenta segona

Diputat...

Carles Riera Albert

...i de segregació escolar que hem d'eliminar i que hem de superar. L'alternativa: un sistema universal, públic i gratuït per a tot l'alumnat, sense exclusions. Per tant..

La vicepresidenta segona

Diputat, hauria d'anar acabant...

Carles Riera Albert

...cal un pla per desconcertar l'educació.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; doncs, bon dia a totes i tots. Bé, aquesta moció, en línies generals, no ens agrada; no ens agrada pel rerefons que amaga, diguéssim, pel diagnòstic que fa, però fins i tot per les estratègies educatives que situa. Hi ha una aposta per un model segregador, per un model educatiu segregador, on es vol reforçar aquesta idea de doble xarxa diferenciada que les famílies puguin triar, en comptes d'entendre que hem d'anar cap a una xarxa unificada que garanteixi al conjunt, a tots els nois i noies, a tots els nens i nenes, una educació de qualitat. Per tant, no estem per abordar i avançar en un model segregador. Volem una xarxa unificada que atengui tot l'alumnat en condicions d'igualtat i de qualitat.

Qüestiona el model també d'immersió lingüística. I al qüestionar el model d'immersió lingüística, al darrere amaga també l'aposta per la vella voluntat que alguns tenien de tenir una escola, un model educatiu amb doble línia que discriminés l'alumnat en funció de la llengua que parlaven, i obviava també la funció que el model educatiu català ha de tenir, de preservar, fomentar i promoure el coneixement i l'ús de la llengua catalana.

Reforça també els valors competitiu, els valors individualistes del model escolar enfront del necessari esperit de reforçar els aspectes cooperatius. Aborda, per tant, diguéssim, una funció més seleccionadora de l'alumnat que no una funció més d'acompanyament cap al progrés de les plenes capacitats dels nens i les nenes, dels infants i dels joves del nostre país.

També situa, qüestiona, d'alguna manera, les metodologies que s'empren en el sistema educatiu, quan ignora que la realitat és que el sistema educatiu avui no té, malauradament, encara una o altra metodologia hegemònica o dominant, perquè ni la nova metodologia ha acabat d'implantar-se ni la vella ha acabat de morir. I, possiblement, els canvis que s'han volgut introduir, fets en temps convulsos, el que estan provocant, malauradament, és que, atesa la manca d'eines i de formació del professorat, no hagin pogut dotar totes les capacitats que podrien desenvolupar-se dels nous plantejaments curriculars i metodològics que es plantegen.

Per tant, no coincidim en el rerefons que planteja. Votarem a un parell de qüestions que sí, no pot ser d'una altra manera: la que fa referència a més recursos per a equipaments, la que fa referència a pagar els deutes que es tenen amb els ajuntaments –no pot ser d'una altra manera.

Ens abstindrem en un parell de qüestions també. Una, que fa referència, creiem que de manera demagògica, a demanar que l'estabilitat del personal se situï en el vuit per cent –només faltaria!–; el que passa, que després planteja una qüestió que vol lligar formació permanent a millores retributives, i, per tant, obvia que la formació permanent és un dret que té el professorat a disposar-ne i és una obliga-

ció, un deure, del departament facilitar-la. Situar-ho simplement com un element de mercantilització amb relació a la retribució del professorat creiem que és un error, perquè és devaluar, precisament, la importància de la formació permanent com una eina necessària per a la millora professional dels docents i de les docents.

I ens abstindrem també en la que insta el Govern de la Generalitat a multiplicar els convenis que signa el Departament d'Ensenyament per fer de la dual la modalitat estàndard de la formació professional. La dual ja ho és, la modalitat estàndard de la formació professional. No es tracta de multiplicar els convenis, es tracta de dotar-los de contingut. Es tracta de dotar els centres de formació professional dels recursos necessaris perquè puguin treballar en aquesta recerca, en aquesta relació amb les empreses per buscar la millor manera de que la Formació Dual sigui efectiva.

Per tant, no votarem... A la resta de punts hi votarem en contra, perquè creiem que el que avui necessita el sistema educatiu és diàleg, recursos i planificació. I aquesta és la resposta a la crisi que tenim: diàleg amb el conjunt de la comunitat educativa per recuperar confiança i superar el malestar existent; recursos, per dirigir-los a aquelles necessitats que tenim de més personal divers a les aules que donin suport i acompanyin els alumnes, de menys ràtios, etcètera, i, evidentment, planificació per garantir que l'escola segregada no avança.

Perquè, com diria Antonio Machado: «¿Tu verdad? No, la Verdad. / Y ven conmigo a buscarla. / La tuya, guárdatela.» No la tenim, però en el diàleg podem construir i trobar aquella veritat compartida.

Res més.

I gràcies.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, vicepresidenta. Nosotros avanzo, ya, que vamos a votar a favor de todos los puntos de la moción que nos presenta el Grupo de Ciudadanos, que viene a ser un recopilatorio de lo que hemos venido hablando y exigiendo también en los últimos años en cuanto a la educación.

Y siento decir que, al final, los hechos nos han dado la razón, *consellera*. Hace mucho tiempo que venimos alertando de las deficiencias del sistema y, pues, al final lo han tenido que pagar los alumnos, con unos resultados que son pésimos en comparación ya no con otros países del entorno europeo, sino con el resto de comunidades autónomas de nuestro país.

Estos días hemos hablado muchísimo de educación. El martes tuvimos la oportunidad de hacer una reunión a la que nos convocó el propio presidente Aragonès, de la que yo, ya se lo dije el otro día, salí muy decepcionada. Porque aquí hay una cuestión que es fundamental, que es el modelo. Y ustedes precisamente de modelo no quieren hablar. Y si no quieren hablar de modelo, que es lo que nos ha traído hasta aquí, pues difícilmente vamos a solucionar absolutamente nada.

Esa supuesta comisión de expertos, que ahora va a ser aquí la panacea, yo mucho me temo que no va a resolver nada, porque le vuelvo a decir: mismas personas, mismas recetas, mismo resultado. Es que es una cosa que es que cae por su propio peso. Decía el diputado Pallissó, de Esquerra Republicana, que los cambios que se van a hacer ya veremos cómo funcionan en diez años. Hombre, como tengamos que esperar otros diez años a ver los supuestos cambios, sinceramente... Insisto, si estamos mal en PISA, yo no sé cómo vamos a estar de aquí a diez años, porque no solamente es PISA, es el nivel de comprensión lectora, son las pruebas de competencias básicas, etcétera.

Todas esas supuestas innovaciones pedagógicas de las que ustedes han ido haciendo gala los últimos años, ese supuesto modelo de éxito, lo único que ha traído es que los alumnos catalanes estén un curso por detrás de los alumnos, por ejemplo, de

Castilla y León y de Madrid. Madrid, que además le saca veinte puntos por encima a la media española, con una configuración más o menos parecida a la nuestra, con un nivel de población inmigrada más o menos parecido, con la situación del covid parecida o peor a la que vivimos aquí en Cataluña...

Por tanto, es evidente –es evidente– que lo que no funciona es el modelo. Y hay que cambiar el modelo, hay que reconocer el fracaso de la inmersión. Que además es que ni siquiera es inmersión, que lo llamamos «inmersión» falsamente. ¿Por qué? Porque para los alumnos catalanohablantes no es inmersión de ninguna manera y para los alumnos castellanoparlantes es un sistema puramente impositivo. Ayer esta delegación de la Comisión Europea lo que les ha dicho claramente es que ya..., les extraña que ni siquiera se abran a hablar de un modelo alternativo a la inmersión. Es que ustedes no quieren de esto ni siquiera escuchar hablar. Y vuelvo a decir lo mismo: aquí, o hacemos un buen análisis, hacemos un buen diagnóstico de lo que está pasando, o el tratamiento que vamos a aplicar no va a ser bueno. Y se lo dije el otro día también.

Hablaba también, por ejemplo... El diputado Ten se ha referido a esta misión de la... a esta misión europea. Oiga, ustedes después ponen aquí como ejemplo a este relator de la ONU, que llevan ya una semana con la matraca. Hombre, por favor, un relator que resulta que habla en un acto organizado por Plataforma per la Llengua..., yo creo que no hace falta añadir absolutamente nada más, que ya sabemos aquí cómo van las opiniones de los supuestos relatores. Ya está bien. Ya está bien con este tema.

Escuchen a los expertos de verdad. Escuchen, por ejemplo, las recomendaciones que hace la UNESCO con el tema de la lengua materna, que ustedes están perjudicando gravemente a los alumnos y especialmente a los alumnos con necesidades especiales. Por eso precisamente esta delegación quiso visitar un colegio con alumnos con este tipo de necesidades, porque ellos son los principalmente perjudicados.

Hablaba también, el diputado Ten, de las denuncias de las familias, del veinticinco por ciento... Acusaba a no sé qué grupos de estar detrás. Detrás de estas denuncias están las familias; familias que se han visto maltratadas por la Generalitat, familias que van a los tribunales y los tribunales les dan la razón, familias donde ahora mismo la Comisión... Esta delegación que vino ayer ha reconocido que se va preocupada por el nivel de violencia contra estas familias. Y quiero recordarle el caso de Canet de Mar. Ha habido manifestaciones estos días llamando «racistas» y «fascistas» a estas personas, a estos eurodiputados que han venido aquí, que es que a mí me da vergüenza ajena, vergüenza ajena que vengan aquí y los insulten simplemente por hacer su trabajo.

Y, por cierto, un trabajo que no les han dejado hacer, *consellera*, porque ustedes, por ejemplo, se presentaron en las reuniones con los directores de centro entiendo que para coaccionarles, para que no hablaran libremente. Es que ni siquiera estaba en el programa. (*Veus de fons.*) No, no, es que no estaba previsto en el programa que ustedes estuvieran presentes en esas reuniones, porque tienen que poder hablar libremente, porque tienen que poder explicarse libremente sin las presiones del departamento. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Por eso yo le digo que esa supuesta comisión de expertos a los que van a nombrar ustedes mismos no va a funcionar. Porque les tienen miedo, porque aquí ya sabemos...

La vicepresidenta segona

Diputada, hauria d'anar acabant.

Lorena Roldán Suárez

...cómo van las cosas, por las represalias. Sí, claro que sí. Claro que sí, *consellera*. Y, si no, ¿por qué no dejaron que se expresara libremente? ¿Por qué se presentaron cuando ustedes no estaban invitados en esa reunión?

La vicepresidenta segona

Diputada. Diputada, hauria d'anar acabant. No és un diàleg entre vostè i la consellera.

Lorena Roldán Suárez

Acabo. Acabo, vicepresidenta. (*Veus de fons.*) Acabo, vicepresidenta. Los nervios estos que demuestran, pues, yo creo que (*veus de fons*) les ponen en evidencia.

La vicepresidenta segona

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Anna Grau.

Anna Grau Arias

Pues ya me sabe mal, sí, pero, se pongan como se pongan, mandaron ustedes comisarios políticos a los encuentros con la comisión. Y los miembros de esa misión se han quejado en público y en privado y han dicho que en su vida habían visto nada igual. Yana Toom me dijo a mí que no había visto en su vida nada igual. (*Aplaudiments.*)

Sí. Seguim. I, sí, nosaltres ens volem carregar la immersió, també ens volem carregar els barracots, també ens volem carregar el *bullying*, també ens volem carregar la demonització de la concertada, però sobretot ens volem carregar la immersió perquè és una injustícia, perquè és una estafa, perquè és una vulneració dels drets fonamentals. I ho és tant per als que parlen castellà com per als que parlen català, perquè el Govern, després d'haver fet el ridícul de PISA, després d'haver fet el ridícul de l'informe de la Unió Europea, li espera un altre important ridícul en molt poquets mesos, quan es faci públic el resultat de la macroenquesta d'usos lingüístics de la població que cada cinc anys fa l'Idescat. Aquí els està esperant la pròxima rebregada, perquè veuran que sobre la seva política, a part de fer tot el mal que fa a la convivència, encara fa recular més el català. O sigui, que fan vostès –i ja em perdonaran per dir-ho d'una manera una miqueta dura– un pa com unes hòsties. Per això, evidentment, no els hi hem acceptat cap esmena, ni ens ho pensàvem.

Sí que n'hem acceptat del Partit Socialistes, per un tema de formes. A veure... Senyors, jo sé que vostès saben que vostès saben que jo sé que tenim raó. Llavors, bé, nosaltres ho podem dir cantant i ballant, *singing in the rain*, ho podem dir amb més «carinyo», ho podem dir..., però, vaja, ens sembla que, vista l'actitud política de la gent a la que li hem de dir això, em sembla que tota contundència és poca. Toda contundencia es poca en defensa de la gente de la escuela catalana.

I, bé, també ens acomiadarem amb un verset. Faré una paràfrasi d'Antonio Machado en honor del senyor Ten. És una paràfrasi, eh?: Junts per Cat, miserable, ayer CiU dominadora, envuelta en sus andrajos, desprecia cuanto ignora.

Bon Nadal.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 20 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'empobriment generalitzat a Catalunya

302-00369/13

Passem ara al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'empobriment generalitzat a Catalunya; presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. I, per exposar-la, té la paraula el senyor Joan Garriga Domènech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, senyora presidenta. Señores diputados, desde VOX les presentamos esta moción, consecuencia de la interpelación sobre la pérdida de poder adquisitivo general de los catalanes, porque es innegable y lo demostramos en la interpelación, que los catalanes se han empobrecido, y mucho, durante las últimas décadas, coincidiendo con la existencia de la Generalitat de Catalunya y con los años de gobierno del separatismo en Cataluña.

En especial, se han empobrecido las clases medias y las familias trabajadoras. La cesta de la compra ha subido muchísimo –un treinta por ciento de media–; es más difícil que antes acceder a una vivienda; el precio del agua, de la luz, de la gasolina, está encarecido por los impuestos que ustedes defienden, y está por las nubes; los sueldos han perdido mucho poder adquisitivo, y el paro, pues, está estancado en más de 300.000 personas que buscan empleo y no lo encuentran, a pesar de que ustedes falsean las cifras del paro, porque con la última reforma laboral se contabiliza como empleados a trabajadores en paro real, que son los discontinuos.

Y, en paralelo, durante estos años se ha incrementado una barbaridad la carga fiscal que sufrimos los catalanes, porque los impuestos, tanto directos como indirectos, han subido al mismo tiempo que las administraciones y los múltiples chiringuitos que ocupan los políticos. Y esos impuestos, sobre todo, castigan a los trabajadores, que ven como sus nóminas están mordidas por el tramo autonómico del IRPF más caro de toda España. Y por ello presentamos esta moción, con una serie de medidas para paliar este empobrecimiento general de los catalanes, que pasa, en primer lugar, por reconocerlo. Es que si ustedes no lo reconocen, pues, claro, no avanzamos nada. Ya sé que es difícil para ustedes reconocerlo, pero es fundamental, porque el reconocerlo es la base de la recuperación.

Las medidas que planteamos van sobre tres ejes. El primero es rebajar la presión fiscal para aliviar a familias y trabajadores, que pasa por eliminar los quince impuestos extras que tenemos en Cataluña, o quince impuestos propios, que afectan a la competitividad económica. Luego, bonificar el noventa y nueve por ciento el impuesto de sucesiones y donaciones. El IRPF en su tramo autonómico nosotros proponemos eliminarlo, por la igualdad entre todos los españoles, pero al menos –al menos– proponemos en esta moción deflactarlo, adaptarlo a la subida de precios, a la inflación. Y, por supuesto, instar al Gobierno de la nación, al Gobierno del PSOE que gobierna en coalición con ustedes, a aplicar una bajada radical del IVA en los productos esenciales y de primera necesidad.

El segundo eje de las propuestas de nuestra moción va en el sentido de favorecer el acceso a la vivienda. Primero con un lote de medidas impositivas, de rebaja impositiva en el acceso de vivienda: en el acceso de vivienda de segunda mano, rebajar ese diez por ciento de ITP; en el acceso de vivienda de primera construcción instar al Gobierno para rebajar el IVA, así como instar a los ayuntamientos que ustedes gobiernan mayoritariamente en Cataluña a rebajar el IBI. Luego, promover la derogación de esas medidas intervencionistas en el mercado de la vivienda. Y, finalmente, aumentar, y mucho, la oferta de vivienda de nueva construcción, tanto pública como privada.

El tercer eje que nosotros planteamos son medidas para apoyar a familias y trabajadores, con planes de apoyo, facilitando la actividad económica con seguridad jurídica y eliminando trabas, y reduciendo el gasto político para poder instar a las administraciones que intervienen en los sueldos de los trabajadores –en este caso Estado o Generalitat, con el IRPF y la seguridad social– a reducir el coste de empresa por trabajos, porque este coste de empresa con tantos impuestos provoca la reducción de la oferta laboral, el fomento de la economía sumergida y, por supuesto, que muchas familias, aunque tengan trabajo..., pues, que no llegan a fin de mes, o no pueden asumir un gasto extra, ¿no?, como es cuando se te estropea la lavadora o una nevera –se convierte en un drama familiar, aunque hayan dos miembros en la familia trabajando–, o comprar unos zapatos para tus hijos.

Por todo esto, les pedimos que miren con atención las medidas que proponemos, que no sean sectarios y que aprueben estas medidas, porque son fundamentales para mejorar la vida de los catalanes y acabar con este empobrecimiento general.

Muchas gracias.

La presidenta

Atès que no hi ha esmenes presentades, a continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Gràcies, presidenta. Ens trobem amb una nova moció de VOX sobre la qual no compartim ni l'anàlisi ni les mesures proposades. Ens sembla que és fruit d'una ceguera absoluta respecte a la realitat en la que estem vivint; la negació habitual en ells dels efectes positius de la reforma laboral; dels efectes positius que ha tingut l'increment del salari mínim, l'actualització de les pensions o el fet que l'economia espanyola és l'economia amb una inflació més baixa de la zona euro.

Ens sembla propi, una moció pròpia de qui ha ingerit dogma «neocon» a *cucharonas*, i venen aquí i ens deixen anar aquesta èmesi ideològica sense cap mena de solta ni volta. Com deia, no compartim ni l'anàlisi ni les propostes.

Quan preparava la moció, em va venir a la memòria que aquest estiu, a l'agost, em vaig llegir un article del professor Josep Oliver, que precisament feia referència a quin era l'efecte de la renda i la redistribució fiscal. L'article de Josep Oliver feia referència a un informe de Fedea, com vostès saben, un reducte de socialistes, comunistes, facinerosos i *izquierda progre*, que en diuen vostès, patrons, els bancs, les principals empreses del país d'Espanya, en el que es feia referència sobre un informe en base a l'enquesta de condicions de vida.

Aquest informe analitzava els nivells de renda de les famílies i quin efecte tenia la fiscalitat en les mateixes. S'establia que les rendes es basen, en primer lloc, en les aportacions econòmiques fruit de la participació en la producció de les persones. Com a conseqüència d'aquest nivell, d'aquest resultat, s'establia que la renda familiar mitjana quedava a l'entorn dels 34.087 euros.

Si en aquesta hi aplicàvem els efectes de la redistribució econòmica que es produeix a través de les pensions –atur, prestacions per malaltia, ajudes–, aquesta renda familiar disponible es situava en 45.211 euros. Si es descomptaven els impostos, efectivament, hi havia una reducció fins a 29.200 euros, però si s'hi sumaven les prestacions en espècie, alguna cosa molt elemental com l'educació i la sanitat, aquesta renda disponible expandida mitjana quedava en 36.258 euros.

Resultat final: el vuitanta per cent de les famílies espanyoles i catalanes reben més del que aporten. Per tant, l'efecte redistributiu del sistema fiscal és positiu per al vuitanta per cent de les famílies. El vint per cent més pobre veia incrementar la seva renda en un noranta-sis per cent. El següent vint per cent en un cinquanta-dos. El tercer, franja de vint per cent, en un vint-i-vuit. El següent vint per cent quedava en equilibri, i només el vint per cent restant veia la seva renda disminuïda per l'efecte fiscal.

Per tant, arribem a la conclusió, sense cap mena de dubte, que la intervenció pública incrementa la renda dels que menys tenen i la redueix als que més ingressen. La desigualtat, i, per tant, la pobresa, es redueix a través de l'acció pública a través dels impostos.

La seva proposta d'eliminar impostos –ja l'hem vist en algunes ocasions amb intents d'aplicació, com en el cas britànic– són un autèntic fracàs, un frau. Vostès no plantegen altra cosa que el negoci del Robert amb les cabres. Pretenen dir a la gent que els hi posen dos euros a la butxaca amb la reducció fiscal, però vostès no expliquen que el que s'elimina com a conseqüència de les retallades o la serra, que ja

parlaven ahir i abans-d'ahir amb el seu entusiasme, diguem-ne, argentí sobrevingut, comporta que se'n perden cinc o deu.

És a dir, aquesta nevera, aquesta rentadora a què vostè alludeix, li posa l'engany de dos euros a la butxaca, però n'hi treu en prestacions, n'hi treu en espècies, n'hi treu en aquests complements de la renda expandida que conforma la realitat de la renda de les famílies, cinc o deu euros. I aquest és el gran frau que vostès ens expliquen.

Les mesures amb relació a «vivenda»; les hem vist. Mesures fiscals, liberalització del sòl, són mesures absolutament fracassades. Hem vist que no són les polítiques de «vivenda» que realment poden millorar la situació en aquest àmbit.

Per tant, és una moció que no compartim, trobem que és un desastre; comprem que no aporta res en positiu i, per tant, com és lògic i evident, hi votarem absolutament en contra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Anna Feliu Moragues.

Anna Feliu Moragues

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, la pobresa és un tema que ens preocupa molt, perquè les dades que tenim són realment alarmants. Mirin, a Catalunya hi ha dinou municipis amb barris en els quals el risc de pobresa infantil supera el quarantacinc per cent. Les entitats que atenen persones sense llar han detectat que l'edat mitjana dels usuaris ha baixat de manera alarmant i que cada vegada són més les dones que hi busquen suport.

I no estem parlant només de persones sense feina, sinó que, cada cop més, el tercer sector ha de donar suport a treballadors que, tot i tenir feina, queden lluny de poder satisfer les necessitats familiars més bàsiques.

Les famílies que pateixen pobresa energètica a Catalunya també s'han duplicat en els darrers dos anys, i l'any passat ja afectava prop d'1 milió i mig de catalans. En termes generals, el 24,7 per cent dels catalans són pobres, i, per edats, els nens són les grans víctimes de la pobresa: 378.500 nens i nenes, que representen el 27,5 per cent. Sense menystenir tampoc que el dinou per cent de la gent gran viu en situació precària i de pobresa.

Bé, de dades en podríem donar moltes, però no ens podem oblidar que, darrere de cada dada, hi ha una persona; una persona amb una història, amb unes dificultats i amb uns patiments que no ens poden ser aliens. I per ajudar-los ens hi hem d'implicar tots. I, en aquest sentit, també voldria posar molt en valor la gran tasca que fan els ajuntaments, les entitats i els milers de voluntaris que cada dia ajuden a totes aquestes persones de manera directa, malgrat que no és una tasca fàcil perquè estan molt infradotats de recursos i miren d'estirar-los i de fer-los arribar a com més gent millor. I això vol dir que no els podem deixar sols. Hem de treballar conjuntament, escoltar-los i ajudar-los, perquè, amb les dimensions que està adquirint, cal abordar la pobresa com un autèntic problema d'estat.

I cal escoltar-los, perquè ells són els que més coneixen les necessitats i les solucions que cal posar damunt la taula. I, en aquest sentit, tan sols posar un exemple pràctic d'un problema que requereix una solució que crec que s'hauria de poder donar. No fa pas massa, el Col·legi de Treballadors Socials i el Síndic de Greuges van demanar a l'Administració que simplifiqui els processos per accedir a les diverses ajudes, perquè la burocràcia és un mur molt important per a les persones més vulnerables, sobretot quan tot ho reulegem a tràmits *online*, i existeix una gran bretxa digital precisament en aquest àmbit. I aquestes barreres digitals i burocràtiques el que fan és que aquestes persones acaben de ser víctimes de negocis que se n'aprofiten i els demanen diners fins i tot per tramitar-los una cita *online* prèvia. I això no pot ser. No pot ser que l'Administració no tingui previstos mecanismes d'atenció directa que

permetin l'accessibilitat d'una manera fàcil i amb aquest «de tu a tu» que requereix la situació.

Necessitem una administració que sigui propera i proactiva, que estigui al costat de la gent que més ho necessita, i posar facilitats en lloc de traves. I aquesta reivindicació la fa també el Col·legi Oficial de Treball Social, que denuncia que avui dia els professionals d'aquest àmbit es dediquen més a fer tràmits que no pas a acompanyar els ciutadans que necessiten aquest acompanyament. I és més, hi ha també professionals d'aquest col·legi que es queixen de la complexitat dels mateixos formularis de l'Administració, perquè fins i tot són difícils d'omplir-los per ells mateixos. Per tant, ho hauríem de fer tot més fàcil. No pot ser que l'Administració, que té totes les nostres dades, encara demani tot un seguit de paperassa per justificar que una persona és pobre.

I ja per acabar, tan sols posar de manifest que és una llàstima que VOX utilitzi la pobresa per difondre els seus discursos, sempre, d'odi i d'assenyalar col·lectius amb el seu populisme habitual. Perquè a VOX, malauradament, la pobresa no els preocupa. Al contrari, per a vostès, la pobresa és una eina útil per justificar la seva ideologia homòfoba, feixista i racista. I com que la pobresa social no els interessa, almenys intentin millorar, encara que sigui una mica, la pobresa que tenen a casa seva: la pobresa de valors, la pobresa de sentiments, la pobresa d'esperit i la pobresa d'actituds. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I acabo, presidenta. Que Nadal il·lumini els seus cors i puguem acabar amb aquestes situacions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Aviam, lo bo que té veure què passa en altres països on governa la gent com vostè, així d'extrema dreta, és veure clarament que tot el que proposen i diuen és mentida. La proposta econòmica que porten avui d'abaixar impostos, liberalitzar el mercat, donar ajudes, és una mentida enorme que, lluny de les seves promeses de llibertat i prosperitat, només porta a l'empobriment de les classes populars. I ho veiem molt clarament amb Milei, a Argentina, l'impacte que té per a les classes populars el lliure mercat: uns preus desorbitats com el de la farina, que fan que productes bàsics es converteixin en inaccessibles; una baixada d'impostos que només deteriora els serveis públics. Perquè –recordem-ho, senyors de VOX, que potser hi estan una mica poc habituats– els impostos signifiquen serveis públics, i abaixar impostos vol dir baixar l'accés de la gent treballadora a uns mínims de vida digna. Per això els serveis públics s'han de reforçar i no atacar-los, com és el que proposen vostès recaptant menys impostos.

Vostès menteixen a la gent per accedir al poder i, un cop al poder, el que fan és sagnar la gent treballadora per seguir omplint les butxaques de les empreses, i a sobre reprimeixen i castiguen a qui es vol queixar d'aquest sistema, que és, evidentment, injust. I no només ho fan amb aquestes promeses buides, sinó també fabricant figures fantasioses com la del criminal immigrant, que en aquesta moció està present de forma velada. El que vostès estan dient és que la gent que emigra són delinqüents en potència.

I mirin: prou –prou. La gent que migra, migra per conseqüències d'un model econòmic internacional que vostès defensen i que defensa també la majoria d'aquesta cambra; un model que es basa en l'explotació dels recursos del sud global per mantenir la vida a Occident. I això, evidentment, comporta el desplaçament de persones, perquè les empreses europees estan espoliant els seus recursos. I quan arri-

ben aquí vostès els tracten de criminals. Però, en fi, això és feixisme clàssic i no hi ha res nou cara al sol, que dirien vostès.

El que sí que és nou d'aquests dies és que Junts se suma desacomplexadament a aquesta dèria de perseguir els migrants pobres i voler-los deportar. Doncs bé, com que el discurs d'odi es combat amb dades, senyors de Junts, hem de recordar-los que les campanyes de cossos i forces de seguretat que s'han dut a terme per perseguir la multireincidència, com el pla Tremall, per exemple, han acabat amb un setanta per cent de persones al CIE, i no per furt, sinó per situació administrativa irregular, amb una taxa, també, de violència altíssima –de violència policial–, que són gairebé el seixanta per cent de les denúncies de SOS Racisme, i, a sobre, sense que això hagi reduït els furt, que, per cert, cometen majoritàriament les persones amb nacionalitat espanyola, mentre que el vuitanta-dos per cent dels menors no acompanyats –que és a qui vostès apunten el seu odi en aquestes propostes– no han delinquit mai.

Per tant, el seu model és proposar el mateix que proposa VOX: que els immigrants són potencialment delinqüents i, per tant, se'ls ha de sobreveigilar. Per tant, el seu model, evidentment, a banda de racista i xenòfob, és una cortina de fum i és populista, una cortina de fum a una realitat que no volen afrontar. Catalunya, en els últims trenta anys ha rebut més de 2 milions de persones de cent cinquanta nacionalitats diferents i que parlen més de tres-centes llengües diferents. Catalunya és i serà per sempre més multiètnica i multicultural. I aquesta és la qüestió. Aquest és el debat de fons que no es vol abordar i per això parlen de vincular la immigració i la seguretat, per enfrontar treballadores entre si.

Catalunya és un país, com la resta de països europeus, que s'ha sustentat sobre l'explotació dels recursos del sud global. I aquesta desposseïció és el que genera aquests moviments migratoris. Volen reduir fluxos migratoris? Doncs redueixin l'espai de recursos del sud. Perquè potser el model d'integració i assimilació funcionava amb els nostres pares, però no funciona amb nosaltres, amb les següents generacions, perquè, per més que vulguin criminalitzar la immigració, el que cal és posar mesures que vagin a l'arrel de la qüestió, que és la situació desigual d'accés a drets i possibilitats que tenen les persones migrants en aquest país, perquè se'ls col·loca en una situació supeditada, de segona, que dificulta poder desenvolupar vides amb dignitat.

I això és tant així que el perfil més habitual de persona pobra a Catalunya són les dones racialitzades migrants. I des de Junts, en comptes d'abordar aquesta qüestió de fons, proposen el mateix que proposa VOX: mesures populistes que només generen crispació social i descohesió veïnal, perquè dibuixen un món petit, molt petit, en el que nosaltres no ens seguirem mutilant per encabir-hi, i que és l'origen del seu descontent.

Nosaltres (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i ja acabo, presidenta– no volem un model d'assimilació, perquè això implica que hem de renunciar a les nostres herències culturals, a una part de qui som, i tampoc volem que se'ns criminalitzi per no ser hegemònics o normatius com fa el model d'integració actual.

La presidenta

Gràcies...

Basha Changue Canalejo

Per tant, les diferències culturals –i ja acabo, presidenta– ni són un crim ni ens fan menys catalans, que és això el que els crispa tant, la disputa d'aquesta catalanitat i el fet aquest de que no ens farem més petites per encabir en aquest món. Necessitem actualitzar el model de convivència, que és el rovell de l'ou...

La presidenta

Diputada...

Basha Changue Canalejo

...i tenir un debat seriós sobre coses que funcionaven potser fa quinze anys, però que ni funcionen ara ni seguiran funcionant.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari En Comú Podem, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; bon dia de nou a totes i tots. D'entrada, volia agrair la paciència dels diputats per haver de suportar aquesta moció. De tota manera, ben pensat, crec que també val la pena que agraiem la moció. Val la pena agrair també aquesta moció, perquè crec que aquesta moció ens permet posar sobre la taula, clar i net, quin és l'ideari de l'extrema dreta que s'ha presentat aquí.

Perquè crec que aquesta moció deixa, fil per randa, clar l'ideari de l'extrema dreta: treure-li al pobre per donar-li al ric; buidar l'Estat per mercantilitzar-ne els drets; disfressar la mentida de veritat per confondre i enganyar; alimentar la por per fer créixer la submissió; posar-se cara al sol per omplir d'ombra la societat. Crec que tot això és el que hi ha darrere d'aquesta moció. Perquè és una moció que situa una realitat, que és l'existència de pobresa, per acabar dient que cal disminuir impostos, especialment a les rendes més altes, per disposar d'un estat més petit que hem d'anar buidant, i això vol dir que les persones que necessiten drets no els podran obtenir de l'Estat i els hauran de comprar al mercat.

Crec que aquí tenim un problema d'entendre què és el que necessita una societat democràtica per viure, que és precisament disposar d'un fort estat que garanteixi que des dels poders públics es garanteixi la igualtat de l'accés als drets del conjunt de la ciutadania, que els drets no es poden mercantilitzar, que és el que es planteja rere d'aquesta moció, introduint, a més, mentides en l'anàlisi i mentides, fins i tot, en la justificació de les propostes.

Vull acabar, però, dient-ho tal com ho sento, en paraules, en aquest cas, d'Àlvar Escudero, un poeta de l'Empordà, que diu: «Fes-te tu, sigues tu.» Perquè crec que també dibuixa clar què és el que s'està plantejant, perquè «miro al carrer, parlo amb la gent que m'envolta. / Miro amb ulls crítics, analitzo, parlo, penso, actuo. / No m'agrada allò que veig, no m'agrada el que m'ensenyen. / No m'agrada veure els milers d'injustícies que s'han comès. // Religions que maten en nom del seu Déu, / que clamen fe i provoquen pobresa, / que s'enriqueixen amb la caritat dels pobres / i que ostenten el seu orgull i benevolència. // Exèrcits armats que maten civils, / que imparteixen la pena de mort al seu gust, / que la seva feina els hi dona la guerra / i que, tanmateix, diuen repartir la pau. // Rics que en volen ser més, i se'ls escolta. / Pobres que volen viure, i se'ls ignora. / Gent que té de tot, i no té res. / Gent que no té res, i té de tot, amor. // Ara només hi ha paraules, / paraules fetes de paper de fumar... / Paraules que s'emporta el vent... / que se les emporta i no tornen. // Fets i no paraules, fets és el que cal. / Lluitar amb dos ous contra qui no et deixa ser, / ser tu, trobar-te a tu mateix i escoltar-te. / Fer de l'amor i l'estima la teva filosofia de vida. // Que res t'impedeixi ser tu. / Planta cara als qui no t'escolten / i escolta els qui et planten cara. / Fes-te tu i sigues tu.»

Bé, acabo simplement desitjant-los a tots que tinguin un bon període vacacional d'hivern.

Res més.

I gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Joan García González.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Jo no participaré dels Jocs Florals que hem viscut aquest matí; o sigui, que podeu estar tranquils. Gràcies a tots aquells que hi han participat. Deuran tenir el seu premi, m'imagino, en algun moment; si no aquests dies, després de les vacances.

Quería, bueno, empezar, de alguna forma, intentando valorar esta moción de VOX. Y voy a intentar hacerlo desde nuestro punto de vista, que es claramente liberal. Y creo que es inspirador, porque hay buena parte de los puntos que vemos aquí que hemos defendido muchas veces, aunque sí que es verdad que el señor Garriga, luego, cuando ha bajado aquí, los ha puntualizado de alguna forma. Porque a veces no tengo claro si su modelo económico es liberal o es proteccionista, intervencionista o de qué tipo, ¿no? Entonces, a veces están en contra de la globalización y en contra de la internacionalización de la economía e incluso del puro mercado y de la confrontación, o de lo que es la oferta y la demanda en muchos casos, ¿no?, pero evidentemente en un sistema progresivo de redistribución de renta como es el nuestro, el español, y creo que, bueno, hoy al menos nos han traído algunas propuestas que nosotros vamos a valorar.

La constatación de que hay un cierto empobrecimiento, hay un empobrecimiento en la sociedad catalana, es cierta. No creo que nadie pueda negarlo. De hecho, yo he escuchado aceptar esto al *conseller* de Derechos Sociales en varias comisiones. Es decir, no creo que nadie pueda, en este Parlament, negar que los datos, por ejemplo, de pobreza infantil son los que son y que han ido aumentando en los últimos años; que los datos de pobreza entre la gente mayor, entre nuestra gente más vulnerable, muchas veces, son los que son, y que también..., y aquí no coincidido con ustedes, cuando hablan de que los datos de ocupación no se corresponden con la realidad. Miren, sí, se corresponden con la realidad, pero es que hay que leerlos bien; es decir, sí que ha habido un incremento y que ha habido un efecto de la reforma laboral, en la que nosotros participamos y que consideramos que fue positiva, pero fue totalmente insuficiente. Es decir, hemos reducido el paro en toda España, sí, también en Cataluña, pero seguimos sin conseguir que esos empleos sean de calidad. Y para eso hacen falta otras medidas que aquí no aparecen y que no hemos escuchado muchas veces hablar o, por lo menos, no han propuesto en ninguno de sus modelos económicos. Pero, bueno, en eso creo que podemos decir que, en ese tercer punto que ustedes proponen, nosotros no estamos de acuerdo.

Sobre el resto de sus propuestas sobre la rebaja de la presión fiscal, nosotros creemos que el Estado debe imponer o tener un modelo de fiscalidad justa y redistributiva, y nosotros lo que hemos defendido –y aquí les damos la bienvenida– es, por ejemplo, la modificación de los tramos para que no afecte de forma excesiva a las rentas medias y bajas y que, por lo tanto, sí que siga afectando o que siga teniendo su gravamen justo a las rentas más altas. Que quede claro, se puede ser liberal y al mismo tiempo defender este modelo de gravamen sobre los diferentes tramos, y la deflacción, porque consideramos que es justa, porque se adapta realmente a las necesidades de afrontar el incremento de los precios y del nivel de vida que tenemos en nuestro país, en España. Por lo tanto, bienvenidos.

Pero ustedes han dicho que su modelo es la eliminación de los impuestos de todo el tramo autonómico –lo han dicho muchas veces. Oigan..., o sea, el Estado, y en este caso la comunidad autónoma, no se puede quedar sin el cincuenta por ciento de los ingresos, es inviable. Además, los impuestos más justos son los directos, no los indirectos, en este caso. Y, por lo tanto, nosotros tampoco aceptamos del todo su visión sobre la bajada del IVA. Aunque sí lo que dicen aquí, sobre alguno de los impuestos creemos que sí, sobre aquellos que son de uso habitual, pues, creemos –y lo hemos defendido otras veces– que sí que debemos ajustarlo. Por lo tanto, en el modelo, podemos coincidir, si es que realmente es lo que piensan, que no lo tengo tan claro.

Sobre el resto de puntos..., nos quedamos sin tiempo, pero sí que hay algo que quiero puntualizar. Hablan ustedes de reducir el gasto político ineficaz y superfluo; estamos de acuerdo, lo hemos defendido. De hecho, ya en el 2019 hicimos un cálculo sobre los 1.000 millones anuales de gastos superfluo, que además incrementó el PSC, curiosamente, en aquel momento, incrementó el PSC en 1.500 millones. El PSC dijo en 2021 que la Generalitat se gastaba 1.500 millones de gastos superfluos; es decir, defendía las tesis de Ciudadanos –que quede claro, que nos acordemos todos. Luego, ya hablamos de otras cosas y todo evoluciona, pero en aquel momento ellos no solamente lo igualaron, sino que lo superaron. Con lo cual aquí creemos también que, igual que el reducir la simplificación burocrática, mejorará el sistema, por lo tanto, de competencia de las empresas y la creación de riqueza.

En definitiva, para acabar ya, creemos que hay parte de esta moción que nosotros como liberales podríamos defender...

La presidenta

Gràcies...

Joan García González

...pero no nos queda claro que ustedes realmente defienden lo que pone aquí directamente.

Gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Maria Jesús Viña i Ariño.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, permetin-me que comence la meua intervenció fent un petit recompte del que implica a les arques públiques la seua proposta: l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, 2.645 milions d'euros; l'impost de successions i donacions, 879 milions d'euros; l'eliminació dels impostos propis, 368 milions d'euros. És una estimació conservadora, perquè no hem calculat la seua proposta genèrica de deflactació, que tampoc no mos concreten, o l'impacte que tindria als municipis la reducció de la bonificació de l'impost de béns immobles o l'impost d'activitats econòmiques, o l'impacte que tindria la seua supressió de les cotitzacions socials a l'hora de pagar prestacions de jubilació o atur.

Tot i així, tota esta assumpció conservadora i centrada només en l'impacte al Govern de la Generalitat mos dona una xifra gens menyspreable de 3.892 milions d'euros; un total de 3.892 milions d'euros que la Generalitat de Catalunya deixaria d'ingressar. Si ho traslladem al pressupost actual, representa més del trenta per cent del pressupost en Salut, al voltant d'un seixanta per cent del pressupost del Departament d'Educació, o supera gairebé en 1 milió d'euros el pressupost de Drets Socials.

I és que la seua proposta té un problema d'aritmètica bàsica. Aviam, vostès volen reduir en 4.000 milions d'euros el pressupost de la Generalitat, al mateix temps volen eliminar progressivament el dèficit i el deute públic; és a dir, pressupostaríem un dèficit zero, quan no un superàvit. Volen incloure, a més, un pla de protecció a les famílies i augmentar la construcció pública. Menys ingressos, més despesa i zero dèficit.

I no cola la seua idea de despesa supèrflua. Perquè si suprimim los departaments que a vostès no els hi agraden –Igualtat i Feminismes, Exteriors o inclús tot Acció Climàtica i Agricultura– estem parlant de 1.438 milions d'euros. No arribem ni a un quaranta per cent de l'estimació conservadora de l'impacte de les seues rebaixes fiscals.

La seua proposta mos ve a confirmar el que ja sabíem: que, sovint, el responsable de la pitjor política econòmica sol ser la dreta. I és que vostès no tenen altra agenda econòmica que el neoliberalisme més tronat: rebaixes per als més rics, intentar fer

creure a la classe mitjana que també els beneficia quan només l'empobrix a marxes forçades.

Natres, en canvi, som més d'exigir que qui més guanya, més contamina i més hereta contribuïska més a la solidaritat comuna i que esta despesa mos servisca per a garantir que aquell qui no ha tingut la sort de tindre tants recursos tinga garantit un mínim vital per sobreviure, una educació pública, una sanitat pública, una xarxa darrere per a quan van mal dades; és a dir, no deixar ningú enrere.

La seua proposta només faria que empobrir encara més la societat catalana. Això sí, beneficiaria els seus amics, els seus patrons, a vostès mateixos, els hereus ideològics i tots sovint biològics del franquisme que porten massa temps vivint del privilegi i dels diners de tots; l'autèntica despesa supèrflua de la nostra societat.

Així que, sí, hi votarem en contra i ho farem per compromís antifeixista, però també ho farem amb la convicció de que la seua agenda econòmica retrògrada és el pitjor que mos pot passar a natres com a país.

I mentrestant, mentre vostès se queden en la tranquil·litat de la seua irrellevància, no deixarem que la nostra societat esdevinga víctima del seu odi. I ho farem garantint oportunitats per a tothom, garantint que cap infant quede enrere en la gratuïtat de la universalització dels zero a tres, garantint una educació amb més mestres que mai i una sanitat pública amb més metges que mai. I, sí, també garantint un model policial democràtic, amb més mossos que mai.

I també, ara que podem, garantint que la càrrega impositiva no recaiga en excés sobre les esqueses de les famílies treballadores. Per això, la consellera Mas ha proposat i ha posat damunt la taula una reforma fiscal que rebaixa la pressió fiscal per a aquells que guanyen menys de trenta-cinc mil euros, però la deixa intacta per a aquells que en guanyen més.

Perquè natres som conscients d'allò que mos deia l'historiador Tony Judt, una de les persones que més va pensar a l'Europa del segle XX, i explicava que la desigualtat és corrosiva, podreix les societats des de dins. I sabem que l'extrema dreta ja ve podrida de sèrie, però no la deixarem podrir la nostra societat.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 20 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures de la Generalitat

302-00370/13

I passem ara el vintè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures de la Generalitat; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té la paraula el senyor Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. A la interpellació que li vaig fer a la consellera li deia que el progrés i el benestar de Catalunya no només són les grans infraestructures. Dit això, reiterem un cop més, des d'aquest faristol, que estem a favor de l'ampliació del port de Barcelona, del de Tarragona, la millora de la capacitat i l'ampliació de l'aeroport de Barcelona - el Prat, de la ronda de Terrassa fins a Sabadell per connectar amb la B-40. Per cert, hi haurà una modificació, properament, de la llei de carreteres que farà el Govern d'Espanya que permetrà a la consellera i al ministre poder signar el conveni perquè sigui la Generalitat la que tiri endavant aquesta infraestructura.

O en el temps més breu possible..., avui, el president del Govern d'Espanya, en una entrevista que li feien, també deia que aquesta serà la legislatura, ja, del traspàs de rodalies a la Generalitat de Catalunya.

Però, bé, més enllà d'aquestes grans infraestructures –en podria parlar d'alguna altra–, li parlava que la política de vertebració del territori per crear més i noves oportunitats ha d'abordar també inversions de més petita escala, però que tenen un efecte multiplicador sobre el benestar del conjunt de catalans i catalanes i que té un efecte multiplicador sobre l'activitat econòmica del país, que és la que ens permet també crear benestar.

Indiquem en aquesta..., no volia ser exhaustiva, no?, aquesta moció, però sí que indiquem algunes d'aquestes infraestructures de mobilitat que tenen aquests efectes de multiplicar millores, benestar, activitat econòmica, i que algunes haurien ja d'estar fetes o, com a mínim, iniciades, i que, malauradament, per la inactivitat o per no tenir-ne prou cura per part del Govern, ens hem trobat fins i tot en que s'ha deixat prescriure les avaluacions d'impacte ambiental i, per tant, hem de tornar a començar la roda per tal de que aquests projectes puguin passar aquests estudis d'impacte ambiental perquè es puguin després transformar en projectes executius i licitar.

Els n'hi citaré dos que estan en la proposta de moció i que tenen aquests efectes que jo els hi deia. A l'Alt Empordà, tot el que és el conjunt de Figueres, Vilafant, Vilamalla, totes les connectivitats ferroviàries i viàries: no es poden tirar endavant aquestes propostes perquè, malauradament, els informes d'impacte ambiental han prescrit i hem de tornar a començar tot el procés. I en aquesta moció el que diem és: «Bé, escoltin, comencin una altra vegada tot el procés, però no ho deixin decaure, no?, que seguim amb ritme.»

O tant anunciar..., tots els consellers i conselleres ho han anunciat. Després també resulta que l'informe d'impacte ambiental no l'hem vist. Hem de tornar a començar. La millora de la carretera entre Berga i Bagà, que té un efecte sobre la Cerdanya i una part de l'Alt Pirineu.

O accelerar la licitació del tren tram de Tarragona. Creiem que durant el 2024 s'ha de licitar ja aquesta obra, eh?, perquè pugui estar com a mínim la primera fase en funcionament l'any 2026. O analitzar com hem d'ampliar Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya entre el Vallès Occidental i Barcelona. Hi han dues propostes al damunt de la taula, el túnel de Vallvidrera o per Horta; que s'analitzin aquests dos traçats també i que es licitin aquests estudis l'any 2024.

O temes... Algú pot dir que aquest és un tema més petit, més local. Bé, sí, important també per a aquests territoris. Al Baix Empordà, no?, els dos ponts sobre el Riudaura a Castell d'Aro, Platja d'Aro i S'Agaró, que és el mateix municipi, eh?, com vostès saben. O les millores a la C-28, d'acord entre el Govern de la Generalitat i el Conselh Generau d'Aran. O una obra que està..., que es pot licitar avui mateix –fixem-ne un termini de dos mesos–, que són les obres del nou pont sobre el riu Ter entre els municipis de Sant Pau de Segúries i Camprodon.

Per tant, grans temes, nosaltres hi estem d'acord, i petites actuacions o actuacions importants en el territori que també s'han de desenvolupar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Cristina Casol Segués.

Cristina Casol Segués

Gràcies, presidenta. Membres de la Mesa, diputades, diputats, bon dia a tothom. A Junts per Catalunya li agraïm l'acceptació de les esmenes i la transacció a tres parts, i també li volem donar una mica la raó, d'entrada, al diputat: que el problema de les infraestructures ve d'arrel i, per tant, és un problema crònic a Catalunya, perquè realment perjudica el benestar de la gent, i per això mateix té molt sentit que li

demani al Govern que executi, que acabi les obres, que faci tot el que no fa i, en definitiva, que executi el pressupost compromès.

Miri, dur a terme infraestructures és un procés de per si ja molt lent –vostès ho saben, eh?–, per l'estudi, la licitació, els projectes, l'execució. I aquest fet comporta que no podem deixar passar el temps i que cal una mica de continuïtat i una mica de constància en tot el procés per poder-la realitzar. Perquè una demora de qualsevol tipus significa realment un perjudici per als ciutadans.

Afegiria també un altre concepte, perquè també ens preocupa a Junts per Catalunya. Totes les infraestructures són necessàries en aquest país. També ho són, per equilibrar el territori, les infraestructures més grans que en aquesta moció no se'n parla. Perquè la moció n'enumera moltes, però també n'hi ha moltes d'importantes. I crec que és important repassar-les, eh?, i enumerar-les de nou: els accessos als ports, la connexió entre els aeroports, el Corredor Mediterrani, rodalies, la ronda Nord, la C-32, la C-55, els accessos a l'AP-2, l'AP-7, el tram central de la línia 9 del metro, la nacional 340... Bé, amb això, tot –amb això, tot.

Amb tot això, que no és poc, però, sense cap mena de dubte, qui ens recorda en aquesta moció que no es compleixen els seus propis acords és el PSC, perquè la moció posa en evidència que l'execució de moltes obres acordades no s'han dut a terme. I ara és quan els recordo també que el PSC, juntament amb els comuns, van aprovar els pressupostos del Govern. I, per tant, també en són una mica responsables, eh? –una mica responsables– i en part d'aquest no fer.

Bé, i a més a més, posats a dir-ho tot, també tenim *el* Gobierno del Reino de España, que tampoc no fa ni deixa fer: no compleix compromisos, no traspasa grans infraestructures. I ara, de nou, seguim amb aquest Govern del PSOE que ja sabem, perquè ens coneixem, que en matèria d'infraestructures no fa, i els hi repeteixo, com faig sempre, al que no tenim confiança. I no em cansaré de dir-ho, eh?, perquè no li tenim cap confiança, i menys en execució d'obres. I és que en això s'assemblen tots una mica molt, eh? Perquè entre uns i altres, a Catalunya tota la feina està bastant per fer.

Mirin, els hi completaré. I en aquesta demanda del PSC..., el PSC que ens diu? Que està descontent amb el grau de compliment del Govern en infraestructures i també ens diu que el Govern d'Espanya fa els deures. Però quins deures diuen que fa el Govern d'Espanya? Quins deures fa? Catalunya fa anys, dècades, que pateix un dèficit crònic en infraestructures per part de diferents governs que hi ha hagut al país espanyol. Tots els estudis ho diuen i ho xifren –el diputat Canadell ho diu cada vegada que té la paraula en aquest hemicicle–: Espanya destina a Catalunya un pressupost en infraestructures molt baix, del tot insuficient, i tampoc executa. Potser ho fa veure, però quina manera d'allargar els temps, eh?

Després tot són retrets, com l'altre dia. Retrets. En la interpellació hi van haver retrets: retrets sobre el vigent Estatut d'autonomia de Catalunya, retrets d'aquest Estatut laminat que volia corregir el dèficit amb la disposició addicional tercera. Però tampoc. Com que això no s'ha complert, el dèficit s'ha anat eixamplant, i diversos estudis situen aquest dèficit anual al voltant d'un deu per cent del producte interior brut i li assignen importants conseqüències. Perquè si no hi hagués aquest dèficit, es podrien mantenir més de cent mil llocs de treball en aquest país. I també els ciutadans s'estalviarien molts dels impactes negatius que comporten, en el seu dia a dia, la pèrdua de competitivitat, la sinistralitat, la congestió en totes les infraestructures.

Per tot això, els recordo als grups parlamentaris, tant als de govern com als partits, que un pressupost insuficient, amb un baix percentatge d'execució és una combinació nefasta per a Catalunya. I si, a més a més, afegim que l'Estat no fa, no compleix i no executa, és mortal. I això ens situa a tots nosaltres per sota de la nostra capacitat de generar riquesa. I, miri, tots són incompliments d'acords. Junts per Catalunya ja fa una mica més d'un any que vam sortir del Govern per un incompliment d'un acord. Bé, una de les parts no complia. Per aquesta raó, no facin escarafalls ara

i acordin pressupostos després, perquè tot queda en una interpretació i els ciutadans estan una mica farts de tanta comèdia.

Bé, acabo. La millor demostració que poden fer de respecte pels ciutadans és complir, fer i executar; executar per a la igualtat d'oportunitats, executar per a l'equilibri territorial. Perquè, en definitiva, tot això és executar per al bé de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Ferran Estruch Torrents.

Ferran Estruch i Torrents

Molt bon dia, presidenta. Membres de la Mesa, diputats, diputades... Gràcies, diputat Terrades, per la moció i també per la predisposició al diàleg i les ganas d'acord. I per això ja li avanço, com ja li he dit, que votarem a favor de tots els punts, després d'haver transaccionat una part de les esmenes i també d'haver..., que ens hagueu acceptat, doncs, dues de les esmenes. Per tant, gràcies. Jo crec que amb aquest esperit és com podem construir grans acords.

Aquesta moció planteja diferents temes, temes importants que van més enllà de les grans infraestructures. Ens n'alegrem..., quan ha començat la intervenció, diputat Terrades, que ha dit: «El progrés i el benestar de Catalunya no només depèn de les grans infraestructures. No ho sembla, moltes vegades, perquè estem focalitzats moltes vegades en grans infraestructures.» Jo crec que el que fa gran el país són aquestes infraestructures; també altres, però sobretot aquestes, que vertebraven el país, que ajuden en l'economia productiva i que milloren la mobilitat, com algunes de les que es porten en aquesta moció.

Evidentment, també, nosaltres constatem, doncs, que ens agradaria anar molt més ràpid i que ens agradaria que a l'Administració tot fos molt més ràpid. Però els terminis són els que són i no els que ens agradaria que fossin. Malgrat això, com li he dit, la voluntat és tota –l'hi he dit en les converses–, i la del Govern –ho hem compartit. D'aquestes infraestructures que vostès constaten en aquesta moció que falta accelerar, el compromís del Govern i també d'aquest grup parlamentari d'accelerar-les, perquè són infraestructures que estan pactades en l'acord de pressupostos i, per tant, són infraestructures que aquest grup parlamentari i el Govern defensen que es tirin endavant. I en això és en el que treballem a Esquerra Republicana, al grup parlamentari, i, evidentment, també al Govern, perquè siguin una realitat.

Evidentment, quan parlem d'infraestructures no podem oblidar el dèficit històric en infraestructures que viu aquest país, que és un dels grans mals; però també els avenços que com a Esquerra Republicana hem pogut fer, firmant els acords Generalitat-Estat pel traspàs d'una part, amb aquestes encomanes de gestió, per solucionar problemes d'infraestructures de l'Estat que no està fent, que fa molt temps que no fa, com l'N-II, els accessos a la C-32, l'eix Pirinenc o els intercanviadors de Ferrocarrils. Ja acordats..., 900 milions d'euros ja acordats, gràcies als acords d'Esquerra Republicana, que seran traspassats a la Generalitat, i la Generalitat serà qui executarà aquestes obres a Catalunya. Unes són la pacificació i integració de l'N-II, que està també recollida en aquest acord i, per tant, és important per nosaltres aquesta reivindicació històrica com és la pacificació i integració de l'N-II, una demanda dels pobles del Maresme de fa molt de temps i que per fi serà una realitat, amb un calendari fins al 2030. I això jo crec que és una victòria de tots plegats.

També de la resta de punts, de la resta de vuit punts que es plantegen a la moció. Evidentment, n'hi ha que afecten tot el territori. El Govern està treballant tant en el que és la C-31 a l'Alt Empordà, prioritari també per nosaltres, i en aquest moment ja s'està treballant en l'estudi informatiu perquè es pugui, doncs, començar al més aviat possible; també en el pla director del Circuit de Catalunya, també estratègic i important, com vostè ja ha comentat, també s'hi està treballant, o en el que comentava del

tema de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, amb els túnels i el que hem debatut sobre els túnels de Vallvidrera i el túnel d'Horta, quina és la millor opció. Creiem que són les dues, però s'està prioritzant, perquè així ho diuen els estudis tècnics, el túnel de Vallvidrera.

I altres coses no menors com les que afecten la C-38, o altres com el tren tram de Tarragona, el qual, com sap, és una prioritat per a aquest Govern, és una prioritat per a aquest grup parlamentari, i podem dir, doncs, que l'any que ve començaran les obres d'aquesta primera fase del tren tram entre Cambrils i Vila-seca per posar-lo en funcionament l'any 2026. Bones notícies: l'N-II, els enllaços de la C-32 o el tren tram. Per tant, compliments malgrat que els tempos no sempre són els que desitjaríem.

Per tant, els projectes estan en marxa, el Govern treballa i crec que anem en la bona direcció, malgrat que sempre voldríem anar molt més ràpid. També, i per acabar amb un punt important que conec bé, que és la C-16 en el seu tram entre Berga i Bagà i el túnel del Cadí, és veritat, el Govern s'ha trobat estudis d'impacte ambiental caducats. S'han de renovar, però el projecte està fet. Per tant, també s'acceleraran en aquest sentit. I en aquest tram, la C-16, que afecta un territori important, evidentment, cal una reflexió en el conjunt de la C-16 també, que afecta el tram de la Catalunya Central i la connexió amb Barcelona.

Res més. Gràcies per la predisposició. I a tots, diputats i diputades, presidenta, molt bones festes.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Señora presidenta, señores diputados, buenos días a todos. Bueno, los socialistas nos presentan hoy una nueva moción, similar a otras ya presentadas, que incluye un conjunto variado de propuestas, la mayoría de las cuales se corresponden con infraestructuras del transporte ferroviario o de carreteras. Dentro de este conjunto de propuestas se incluyen algunas que ya han sido tratadas en pleno y en comisión, y sobre las que existe un amplio consenso sobre su necesidad. Es el caso del llamado tren *tram* del Camp de Tarragona, sobre el que los socialistas vuelven a insistir, pese a que el Gobierno de la Generalitat ya nos ha manifestado en otras ocasiones su compromiso con la construcción de esta infraestructura.

Al igual que ya hemos hecho en otros casos similares, les anuncio que votaremos a favor de sus propuestas, porque en VOX no somos como ustedes, los socialistas. En VOX valoramos las propuestas por su contenido y por si son positivas o no para los ciudadanos y no por quien las presenta. Y aunque nuestra distancia ideológica con el Partido Socialista es grande, esto no nos impide que podamos votar favorablemente sus propuestas si nos parecen acertadas, como pueden ser ampliar los puentes sobre el río Ridaura o mejorar la seguridad de la carretera C-28. Es más, en VOX creemos que deben mejorarse todos los puentes y todas las carreteras que lo necesiten.

Ahora bien, hay que decir que, si para los socialistas son tan importantes todas estas propuestas, podían haberlas incluido en el presupuesto para 2023 que acordaron tan solo hace unos meses con el Gobierno de la Generalitat. O, aunque, lamentablemente, este Gobierno a la deriva y en clara minoría parlamentaria ha incumplido un año más el plazo para presentar el proyecto de ley de presupuestos para 2024, parece –parece, por lo que hemos escuchado estos días– que lo está negociando en reuniones con sus socios preferentes. Y si hablamos de socios preferentes para los separatistas, los más afines y los más leales para con los separatistas son los socialistas. Creemos que, si los socialistas tienen un interés sincero en que estas propuestas se realicen, mejor harían en tratar estos temas en sus reuniones con el Gobierno de la Generalitat en vez de traerlas al Pleno de este Parlamento. Bueno, es una de las ventajas que tienen los socialistas por ser fieles aliados del separatismo.

Son propuestas importantes, como se ha dicho, para los municipios y las comarcas donde se sitúan, pero, salvo alguna excepción, con un impacto presupuestario limitado, por lo que *a priori* no debería suponer un gran problema asumirlos presupuestariamente.

Para finalizar, y como ya hemos dicho en otras ocasiones, desde VOX siempre apoyaremos la construcción y mejora de infraestructuras de transporte que ayuden a mejorar la calidad de vida de los ciudadanos y la competitividad de las empresas, creando riqueza y empleo.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, ens pronunciarem sobre els set punts que porta la moció del Partit dels Socialistes.

Pel que fa al primer punt, sobre els estudis sobre dos projectes ubicats a l'Alt Empordà, entenem que no té sentit unir en dos punts dos projectes diferents, perquè es pot estar d'acord amb un projecte i en contra de l'altre.

Pel que fa a l'encàrrec del nou estudi informatiu de la ronda Nord Figueres-Vilafant, en aquest projecte hi estem a favor, sempre que, evidentment, es faci de manera que les afectacions mediambientals siguin les mínimes.

En canvi, pel que fa a l'estudi del perllongament de la C-31, entre el Pont del Príncep i l'estació d'alta velocitat, hi estem en contra. És una infraestructura que no és necessària perquè avui ja hi ha infraestructures que poden fer la funció que faria aquest enllaç, i el que cal precisament és senyalitzar correctament l'ús de la variant de Borrassà.

A la petició d'encàrrec dels estudis informatius per analitzar la construcció dels nous túnels ferroviaris de Ferrocarrils entre el Vallès Occidental i Barcelona, tant pel que fa al túnel d'Horta com de Vallvidrera, ens hi pronunciem amb una abstenció. Fa pocs dies, de fet, que el Departament de Territori ja va anunciar que licitaria la redacció de l'estudi informatiu del de Vallvidrera. Tant un túnel com l'altre impliquen travessar Collserola sencera, i això són molts quilòmetres i són molts diners, mentre que la prioritat, entenem, si tenim una concepció global de la xarxa, per ampliar la capacitat ferroviària entre Barcelona i el Vallès Occidental hauria de ser precisament el túnel del turó de Montcada de l'R4, molt més curt i que beneficiaria també les poblacions més obreres, com Badia, com Barberà, i també el Bages.

Pel que fa al punt tercer, sobre l'aprovació inicial del PDU del Circuit de Catalunya en quatre mesos. En contra. Ni en quatre mesos ni mai. Explica moltes coses, precisament, que vostès situïn, no?, el tema del circuit en una moció sobre infraestructures, perquè en principi això és una instal·lació esportiva, segons com està configurada. Bé, no, clar, aquí veiem que aquí el que és important és tota la reparcel·lació de totes les urbanitzacions que hi han al voltant del circuit, com bé n'és una prova aquest punt de la moció.

Sobre licitar, l'any 2024, les obres de la primera fase del tren tram del Camp de Tarragona entre Cambrils i Vila-seca i aprovar l'estudi informatiu de la resta fins a Reus, que inclou la connexió Tarragona-Reus, molt a favor, senyor Terrades. Aprofitem aquí per recordar que l'estudi informatiu, pendent d'aprovar definitivament, inclou també la penetració urbana del Tramcamp dins de la ciutat de Tarragona; que el text sembla una mica ambigu i no voldríem precisament que es dilatés amb una fase tres ni es replantegés el projecte per transformar-lo en busos d'hidrogen, com proposa la patronal d'autobusos.

I aquí aprofitem per fer-nos ressò de les declaracions de l'alcalde de Salou, el senyor Pere Granados, precisament del PSC, que avui ha dit que es plantegen portar a

la justícia el projecte Tramcamp perquè no volen que tingui una catenària al municipi, perquè és una barrera. A veure, una catenària de tramvia s'integra perfectament a la trama urbana de les ciutats. L'alcalde senyor Granados volem recordar que ja va estar al darrere, en el seu dia, perquè es suprimís el tren convencional pel centre de Salou, amb el beneplàcit, és clar, de la Generalitat i de l'Estat, i que queda molt més allunyat del centre de Salou i Cambrils, i precisament aquesta decisió ha fet baixar el nombre d'usuaris de tren en picat.

I aquí obrim parèntesi i fem un espòiler del que passarà precisament també a Figueres si vostès no reconsideren la decisió de treure l'estació de Figueres del centre. L'estació de Figueres al centre hi està molt bé i funciona perfectament, i serà la pitjor decisió, en termes de planificació, treure l'estació del centre de Figueres. Replantegin-s'ho perquè encara hi són a temps.

El desmantellament de la via de tren convencional entre Port Aventura i Vandellòs, també pel centre de Salou i Cambrils, recordem que avui ens està costant quasi 12 milions d'euros, en els que, a sobre, ens gastem diners dels fons Next Generation que estan previstos per a la transició verda –això té molta tela. I és una mica difícil d'entendre que presentin una moció d'aquest tipus i, en canvi, des de les seves alcaldies, precisament el que estiguin fent és obstaculitzar la implementació del Tramcamp.

Sobre el punt de la C-16, que a la proposta inicial es parlava d'autovia i ara, amb les esmenes amb Esquerra Republicana, s'ha passat a dir «increment de la capacitat», doncs hem de dir que hi votarem en contra. És una obra innecessària per als interessos de la comarca, per a la quotidianitat de la gent que hi viu. Només està pensada per evitar els embussos (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de caps de setmana; entre nosaltres, per a la gent que puja a esquiar a la Cerdanya des de Barcelona. I com a dada, aquí voldríem dir la pèssima oferta de transport públic a la C-16. Els diumenges a la tarda, quan es fan més cues, només hi ha dos busos

La presidenta

Gràcies...

Montserrat Vinyets Pagès

de la Cerdanya cap a Barcelona. I, per tant,

La presidenta

Diputada...

Montserrat Vinyets Pagès

també caldria dignificar l'R3.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Ja li avanço, senyor Terrades, encara que la meva intervenció no ho pugui semblar, que votarem favorablement la majoria dels punts. Però sí que crec que val la pena que tinguem un debat, també, sobre les infraestructures. Jo crec que, una mica, la moció és una mostra de com fem el debat d'infraestructures en aquest país. Ara que alguns volen posar tan de moda la fruita, això és una espècie de macedònia, un *tutti-frutti* d'infraestructures, algunes de les quals son rellevants, algunes de les quals estratègiques –ja m'hi referiré–, però aquesta idea de que a Catalunya els debats sobre les infraestructures fa molts anys que els fem sense planificació; és a dir, no hi ha planificació ecològica. I, evidentment, ja no entro en que pretenguem dissenyar i construir les infraestructures del país en ple segle XXI, tenint

en compte el que representa l'emergència climàtica i el repte que tenim d'electrificar la nostra mobilitat. Jo sé que a vostès els encanta anar a la cimera del COP28, però això també estaria bé que fóssim capaços de traslladar-ho quan dissenyem, planifiquem, executem les infraestructures del país.

I crec que, també, el debat d'infraestructures mereix una reflexió. És a dir, jo entenc que és difícil governar en minoria, és molt complicat governar amb trenta-tres, però estaria bé que governar en minoria no volgués dir que la política d'infraestructures, llavors, te la fa el PSC i Junts per Catalunya, que és el que està passant en aquests moments en aquest país. Si no, diguin què pensen de la B-40, diguin el que pensen realment.

Però també estar a favor del progrés, senyor Terrades, també l'hi vull dir, també és tenir criteri, o tenir algun criteri. Perquè algú té a vegades la sensació que qualsevol obra és bona, que és, una mica, marca de la casa del PSC. És a dir, qualsevol infraestructura és bona. Jo dic: «Home, parlem-ne.» Perquè al final, també, la política és prioritzar, és jerarquitzar, i també és decidir. I un té la sensació, en definitiva, que no hi ha una prioritat real a l'hora de triar les infraestructures del país.

I també quan fem els debats. Jo ja sé que vostè és del Vallès, i «com el Vallès, no hi ha res», i més si, com vostè, en aquest cas, és del Vallès bo, que és del Vallès Oriental. I vostè diu: «aquesta moció no és de grans infraestructures –no és de grans infraestructures–, és, bé, allò petit també és important.» Però hi té molt a veure. Jo crec que el traeix el subconscient; primer, amb una certa visió centralista, i, segon, sobre el que creu vostè que són les grans infraestructures.

Clar, la gran infraestructura és la B-40 i és al Vallès, és, si vol..., i ja sé que no els hi agrada quan parlem en aquests termes, però la gran Barcelona. Però a mi..., és que per a nosaltres, probablement, la infraestructura més estratègica que en aquests moments està posant en marxa la Generalitat és el tren tram del Camp de Tarragona. Ho és per dos elements fonamentals. Primer, perquè si volem realment construir i volem, evidentment, treballar per infraestructures que són clau en l'emergència climàtica i, en aquest cas, l'electrificació de la mobilitat, no és menor –no és menor– l'aposta per la construcció del tren tram al Camp de Tarragona. De fet, també celebri que ho incorporin, perquè, com deia també la senyora Vinyets, hi han alguns alcaldes que els hi costa, això del tramvia. Malauradament, no només el de Salou. Per començar, el de Barcelona, que sembla que ara no vol acabar la connexió del tramvia per la Diagonal, també. Per tant, no és només el de Salou.

Però, en tot cas, també hi ha un altre element que és de reequilibri territorial. És a dir, crec que és fonamental que una infraestructura com el tren tram de Tarragona, que són bastants quartos –entre 80 i 120 milions d'euro–, siguem capaços de fer-la en el que a la pràctica és la segona àrea metropolitana del país. I, per tant, per nosaltres això no és una infraestructura de segona. És més, segurament, si haguéssim de decidir en què prioritzem..., perquè aquesta és l'altra. I en això també jo crec que s'equivoquen, i s'equivoca també el Govern de la Generalitat. Òbviament, la xarxa viària necessita millores. I, evidentment, moltes de les seves propostes nosaltres les votarem a favor i les compartim. Però el problema és que ni el Govern ni vostès tenen o dibuixen un model d'infraestructures clar cap a on volen anar, cap a on volen construir la Catalunya que ve en ple segle XXI.

I els hi hem dit cinquanta mil vegades, els hi hem dit manta vegades. És a dir, la Catalunya que ve ha de ser la Catalunya del tren. I, evidentment, com que els recursos són finits, la nostra prioritat hauria de ser que la planificació –perquè ara la Generalitat haurà de planificar també el traspàs de rodalies–, evidentment la licitació, l'adjudicació i també la construcció d'infraestructures hauria de ser a potenciar la mobilitat, en aquest cas, per infraestructura ferroviària del país, no només a l'àrea metropolitana de Barcelona, que també, sinó també, en tot cas, per vertebrar una Catalunya del tren.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta Diputadas diputadas. Debatimos hoy la enésima moción subsiguiente a la enésima interpelación del Partido Socialistas de Cataluña sobre infraestructuras en esta legislatura. Me sonaba que hacía muy poquito de la última. Y efectivamente, hacía muy, muy poco; fue el mes pasado, el 10 de noviembre. Y lo cierto es que poco o nada se han movido las infraestructuras en estos cuarenta días, y que todo lo que se propone aquí, se podía haber incluido en la moción, pues, de hace apenas dos plenos.

Esto tiene mucho que ver con lo que comentaba el diputado Cid y con esa forma que tenemos aquí en Cataluña de trabajar con estas infraestructuras o de priorizar estas infraestructuras. Cuando en un partido como el que propone la moción, o como parece que hace el que propone la moción, tratan a las infraestructuras como si fueran caramelitos, es normal que quiera tener una nueva moción para poder tener un puñado más de caramelitos para repartir por el territorio. Y cuando digo que esta es la forma de hacer del PSC, lo digo porque me viene enseguida a la cabeza, pues, esa alcaldesa de Gavà, que luego llegó a ser ministra de Fomento. Y recuerdo muy bien el día que vino aquí a Cataluña e iba a hablar sobre las *rodalies*, y todos esperábamos que hablara de alguna obra que fuera fundamental para que las cercanías funcionaran mejor; quizá empezara a hablar de ese tercer túnel de Barcelona o de duplicar algún tramo de los que faltan por duplicar, o quizá mejorar las instalaciones de seguridad para que fueran más viables. Y cuando abrió la boca lo que dijo es que iba a hacer una segunda estación en su municipio. Faltaría más, ¿no? Pues, esa es la forma que se tiene aquí, o la forma que tiene el PSC de entender las infraestructuras, y creo que eso tiene mucho que ver con qué tengamos aquí hoy esta moción.

En cualquier caso, bienvenidas sean las infraestructuras a este Parlament. En Ciutadans tenemos muy claro cuál es su valor y cuál es su relevancia, que son ambos enormes. Y, además, esta moción habla específicamente sobre las infraestructuras de las que es responsable el Govern de la Generalitat. Y también tenemos muy claro que, aunque el Govern se pasa el día hablando del déficit fiscal y del déficit de inversión en infraestructuras, el déficit que más afecta a la ciudadanía de Cataluña es el déficit de un rumbo claro de este Govern, que, en el caso de las infraestructuras, como en tantos otros, a lo que lleva es al bloqueo y a la parálisis total. Bloqueo y parálisis que no se quedan en las infraestructuras que son responsabilidad del Govern de la Generalitat; a todos nos viene enseguida a la cabeza la ampliación del aeropuerto. No haría falta ni nombrarlo. El bloqueo de la ampliación del aeropuerto del Prat es algo que vamos a pagar en pérdida de oportunidades durante años.

Recordamos que era una ampliación trabajada, planificada, presupuestada, incluida en el Dora, incluso acordada con este Govern, y que todo eso se ha tirado por borda. Ahora, aunque haya nuevos acuerdos o incluso aunque haya un cambio de gobierno y se decida volver a ponerla en marcha, tardará tiempo en que se consiga que vuelva a llegar a ese punto, al punto en que ya estaba. Y los años perdidos son irrecuperables.

Pero, bueno, esta moción va de las infraestructuras, como decíamos, que son directamente competencia del Govern de la Generalitat. Enumerar aquí un nuevo listado de obras o de actuaciones que están pendientes. No acabamos de saber –y tiene mucha relación con lo anterior– si son para al grupo proponente, estas, las infraestructuras más necesarias, más prioritarias en Cataluña, o si son un nuevo puñadito más de caramelos elegidos al azar.

Hablan de la prolongación de la C-31 en Vilafant, de un nuevo túnel de conexión de Ferrocarrils con el Vallès. Hablan de ampliación de puentes en Castell d'Aro,

Platja d'Aro, S'Agaró. También de un nuevo puente sobre el Ter, a la altura de Camprodon. Por supuesto, el tren *tram* de Tarragona, que todos hemos mencionado aquí. Esta es una infraestructura, a diferencia de las otras, pues, mucho más estratégica y que ya puede estar en todas las mociones que la pongamos, que va con un retraso terrible y no acaba de arrancar. Habla también de la autovía de la Cerdanya, aunque han llegado a una transacción que ya la palabra «autovía» no la nombra y que hace pensar, pues, que ni autovía ni nada que se le parezca. Y hablan también de la pacificación de la nacional II y las conexiones de la C-32.

Aquí hay que decir que casi entra la risa a leer el redactado, porque no es que hable ni de ejecutar, ni de licitar, ni siquiera ya de proyectar, la aspiración de esta moción o la propuesta es «continuar consensuando». Esto ya da un poco la idea de cuál va a ser el ritmo de ejecución de estas obras, porque por supuesto que hay que consensuar, claro, como todo lo demás; hay que consensuar la autovía de la Cerdanya, también, o hay que consensuar el Tramcamp. Pero que en una moción ya tengamos que hablar de «continuar consensuando», pues da un poco la idea de cuál va a ser el ritmo.

Por supuesto, todas estas infraestructuras nos parecen necesarias, y aunque en algunas el redactado es tan poco ambicioso que parece que lo que quieren es que no se haga, nosotros apoyaremos esta moción.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el senyor Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. Desde el escaño, para posicionarnos sobre esta moción sobre infraestructuras presentada por el Partido Socialista. Una moción que ya anuncio que nosotros la apoyaremos. Una moción que lo que pide, que lo que impulsa es la ejecución y desarrollo de diversas infraestructuras en prácticamente todas las provincias, en municipios de todas las provincias catalanas. Están bien las que se plantean, podría haber otras. Y, por lo tanto, en ese sentido, nosotros vamos a apoyarlo.

La ejecución y desarrollo de infraestructuras es algo positivo. Nosotros no le vemos la connotación negativa que le ven otros grupos parlamentarios. Invertir en infraestructuras es invertir en futuro, en desarrollo económico, en intercomunicación de los territorios y de los ciudadanos. Y, por lo tanto, desde el Grupo Popular, desde el Partido Popular, nosotros apoyamos la ejecución y desarrollo de estas infraestructuras.

Sí es cierto que el Partido Socialista se ha especializado en los últimos tiempos en presentar mociones que plantean la licitación, el impulso de infraestructuras, pero que las que lleva en cola parece que no acaban de arrancar, no acaban de avanzar y, por lo tanto, más allá de que, Pleno tras Pleno, pues, vayan planteando el impulso de nuevas infraestructuras, es importante que no se olviden de las que ya están aprobadas y que, por tanto, esas infraestructuras se conviertan en realidades y no en infraestructuras de papel, como son las mociones que nos plantean.

En cualquier caso, nosotros la apoyaremos.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, presidenta. Sí, la moción está muy bien. Yo la votaré, lógicamente, a favor. Faltan estas infraestructuras y algunas más. Yo solo quiero hacer una reflexión sobre el punto 3, sobre el PDU en el Circuit de Catalunya, ¿no? Es decir, ¿ahora que el Gran Premio de España de Fórmula 1 parece que se larga a Madrid, vamos a aprobar el PDU? O sea, ¿ahora nos ponemos las pilas para desarrollar el PDU, después de quince años dándole vueltas al PDU? ¿Hemos tenido que esperar

a que Madrid nos birle en nuestras narices la prueba deportiva más importante que albergaba el *circuit* para ponernos las pilas con esto?

Bueno, en fin, yo creo que esto es bastante indignante y bastante significativo de cómo se hacen aquí las cosas: a salto de mata.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Agrair la predisposició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i del Govern per concretar el calendari d'infraestructures de mobilitat, que, els hi recordo, estaven gairebé totes elles incloses en l'acord de pressupostos d'enguany. I, per tant, ens felicitem que hi hagi una concreció temporal de com abordarem aquests temes.

Senyora Casol: algunes de les inversions de mobilitat que vostè ha criticat aquí..., home, li he de recordar –és que m'ho ha posat molt fàcil, eh?– que fins fa un any i mig els responsables de la conselleria de Territori, de les obres de mobilitat era del seu grup parlamentari. I ahir va comparèixer el síndic major de la Sindicatura de Comptes i va explicar quin era el grau d'execució del capítol 6 –és a dir, «Inversions»– de l'any 2021. També em puc referir al 2022. Clar, aquí sempre fem molts escarafalls. El cinquanta-tres per cent, eh? Una miqueta, una miqueta millor que a l'Estat. El cinquanta-tres per cent. O sigui, que tampoc estaven per tirar coets, vostès, i el Govern d'ara tampoc.

Pla director urbanístic del circuit. No confonguin els termes. Estem parlant de que hem de programar ja i aprovar 250 hectàrees destinades a sòl industrial i activitat econòmica i 250 més a preservació ambiental. Estem parlant de cinc-centes hectàrees, no el circuit per allà on corren els cotxes. Que, per cert, estem a favor també de que es mantingui el Gran Premi de Fórmula 1; però estem parlant de lo altre, eh? Portem masses anys, és evident, necessitem aprovar aquest pla director.

I, senyor Cid, jo estic a favor d'un pacte nacional d'infraestructures –li enviaré el document que ha fet el meu grup parlamentari. I dir-li que quan vostès surten del carril bici a vegades tinc la sensació de que no s'acaben d'orientar bé sobre les necessitats que els sectors industrials i ciutadans de Catalunya ens demanen.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem tot seguit a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 17 a 20 de l'ordre del dia.

(Pausa llarga.)

Iniciarem ara les votacions i els informo que després de les votacions llegirem la declaració de la Junta de Portaveus sobre el Ple de les dones.

Iniciem, doncs, les votacions de les mocions debatudes aquest matí i, com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Departament de Justícia (continuació)

302-00374/13

Comencem per la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Departament de Justícia.

Comencem votant els punts 1 i 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 101 vot a favor, 19 en contra i 9 abstencions.

Votem els punts 1 bis i 12.

Comença la votació.
El resultat de la votació són 104 vots a favor, 11 en contra i 14 abstencions.
Votem el punt 3.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 109 vots a favor, 14 en contra i 6 abstencions.
Votem els punts 5 i 7.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 109 vots a favor, 20 en contra i cap abstenció.
Votem el punt 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 77 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.
Votem els punts 6, 9, 10, 14 i 15 bis.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 128 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.
Votem el punt 8.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 108 vots a favor, 17 en contra, 3 abstencions i una persona que no ha votat.
Votem el punt 8 bis.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 109 vots a favor, 7 en contra i 13 abstencions.
Votem el punt 8 ter.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 109 vots a favor, 11 en contra i 8 abstencions.
Votem el punt 8 *quater*.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 114 vots a favor, 1 en contra, 13 abstencions i una persona que no ha votat.
Votem els punts 11 i 13.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 118 vots a favor, 1 en contra i 10 abstencions.
Votem el punt 15.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 115 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció.
Votem el punt 16.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 81 vots a favor, 16 en contra, 31 abstencions i una persona que no ha votat.
Votem el punt 17.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 90 vots a favor, 9 en contra i 30 abstencions.
I votem la resta de punts.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 118 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els resultats educatius dels alumnes (continuació)

302-00368/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els resultats educatius dels alumnes.
Comencem votant els punts 1, 3, 8, 9 i 10.
Comença la votació.

El resultat de la votació són 21 vots a favor, 108 en contra i cap abstenció.
Votem el punt 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 82 vots a favor, 16 en contra i 31 abstencions.
Votem els punts 4 i 6.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 90 vots a favor, 8 en contra i 31 abstencions.
Votem el punt 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 52 vots a favor, 8 en contra i 69 abstencions.
I votem el punt 7.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 82 vots a favor, 8 en contra i 39 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'empobriment generalitzat a Catalunya (continuació)

302-00369/13

Passem a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'empobriment generalitzat a Catalunya.
Comencem votant el punt 3.
El resultat de la votació són 13 vots a favor, 115 en contra i 1 abstenció.
Votem ara els punts 4.d, 4.f i 6.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 14 vots a favor, 109 en contra i 6 abstencions.
El punt 4 i lletra e.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 14 vots a favor, 108 en contra i 6 abstencions.
I votem ara la resta de punts.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 20 vots a favor, 108 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures de la Generalitat (continuació)

302-00370/13

I votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures de la Generalitat.
I comencem votant el punt 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 113 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.
Votem els punts 2 i 8.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 121 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.
Votem ara els punts 3 i 6.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 112 vots a favor, 8 en contra i 9 abstencions.
Votem el punt 7.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 121 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.
I votem la resta de punts.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya de suport a la declaració del Ple del Parlament de les Dones amb el lema «Per una Catalunya sense cap tipus de violència contra les dones i les nenes»

401-00044/13

I ara la vicepresidenta segona llegirà la declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya de suport a la declaració del Ple del Parlament de les dones amb el lema «Per una Catalunya sense cap tipus de violència contra les dones i les nenes»

La vicepresidenta segona

«El Parlament de Catalunya expressa el seu suport a la declaració aprovada pel Ple del Parlament de les Dones amb el lema “Per una Catalunya sense cap tipus de violència contra les dones i les nenes”, amb el text següent.

»El Ple del Parlament de les Dones, amb el lema “Per una Catalunya sense cap tipus de violència contra les dones i les nenes”, posa el focus en les modificacions introduïdes per la Llei 17/2020, de 22 de desembre, de modificació de la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista.

»Inspirat en les novetats de la llei, el Parlament de les Dones ha volgut treballar en la lluita contra les violències en l'àmbit digital i la violència mediàtica i política, les violències en l'àmbit de la salut i la violència obstètrica, la vulneració de drets sexuals i reproductius i la violència institucional, i, finalment, en la perspectiva interseccional de les violències masclistes.

»La lluita contra aquestes manifestacions de violència masclista, agreujades tenint en compte la perspectiva de gènere amb un enfocament interseccional, ha de ser un esforç conjunt. Els actors involucrats han de treballar per prevenir, formar, protegir i evitar la impunitat i han de garantir el dret a la reparació i no repetició.

»Violència digital i política.

»Promoure programes educatius i de formació obligatòria per a reconèixer i afrontar totes les formes de violència masclista, destinats a diversos professionals, especialment en l'àmbit judicial i policial, per evitar la revictimització.

»Fer palès que totes les administracions públiques i els governs dels diferents nivells han de legislar per garantir un espai digital lliure de violències masclistes i d'atacs als drets humans, amb una perspectiva de gènere que tingui en compte la interseccionalitat.

»Assignar més recursos humans i econòmics a les institucions i els organismes locals i nacionals, també a les organitzacions i als moviments de dones i de defensa dels seus drets.

»Considerar la violència política contra les dones amb responsabilitats públiques o polítiques un atac a la ciutadania que coacciona la seva capacitat d'incidència i representació.

»Presentar una imatge no estereotipada de les dones en els mitjans, evitar l'ús del cos femení com a reclam i utilitzar un llenguatge inclusiu i no sexista.

»Promoure l'accés de les dones als òrgans de direcció i garantir la paritat en els equips professionals.

»Violències contra la salut i violència obstètrica.

»El Parlament de les Dones considera que és necessari reconceptualitzar el sistema de salut des d'un model feminista que tingui en compte la discriminació interseccional i incorpori les característiques biològiques, socials i culturals, que garanteixi l'equitat territorial, que consideri la dimensió biopsicosocial i mediambiental al llarg de tot el cicle de la vida, que posi les necessitats de les dones en el centre i que incorpori les cures.

»Avançar cap a un model de salut amb una perspectiva de gènere i interseccional que asseguri prioritàriament l'accés universal i l'atenció integral i integrada al llarg

de la vida. En aquest sentit, s'ha de garantir la formació, fomentar la recerca i els assajos clínics i establir protocols amb perspectiva de gènere i d'acord amb els principis de participació i avaluació de les polítiques públiques.

»Incrementar les dotacions pressupostàries per a un model de salut per a les dones.

»Garantir el dret a les dones a erradicar la violència obstètrica com una forma de violència masclista i el dret a una atenció al part i al naixement que proporcioni tota la informació necessària i que sigui respectuosa amb la dignitat i l'autonomia de les dones.

»Garantir i avaluar el dol gestacional, perinatal i neonatal.

»Promoure mesures que afavoreixin la criança i la generació de vincles estables davant un problema de salut mental i en situacions de més gran vulnerabilitat, i evitar la retirada de les custòdies.

»Promoure un model integral per a la prevenció, la detecció, l'atenció i la recuperació de la salut mental i les addiccions, amb la incorporació de la perspectiva de gènere i les especificitats de cada cicle de vida.

»Repensar el model d'atenció a la gent gran i persones dependents, perquè puguin ser ateses al domicili si ho volen, tenint en compte les diversitats funcionals i de sexe o gènere.

»Vulneració de drets sexuals i reproductius.

»Garantir, en tota l'etapa educativa obligatòria, l'educació afectivosexual, tenint en compte la perspectiva de gènere i els drets corresponents, d'una manera real i efectiva, la qual ha d'anar acompanyada d'un pla d'acció amb una planificació programada, d'un pressupost i de mesures per fer-ne el seguiment, l'avaluació i la rendició de comptes.

»Garantir els drets sexuals i reproductius de les dones en totes les etapes de la vida, incloses les del climateri i la menopausa, i evitar una visió edatista en l'atenció i l'abordatge. Així, cal donar valor al treball comunitari. Les dones han de formar part de les decisions que les afecten; per això, cal facilitar tant l'accés a les seves demandes com la seva participació, posar en valor els seus sabers i donar suport a les entitats especialitzades de base social i comunitària.

»Promoure un espai independent com a observatori de les vulneracions i violències vinculades als drets sexuals i reproductius que generi mecanismes de denúncia, impulsi eines i indicadors de seguiment, vigilància i protecció, faci el seguiment dels sistemes de reparació i sanció, vetlli pel compliment de les polítiques públiques sobre aquests drets i elabori informes sobre la situació amb propostes d'actuació vinculades a les seves competències.

»Garantir la promoció i la protecció jurídica, digital i física i els suports de les institucions democràtiques a les dones que, davant les violències i els atacs reiterats contra els drets sexuals i reproductius, els defensen amb el propi cos, per a consolidar la seva posició com a defensores i agents democratitzadores.

»Perspectiva interseccional.

»L'androcentrisme imposa una dona blanca en un cos normatiu. Si el cos té diversitat, se'l discrimina. S'aprenen inconscientment els prejudicis i les actituds normalistes, capacitistes, racistes, edatistes i LGTBI-fòbics que constitueixen les bases de les desigualtats del poder històricament construïdes.

»Les discriminacions són per raó de gènere, l'edat, la diversitat funcional, el fenotip, l'origen, l'orientació sexual, la situació administrativa, la classe socioeconòmica, la llengua, la religió, el nivell formatiu i el territori de residència.

»La interseccionalitat, sense la qual no es poden explicar les violències masclistes, explica les categories d'opressió, qüestiona el sistema patriarcal, colonial, racista, capitalista i capacitista que genera aquestes discriminacions i permet que se sostinguin en el temps, i ens revela les causes estructurals.

»El Parlament de les Dones constata que la interseccionalitat és clau per no repetir dinàmiques excloents, que convé tenir com a objectiu que més dones amb diver-

sitat arribin a càrrecs de representació i lideratge, i que cal legislació i un canvi de mentalitat per corregir aquesta situació, que és terriblement injusta.

»Recollir sistemàticament dades desagregades per gènere, edat, diversitat funcional, fenotip, origen, orientació sexual, situació administrativa, classe socioeconòmica, llengua, religió, nivell formatiu i territori de residència en tots els àmbits i que els pressupostos inverteixin en cada diversitat.

»Formar en feminisme interseccional tots els professionals d'educació, cultura, salut, política, seguretat i justícia, especialment els que intervenen en els processos judicials, per evitar que les administracions reproduïxin aquestes formes de violència i fer possible que esdevinguin un exemple per a tota la societat.

»Establir plans de formació i contractació amb l'aplicació de mesures obligatòries per a la incorporació de les dones amb diversitat a tots els estaments i òrgans de poder, de manera proporcional.

»Dotar de pressupost suficient, i rendir-ne comptes cada any, les lleis que tracten les interseccionalitats.

»Violència institucional.

»En l'àmbit de la violència institucional s'inclouen les pràctiques i polítiques sistemàtiques i estructurals, entre les quals la inacció i l'omissió de les administracions i institucions públiques de tots els àmbits i nivells de govern, sovint amb l'agreujant de l'abús d'autoritat en el marc de la violència masclista.

»El Parlament de les Dones, atenent la manca de coneixement de la violència institucional per part de qui l'ha de prevenir, la manca d'una formació regular i obligatòria del personal de les administracions públiques sobre aquest tipus de violència i la manca de recursos destinats a la seva prevenció, supervisió i control, manifesta que cal: proporcionar les eines i els recursos suficients per a la prevenció de la violència institucional en el marc de la violència masclista en el sector públic, i establir mecanismes clars i senzills d'intervenció, avaluació i rendició de comptes en tots els àmbits d'actuació de les polítiques públiques, que siguin accessibles a les dones afectades per la violència institucional i els garanteixin l'atenció amb respecte i sense discriminació, incloent-hi mesures destinades a eliminar la revictimització. En aquest sentit, és fonamental donar a conèixer el protocol marc per una intervenció amb diligència deguda en situacions de violències masclistes, incorporar la diligència deguda en l'atenció a les dones i garantir l'aplicació d'aquest protocol marc per part del personal de les administracions públiques per a promoure la reparació de totes les víctimes, amb assessorament legal i psicològic.

»Impulsar una formació obligatòria i amb perspectiva de gènere, interseccional i antiracista per al personal de tot el sector públic en l'àmbit de la prevenció i la sensibilització amb relació a la violència institucional en el marc de les violències masclistes, i també impulsar campanyes de sensibilització per a la ciutadania i les entitats.

»Garantir que el Govern de la Generalitat tingui un organisme responsable, referent i garant de la prevenció, la investigació, l'actuació, la sanció i la reparació de la violència institucional en el sector públic de Catalunya, que treballi juntament amb el Parlament, que compti amb el Consell de Dones de Catalunya com a òrgan assessor i que treballi coordinadament amb altres iniciatives que duu a terme la societat civil organitzada per a lluitar contra la violència masclista institucional.

»Palau del Parlament, 19 de desembre del 2023.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Reprendrem la sessió a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el lletrat major i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural i el conseller de Salut.

La presidenta

Bona tarda, diputats i diputades.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques per al desenvolupament de les zones de muntanya per a garantir l'equilibri territorial

302-00372/13

Reprenem el Ple amb el vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques per al desenvolupament de les zones de muntanya per garantir l'equilibri territorial, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I per exposar-la té la paraula el senyor Jordi Fàbrega Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bona tarda a tothom. S'imaginen vostès una Catalunya sense Pirineu? Una Catalunya sense muntanyes, sense el món rural, sense aigua, sense sobirania energètica, sense aliments, sense boscos, sense oxigen? Doncs aquesta moció va d'això, va de vida digna, d'oportunitats i de serveis per al 4,5 per cent de la població, que gestionem el quaranta-sis per cent de la superfície de Catalunya, les muntanyes. Catalunya necessita el Pirineu; sense el Pirineu, sense les muntanyes, sense el món rural no hi ha Catalunya.

Presentem una moció transversal, perquè els problemes del Pirineu són molts i afecten tots els departaments, tot el Govern. Són vint-i-dos punts, que amb totes les esmenes –molt bones esmenes– s'han convertit en vint-i-quatre, totes vitals per al Pirineu. Vitals que, segons el DIEC, vol dir «essencial a la vida d'un individu o d'una col·lectivitat».

Anem a pams. Desplegament de la vegueria. Vam aprovar que estaria feta abans d'acabar aquest 2023. Necessitem la vegueria. Si realment es creuen la Catalunya sencera, cal desplegar-la. Necessitem que les polítiques del Pirineu no es decideixin des de Barcelona amb la lògica metropolitana. I això només ho farem amb el desplegament dels serveis territorials, i no només una direcció, sinó tota l'estructura administrativa.

Agenda estratègica del Pirineu, llei de muntanya. També vam aprovar presentar les conclusions de l'agenda al març del 23 i entrar la llei en aquest Parlament abans d'acabar aquest any. Si aquesta ha de ser definitivament la legislatura de la *imprescindible* llei de muntanya, anem tard, i el Pirineu no pot esperar més.

IDAPA. No el volem blindar; el volem millorar, enfortir, que sigui un actor encara més important per dirigir totes les polítiques de muntanya. Que quedi clar: forma part de la nostra identitat com a pirinencs i no hi renunciarem.

Camins. El pla de camins del Sobirà, que vam ser els primers en aplaudir, és imprescindible que arribi a les altres comarques de muntanya.

Oportunitats: el *hub* tecnològic. Cal apostar per la indústria i per la innovació per diversificar l'economia del Pirineu. I aquest projecte, amb vora quaranta socis, entre empreses, administracions i universitats, és un bon exemple, i per això està al pacte nacional per a la indústria.

Estacions de muntanya. Amb activitat mig any, les estacions d'esquí generen 3.130 llocs de treball al Pirineu, i els hi recordo que no arribem als 75.000 habitants. Amb activitat tot l'any, el potencial és molt més gran i els contractes més estables. No fem demagògia. No posem com a exemple Baqueira per no invertir a Masella o a Port del Comte. O és que el Solsonès no necessita la col·laboració del Govern? Port del Comte és un actiu econòmic fonamental per al Solsonès, i en el fons saben de la importància de la neu artificial. Per això fan la prova pilot a les estacions de ferrocarril, per això inverteixen i per això les subvencions a Tavascan es mantenen, cosa que celebrem, perquè és fonamental per a Lladorre.

Sector primari. Clau, sobretot la ramaderia extensiva i la gestió forestal. Una necessitat per prevenir incendis i, al mateix temps, una oportunitat per a la diversificació econòmica. També esperem resultats de l'Institut de la Llet, i per això s'hi ha d'apostar.

Serveis públics. Transport públic transversal per al Pirineu, cap a Lleida i cap a Barcelona, i integració tarifària. Si no és possible fer-ho el 2024 amb una partida econòmica de mig milió d'euros a l'IDAPA, segurament ho podríem assumir fins que tinguéssim la integració.

Cultura i gent gran. A qualsevol mapa d'equipaments de Catalunya, ja sigui d'equipaments culturals, ja sigui d'equipaments per a la gent gran, del que sigui, el Pirineu és un desert. Per això necessitem un mapa del que tenim –aquest serà molt fàcil de fer–, un mapa del que necessitem i sobretot una planificació pressupostària per a quan ho aconseguirem. Amb els anys que calgui, però posem fil a l'agulla. «Que nosaltres no som d'eixe món?», que deia Raimon.

Salut. Professionals sanitaris, realitats en el conveni sanitari amb Andorra, llargament treballat i esperat a l'Alt Urgell. No entenem aquesta demora.

Justícia. El Jutjat de Tremp. Accessibilitat a tots els edificis judicials per a persones amb mobilitat reduïda.

Habitatge. Territori ha d'admetre que les subvencions per a la rehabilitació de pisos al món rural no han funcionat com esperàvem, com tots esperàvem. Tots els municipis del Pirineu i del món rural tenen pisos i cases que no estan en condicions de ser habitats i que han de rehabilitar-se per posar a disposició del nostre jovent. De la subvenció del 20, quatre dels vint municipis seleccionats han acabat –només quatre. De la segona convocatòria, de vint-i-cinc municipis només tres han iniciat les obres. Cal una reformulació d'aquestes subvencions. I per això, a proposta de l'Associació de Micropobles, demanem resoldre les restriccions actuals perquè siguin elegibles actuacions en disseminats i masies aïllades.

I acabo amb el darrer punt de la moció: ja és trist acabar una moció demanant el compliment d'una altra moció aprovada, en aquest cas al març, el 9 de març –fa nou mesos–, però ens hi veiem obligats davant de l'incompliment.

Només per recordar: es va aprovar presentar l'agenda estratègica al març del 23, entrar la llei de muntanya abans d'acabar aquest any, el pla de camins a totes les comarques, escoles d'infermeria al Pirineu, Comiols, Bóixols, l'L-500 des del Pont de Suert fins a Caldes de Boí, el rec de la conca de Tremp, l'heliport nocturn del SEM a Pont de Suert i la regió d'emergències al Pirineu Occidental. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) És cert –acabo, presidentaque, com diuen a casa nostra, a pas de bou s'hi arriba prou, però si anem una mica més per feina, al Pirineu ho agraïrem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, la senyora Sílvia Romero Galera.

Sílvia Romero Galera

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... La moció que debatem sobre les polítiques per al desenvolupament de les zones de muntanya presenta, com s'ha dit, un conjunt de propostes relatives a diferents àmbits: ramaderia extensiva, transport públic, equipaments culturals, equipaments judicials, equipaments assistencials, habitatge, accessos a nuclis, desplegament dels serveis territorials dels departaments de la Generalitat, coneixement, recerca, etcètera. La majoria de les qüestions que planteja la moció han estat tractades en aquest Parlament en aquesta legislatura en propostes de resolució en diferents comissions, en preguntes parlamentàries orals, en preguntes parlamentàries escrites, en altres mocions i per part de diferents grups parlamentaris.

Ara bé, hem de constatar, com s'ha dit, el fet de l'incompliment dels acords parlamentaris, plantejat en el darrer punt de la moció, quan demana que es compleixi una moció anterior sobre equitat territorial. I cregui'ns que a contracor hem de posar en relleu aquesta situació d'incompliment dels acords, també per justificar la nostra feina com a ciutadans davant dels ciutadans del Pirineu i del territori.

Però, tornant a la part positiva, sempre és positiu plantejar la problemàtica específica i a la vegada internament diversa del Pirineu; sempre és positiu tornar a posar sobre la taula com han de ser les polítiques de muntanya i quin paper hi han de tenir les administracions públiques. I, vista la situació, no només és positiu, sinó que és absolutament necessari.

Els pirinencs som, generalment, gent generosa i humil que tenim interioritzat que a nosaltres no ens toca mai res i que no gosem queixar-nos. Per això, quan ens hi veiem abocats, perquè la situació és greu, ens surten aquestes llistes tan llargues de problemàtiques. De fet, qualsevol dels temes que tracta la moció podria ser objecte d'una interpellació i d'una moció en si mateix.

Volem remarcar que la majoria de mesures que es plantegen *només* requereixen gestió, planificació, i que de moment no estem demanant grans inversions.

Només requereix gestió desenvolupar el marc legislatiu que ha de generar la llei de muntanya. Només requereix gestió impulsar mesures de protecció i recuperació de la ramaderia extensiva, especialment de l'oví, i agilitzar el cobrament dels danys causats per la fauna salvatge, com hem aprovat tantes vegades a la Comissió d'Agricultura. Només requereix gestió planificar l'aprofitament forestal. Només requereix gestió dissenyar un pla estratègic per dotar l'Alt Pirineu d'un transport públic eficient i planificar millores en les concessions del servei públic de transport de viatgers per carretera, especialment en determinades comarques, per reduir-ne el recorregut i el temps de viatge, perquè són els mateixos de fa cinquanta anys. I només requereix gestió dissenyar convocatòries de rehabilitació d'habitatges adreçades realment a les necessitats del món rural. Com només requereix gestió disposar del mapa d'equipaments socio-sanitaris i residencials per planificar millor els equipaments necessaris i poder afrontar la cura de les persones grans i discapacitades, tenint en compte l'elevat grau d'envelliment i sobreenvelliment de la població pirinenca.

Bé, deuen saber que no acostumem a basar la nostra acció política en la queixa i en els greuges, perquè creiem que tenim arguments sobrants per defensar les nostres propostes i perquè creiem que el debat seriós i responsable és realment l'eina adequada per arribar a acords que vagin a favor dels territoris i de la ciutadania. I no deixarem d'insistir per sortir del racó, de la lateralitat i per posar en valor el Pirineu i les seves necessitats.

Agraïm aquesta moció de Junts per Catalunya, la voluntat d'entesa del diputat Jordi Fàbrega en aquesta moció i en les qüestions que afecten el Pirineu. I agraïm també que hagin incorporat totes les esmenes que el nostre grup parlamentari els hem presentat.

Aprofito per desitjar-los bones festes. I moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Joan García González.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Diputat Fàbrega, primer, doncs, gràcies per haver presentat una altra moció, una moció sobre un altre espai territorial i parlar de l'equilibri territorial de Catalunya, que crec que és important que ho fem. Tot i que és cert –i aquesta és la primera reflexió– que, quan visualitzava la moció, he començat a veure primer la transversalitat d'aquesta –tracta molts temes–, però també que molts d'aquests temes ja s'han tractat aquí i aprovat. I, de fet, s'han aprovat i no s'han implementat, el primer gran missatge que avui s'hauria d'enviar. Jo crec que estem massa acostumats a debatre, sobretot a aprovar coses importants i ja no implementar-les.

Però la segona reflexió és que també moltes d'aquestes coses que vostès avui presentaven i que no s'han aprovat ni implementat ja les podien haver implementat vostès, perquè diguéssim que el Departament de Territori ha estat en mans de Junts durant molts anys, si no comptem Convergència durant dècades. Per tant, això, doncs, em sembla més –i ho sento, des del respecte– un exercici de certa hipocresia, perquè, al final, jo sé que vostès han de fer aquest joc i han de fer oposició. Però porten temes com la llei de muntanya, per exemple, que també podien haver desenvolupat vostès en algun moment. I segurament en aquests pràcticament ja quaranta anys –quaranta anys–, doncs, la realitat de la muntanya i del Pirineu, en aquest cas del Pirineu, ha canviat moltíssim.

Quan entrem en aquests punts, i com ja he dit abans, s'han aprovat, i revisant mocions..., i revisant la moció, l'últim punt de la moció, on demanen que s'implementi tot allò que ja es va aprovar al març d'aquest any, un entra i veu que, evidentment, són reivindicacions totalment assumibles i que nosaltres assumirem i que les votarem pràcticament totes a favor, tot i que en alguna..., per exemple, la petició d'implementar..., en aquelles que considerem que són tan hipòcrites que pràcticament ens costa votar-les a favor, ens abstindrem o alguna potser la votarem en contra.

Sí que els hi hem fet una esmena. Com que tinc temps, una mica, doncs, crec que ho explicaré. Hem fet una esmena sobre el primer punt. Bé, teníem ganes de fer una esmena conceptual. Ja que la resta de la moció era bastant fàcil de votar i creiem que el discurs està fet sol, volíem parlar de per què quan vostès, alguns de vostès presenten aquestes redaccions en les que parlen de realitats nacionals, parlen de l'Aran, i volen aquesta relació bilateral amb l'Aran, l'únic que veiem aquí és un paralelisme, sempre un paralelisme entre el que vostès consideren que és una realitat nacional, que és Catalunya, i una altra diferenciada, que és Espanya. I jo no puc deixar de, com a mínim, dir algunes coses.

Per què hi votem en contra? Perquè tenim conceptes de nació diferents, és evident, perquè nosaltres sempre hem... I m'estendré una mica; m'agrada estendre'm i explicar per què ho fem. Nosaltres hem entès sempre el concepte de nació com una reunió de ciutadans des del concepte de ciutadà, des del concepte de drets i deures de ciutadania, com aquell individu que té un protagonisme com a subjecte polític d'una comunitat política, en aquest cas. I aquesta reunió, que es defineix moltes vegades i que diem o que parlem d'ella com a sobirania nacional i que està referendada en un marc jurídic que és la Constitució, per nosaltres és un marc on hi cabem tots.

I vostès defensen normalment les realitats nacionals no des del concepte de ciutadania, sinó des del concepte territorial, des d'un concepte preconstitucional. Podríem parlar pràcticament de l'antic règim, aquella visió medieval d'«un territori, una llengua», homogeneïtzant-ho tot. I creiem que un ciutadà de l'Aran pot sentir-se aranès, pot sentir-se espanyol o no, català o no, igual que un ciutadà de Berga, de Sabadell o d'Oviedo. Però al final formen part d'una comunitat conjunta on hi ca-

bem tots. I aquest és el concepte de nació, i per mi també és el concepte de patriotisme constitucional. Ho explico perquè m'agrada explicar-ho de tant en tant, perquè es fan moltes vegades discursos encesos, també des d'un cert nacionalisme espanyol. I per mi ni aquesta és l'autèntica sensació o l'autèntica definició, o almenys la meua, d'identitat espanyola i catalana, i espero, tot i que em temo que no és així, que tampoc sigui la vostra ni la de vostè.

Gràcies, diputats, diputades. He acabat el temps. Just. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidenta. Como bien saben todos ustedes, el caso de la Vall d'Aran ha sido siempre esclarecedor y contrario al de los partidos separatistas de nuestra región. Y es que en esta comarca nunca han entendido las paradojas de los partidos separatistas de nuestra región, que, mientras reclaman competencias y un nuevo régimen de financiación, ellos se lo niegan al Valle de Arán.

Desde Junts, y ahora que están en la oposición, mediante esta moción pretenden dotar a esta comarca de una serie de competencias que la convertirían prácticamente en un ente territorial ajeno al catalán y español, llegando a hablar incluso de una realidad nacional propia y diferenciada. Pero no son ellos los únicos que lo hacen, ni nosotros ni los vecinos no separatistas de la Vall. Olvidamos que también el Partido Popular, en su enésima traición, votó en esta misma cámara en 2015 a favor de una ley que reconocía el derecho a decidir del Valle de Arán. El texto votado por el Partido Popular consagraba, además, ese territorio como parte de la realidad nacional occitana, dotándola de un reconocimiento propio.

Desde VOX vamos a votar en contra de este punto porque, si bien es cierto que reconocemos la singularidad del Arán, nosotros la entendemos dentro de la diversidad cultural que tenemos en España, cosa que representamos y protegemos. Nosotros vamos a seguir apostando por la unidad territorial y social de toda España, desde Sort hasta les Terres de l'Ebre, y vamos a seguir recordando en este Parlamento y en todas las instituciones que en nuestra patria solo hay una realidad nacional, y es la española. *(Alguns aplaudiments.)*

Los olvidos por parte de la Generalitat a las comarcas que gozan de zonas montañosas son continuos. Los distintos gobiernos de la Generalitat de Catalunya están siendo incapaces de identificar y solucionar los problemas múltiples que sufren los que allí residen y, por lo tanto, no están aportando soluciones óptimas. Es importante reconocer la importancia de las políticas en zonas de montaña, porque afectan a una gran parte de nuestra geografía, pero para legislar y dar soluciones hay que conocer el terreno.

Para asegurar la equidad territorial y que los vecinos de las zonas de montaña tengan los mismos derechos y servicios que el resto de Cataluña hay que facilitarles el acceso a las oportunidades y no seguir financiando entes como el Instituto para el Desarrollo y la Promoción del Alto Pirineo y Arán, al cual pretenden seguir reforzando. Cabría recordarles que, de los 2,5 millones de presupuesto dedicados a este en 2023, a fecha de hoy sigue un sesenta y siete por ciento del presupuesto sin comprometer. En lo que no tienen fallos, evidentemente, es en las remuneraciones de todo el personal dedicado al IDAPA, que es la partida que sí cumplen fidedignamente. Dicho de otra manera, «la paguita del chiringuito». Ahí sí que no fallan.

Les voy a poner un ejemplo de política útil para garantizar las oportunidades de los vecinos de zonas rurales. Es la que se está realizando en Castilla y León. Por cierto, en un gobierno del cual forma parte VOX. En esta región se están realizando

una serie de deduccions fiscals que son un primer pas per garantir una serie de condicions a les veïnes de allí i que consisteix en suport a les famílies residents en el mitjà rural, amb una deducció incrementada per als nascuts en el mitjà rural; suport al futur dels joves residents en el mitjà rural, amb una deducció per l'adquisició i rehabilitació de la vivenda habitual per joves en nuclis rurals; suport al accés a la vivenda en el mitjà rural, amb una deducció incrementada per el lloguer de joves de vivenda habitual en nuclis rurals.

En conclusió, senyors diputats, les veïnes de les zones de muntanya mereixen serveis i oportunitats a l'altura de les obligacions que sí que compleixen. I per això no és necessari un reconeixement d'una suposada i inventada realitat nacional, sinó conèixer la zona, els problemes que la asolen i donar solucions veritablement eficaces.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Enric Bàrcena Roig.

Enric Bàrcena Roig

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats, bé, aquest és un tema recurrent, perquè tenim moltes coses pendents. Tenim pendent una llei de muntanya. Avui s'ha presentat, no?, l'inici de la presentació de la llei per l'estatut del municipi rural. Tenim la Comissió de Seguiment de l'Agenda Rural. És a dir, tenim moltes línies obertes per fer seguiment realment d'aquest aspecte pendent, que és tenir compte del que alguns en diuen «rerepaís», però que és part integral de la construcció de Catalunya.

Centrant-nos més en aquesta moció, clarament és una llista de peticions de tasques pendents. I, per tant, nosaltres hem presentat també algunes esmenes que anaven també a identificar alguns elements que desitjàvem que es poguessin incloure en aquest llistat de tasques pendents de cara a l'Alt Pirineu i Aran i a les comarques de muntanya.

En qualsevol cas, només se n'ha acceptat una. Sí que em permetran, doncs, que aprofiti aquest faristol per dir o deixar-ne constància, perquè creiem que són importants. És evident que hem de desenvolupar el dret digital, l'accés universitari, el dret a la mobilitat, i especialment els serveis sanitaris, el dret energètic, els accessos als serveis socials, el dret al treball digne, l'habitatge, i, evidentment, l'accés a l'Administració i el desenvolupament dels serveis territorials. Però, com deia, nosaltres hem presentat quatre esmenes; una s'ha acceptat, tres no.

La primera era referent a la mobilitat, a garantir que els serveis de transport donin accés als centres hospitalaris. És quelcom molt important per a la població que viu a les comarques de muntanya, especialment la gent que té més edat i que n'ha de requerir amb més freqüència. Per tant, agraïm que s'hagi acceptat, però no s'han acceptat altres tres.

Una feia referència a la situació de la concentració dels serveis de pediatria. Estem preocupats per què pot significar això en l'accessibilitat de les famílies a aquests serveis. Estarem molt amatents de que això no vagi en detriment de l'accés. Perquè, evidentment, als municipis petits de muntanya, una de les coses que més preocupa és la seva canalla, per l'arrelament, és si tenim escola o no, si es poden fixar les famílies que tenen criatures. I, allunyant els serveis de pediatria, potser estem tirant enrere o posant més barreres a que la gent pugui seguir o pugui gaudir d'aquests serveis. Per tant, sense pressuposar, estarem molt pendents de que això no signifiqui una dificultat afegida a aquestes famílies que tenen criatures en aquests municipis.

La següent, la qüestió de l'habitatge. Vam fer una esmena referent a la situació especialment precària de la Vall d'Aran. I, com ja els hem expressat en alguns altres llocs a tots aquests treballadors de les pistes d'esquí de Baqueira-Beret que viuen en caravanes o autocaravanes i que es veuen forçats, a partir de l'1 de gener, a abando-

nar..., amb la possibilitat de que els hi posin multes i tot de dificultats perquè puguin exercir, al cap i a la fi, la seva feina d'una activitat que tots sabem que és cabdal en l'economia d'aquestes comarques.

Per tant, des d'aquí, manifestar el nostre suport a aquests treballadors i, sobretot, demanar la complicitat de tots els diputats i totes les institucions en què puguem trobar una solució que passaria per una moratòria, almenys el dia 1, que no s'apliqués aquesta normativa de l'Ajuntament de Naut Aran i que poguéssim trobar una solució a aquests treballadors fins que no es troba una solució definitiva.

I, per tercer, havíem fet una esmena sobre l'IDAPA, l'Institut per al Desenvolupament i la Promoció de l'Alt Pirineu i Aran, perquè a nosaltres ens preocupa una possible desaparició de l'IDAPA, que seria el gestor de tota aquesta macroàrea. L'IDAPA, òrgan de programació social i econòmica, es va crear gràcies al tripartit fa vint anys, amb l'oposició d'alguns grups, per cert, i és l'única institució representativa de l'Alt Pirineu i Aran durant aquests anys que ha permès la participació en moltes actuacions, entre elles el pla territorial, i que procura l'articulació del conjunt del territori de l'Alt Pirineu i Aran.

L'IDAPA hauria de ser –i en part ho és– garantia de no ser territoris subsidiats de les diputacions provincials. I, fins que no es constitueixi la vegueria del Pirineu i Aran, creiem que l'IDAPA actual és indispensable. I per això fèiem una esmena en consolidar aquest paper.

En tot cas, nosaltres creiem que s'ha de desenvolupar la llei de muntanya, però estarem molt pendents de com es fa i, evidentment, que vagi en la línia que nosaltres defensem i que, sobretot, no resti aquesta capacitat que l'IDAPA mateix tenia.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Montserrat Fornells i Solé.

Montserrat Fornells i Solé

Gràcies. Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bona tarda a tothom. És molt important que puguem tenir aquests debats, que puguem parlar al Parlament sobre les necessitats del Pirineu, sobre el desenvolupament de les zones de muntanya, i, especialment, parlar de l'equilibri territorial del país, que és tan necessari i urgent.

Ho diu una diputada que ha estat durant setze anys alcaldessa d'un municipi rural, que no és del Pirineu, però sí que és limítrof. Per tant, un municipi que té les mateixes necessitats que té el Pirineu, i, per tant, amb la plena coneixença d'aquests problemes que existeixen i amb la màxima empatia per treballar per abordar-los.

Per tant, és necessari seguir treballant per garantir un futur digne de la Catalunya sencera, perquè tinguem igualtat d'oportunitats, es visqui on es visqui. És evident que la radiografia de la situació actual del Pirineu i de l'evolució en els darrers anys la tenim feta i elaborada, i que és coneguda per la majoria dels membres d'aquesta cambra, o així ho hauria de ser. El que es necessita és seguir apostant amb determinació per aquelles accions, inversions i projectes que, amb la seva execució, contribueixin a assegurar el present i el futur de les persones que viuen i treballen al Pirineu.

Vostè, diputat Fàbrega, ja ens va avisar en la seva interpellació amb la consellera que seria una moció llarga, amb molts punts i amb temes transversals. És evident que calen moltes accions per abordar aquestes necessitats actuals del Pirineu, però vostè gairebé ens ha fet una carta als Reis.

Moltes de les seves demandes les compartim, i, de fet, en moltes, el Govern ja hi treballa de manera interdepartamental per donar respostes coordinades, cohesionades i efectives. Hem presentat una sèrie d'esmenes en diferents punts, algunes per acotar millor els terminis, que siguin més reals, perquè vostè sap, senyor diputat, que ha estat alcalde, que, quan les coses es decideixen i s'aproven, no passen d'avui

per demà. Hi ha alguns tràmits i terminis a seguir, a vegades massa llargs i feixucs del que ens agradaria, evidentment, però que fan que no siguin efectives d'un dia per l'altre les coses que s'acorden.

És impossible entrar al detall punt per punt dels temes d'aquesta moció amb el temps de què dispo, però sí que voldria agrair al diputat Fàbrega la bona predisposició per negociar les esmenes que hem presentat des del nostre grup, les que ens ha acceptat i les quatre que hem pogut transaccionar. Mesures com la integració tarifària, equipaments culturals, equipaments sociosanitaris i residencials, la cobertura de professionals sanitaris, la ramaderia extensiva i els danys causats per la fauna salvatge, o la llei de muntanya o el reforç de l'IDAPA, entre altres, són algunes de les mesures que aprovarem en aquesta moció i que hem pogut negociar.

Donarem suport a l'obertura de l'oficina comarcal del Departament d'Acció Climàtica a Puigcerdà, però és important posar de manifest que en aquest cas el departament i l'ajuntament ja estan parlant i negociant sobre aquesta qüestió i acordaran allò que sigui més convenient d'acord amb l'interès general.

Per una banda, cal dir que donarem suport a la majoria dels punts d'aquesta moció. I, per l'altra, també voldria destacar la sensibilitat d'aquest Govern amb el Pirineu i el desenvolupament de les zones de muntanya. És aquest Govern el qui ha impulsat el desplegament dels serveis territorials al Pirineu; evidentment, que ha de culminar al llarg d'aquest 2024. És aquest Govern el que ha dut a terme l'elaboració de l'estratègia del Pirineu, amb la missió de generar oportunitats per a les persones que hi viuen i hi treballen i contribuir a un futur sostenible i pròsper. Ara mateix, el Govern està ultimant el pla d'acció 2024-2030 d'aquesta estratègia del Pirineu.

També és aquest Govern el que va dur a terme el pla pilot de camins del Pallars Sobirà, en coordinació amb la Diputació de Lleida, el Consell Comarcal del Pallars Sobirà i els diferents ajuntaments, amb una inversió de prop de 2 milions d'euros per millorar la xarxa viària rural de la comarca. I també és aquest Govern el que està treballant amb l'aprovació de l'Estatut dels municipis rurals, avui publicat al diari oficial de la Generalitat, l'avantprojecte d'aquest, o la llei de muntanya, així com també el desplegament de l'agenda rural, que donaran eines, recursos i facilitats als ajuntaments del Pirineu i a la gent que hi viu i hi treballa per abordar els reptes i les necessitats que tenen. Són necessàries totes aquestes accions que duu a terme el Govern? Evidentment que sí. Són suficients? Segurament, no. Tant perquè sempre es pot anar més enllà com també perquè no és l'única administració que té competències en aquests àmbits. Per això és necessari i cal que tots nosaltres treballem per ampliar-les i destinar-hi més recursos i eines.

El nou pressupost del 2024 és un repte i una oportunitat per fer-ho possible. No podem perdre més temps i cal que centrem esforços per seguir i continuar implementant i apostant per totes aquelles accions necessàries per a les zones de muntanya, per al seu desenvolupament i per contribuir a l'equilibri territorial. El Pirineu té futur, té grans potencialitats, i cal que plegats ho fem realitat. Per part del Grup d'Esquerra Republicana no quedarà. Som-hi!

Moltes gràcies. I bones festes a tothom.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Diputats, diputades... Cada cop que Junts posa en el punt de mira el reequilibri territorial, el Pirineu i l'Aran tremolen. I per què ho dic, això? Doncs perquè cal fer memòria i recordar durant quants anys ha disposat aquest partit de la cartera del Departament de Territori i no ha fet absolutament res. O, pitjor encara, ha fet que arribéssim a la situació actual.

No ha fet res perquè la llei de política de muntanyes no s'hagi renovat, i saben perfectament que té quaranta anys. Ara, de cop i volta, ha aparegut aquesta urgència. Du-

rant quaranta anys no hem estat capaces de veure que alguna cosa no s'estava fent bé, que les polítiques no s'estaven fent bé. És ara, de cop, que ja no governen, que aquesta llei ja no val i que s'ha de plantejar la seva reforma? Sí, hi estem d'acord, que es reformi. Però, diguem les coses clares també, que vostès en són responsables, d'haver arribat fins aquí.

Altres qüestions de la moció, com, per exemple, el punt 2. Nosaltres el que ens plantejem és quina és la utilitat pública que ha de tenir una delegació territorial d'un departament per capital de comarca. Per exemple, del Pont de Suert a Puigcerdà hi ha dos hores quaranta; de Tremp a la Seu, una hora vint-i-set, i de Tremp a Lleida, una hora i nou minuts. Això..., estem parlant en vehicle privat, és clar, perquè si parléssim del transport públic això empitjora, i molt, perquè saben que s'han de fer diferents enllaços. Anirà un cerdà a fer gestions de cultura al Pont de Suert? O anirà directament a la seu central del departament de Barcelona, on hi arriba amb trenta minuts menys i amb millors connexions de transport públic? Com afectarà, doncs, el fet de tenir aquesta dispersió? No seria millor fer un plantejament on els recursos per a la implantació d'aquestes delegacions vagin a simplificar, agilitzar i dinamitzar el paper dels departaments a les zones de muntanya, a través, per exemple, de delegacions interdepartamentals?

El punt 4, que ens parla de la llei de la muntanya. Ja els hi he dit el que en pensem. Estem d'acord amb parlar-ne, però quan vostès diuen que ha d'anar al Parlament, aquest avantprojecte, ens estan dient que aquesta llei ja s'ha treballat amb el territori o aquesta llei..., s'han fet audiències triades des dels despatxos de l'avinguda Tarradellas a Barcelona? Hi ha hagut participació del territori? Entenem que no és suficient.

Al punt 5 ens parlen de la diversificació de l'economia i el que necessiten, teòricament, les zones de muntanya. Per nosaltres el que necessiten és un canvi de paradigma econòmic, que passi de l'economia extractivista de sempre a una economia reproductiva per a la vida, centrant els esforços en que el relleu agrari i ramader no sigui una causa heroica provocada per la precarització que el sistema econòmic ens porta al sector primari, sinó que siguin els fonaments per a la construcció d'un país des de la sobirania alimentària. Si es vol diversificar l'economia, a més, com vostès parlen també en el punt b del punt 5..., parlen de reforçar el paper de les estacions de muntanya, que saben perfectament que són l'emblema del model turístic que està precaritzant la vida als Pirineus, provocant externalitats dramàtiques com la manca d'habitatge de primera residència per l'alta pressió turística que rep la gent que hi viu.

Al punt 6 ens plantegen el transport públic eficient. Nosaltres pensem: ha de ser dissenyat en concepció de país. Si fem plans per a capelletes pot provocar que hi hagi disfuncions a l'hora de connectar, per exemple, les Cases d'Alcanar amb Boscòst. A més, el model de transport públic amb concessionàries no el compartim. S'enriqueixen els de sempre i fan el que els hi convé a ells, no el que convé a la gent del territori.

En habitatge, diuen d'augmentar les partides, les convocatòries de rehabilitació d'habitatges. Pel que nosaltres hem vist, en la darrera, més de 2 milions no es van adjudicar. El problema no són els diners, per ara; el problema són les polítiques d'habitatge: els ajuntaments i els consells comarcals no tenen recursos per portar-les a terme. I aquí té molt a veure que el parc d'habitatges buits està en mans de propietat privada, que viu a molts quilòmetres d'aquests llocs, i s'hauria d'intervenir-hi. I quan es facin aquestes intervencions polítiques, després podrem parlar de posar més diners per a aquestes subvencions. Mentrestant no fan falta, perquè no es gasten.

En definitiva, aquesta moció reflecteix l'oportunisme d'estar a l'oposició i de no recordar que porten molts i molts anys que no han fet res i que han ajudat a la diàspora de gent..., a la diàspora provocada en tota aquesta zona pel model econòmic.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Bé; agrair a tots els grups les esmenes i a tothom que ha intervingut, cadascú des de les seves fílies i des de les seves fòbies, com s'ha vist, eh? Agrair a la diputada Romero les converses sobre el nostre Pirineu i les vuit esmenes presentades, que –ja ho he dit abans–, sincerament, crec que milloren la moció, totes incorporades.

A Esquerra, agrair el to i la conversa amb la diputada Fornells. Hem acceptat quatre esmenes, n'hem transaccionat altres quatre. Les altres eren posar massa aigua al vi, eh? De fet, no és una carta als Reis, són necessitats vitals. I, de fet, és aquest Govern d'Esquerra Republicana que amb els pressupostos més expansius de la història va retallar 2 milions al Pirineu. De totes maneres, content de que en les qüestions nuclears hi estem d'acord, eh?

Dels comuns i de la CUP? La seva fòbia és l'esquí, però almenys els comuns han presentat esmenes. De fet, en aquesta legislatura s'han presentat tres interpellacions sobre el Pirineu: una dels comuns, excel·lentment defensada pel Marc Parés, i dos de Junts per Catalunya. Si tant es preocupen pel Pirineu, senyor Cornellà, es demostra aquí, eh?

Respecte a l'esquí, només una cosa: saben vostès que des de fa deu anys tots els alumnes de tercer i quart de primària de les nou comarques del Pirineu practiquen tres modalitats d'esquí –alpí, esquí de fons i surf de neu– gràcies al programa Esport Blanc Escolar. Gaudeixen de l'esport i de les seves muntanyes. Al Pirineu, ens estimem l'esquí i ens estimem les nostres muntanyes.

Els comuns també han intentat colar aquí aturar el desplegament de la pediatria territorial. Senyors dels comuns, si a un territori no li han de preocupar els equips de pediatria territorial és al Pirineu, perquè a l'Alt Urgell funciona des del 2009 i als dos Pallars i a la Ribagorça funciona des del 2017. De fet, perquè funciona en zones com el Pirineu, s'expandeix a la resta de Catalunya.

Per cert, diputat Cornellà, sap lo que és la finestreta única? Crec que són vostès els que a vegades no surten només de Barcelona.

De Ciutadans. A vostè li sobra temps, a mi me'n falta molt, eh? La seva fòbia és la paraula «nació» quan parlem de Catalunya i quan parlem de l'Aran. Doncs sí, dues nacions.

A VOX: una de les seves fòbies –no n'ha parlat– és la violència masclista, eh? I, per cert, crec que se li ha caigut el mateix discurs de quan va vindre la síndica d'Aran.

En resum –acabo, presidenta–, gràcies a tothom pel suport. Demanar al Govern que aquest cop es compleixi, i en terminis; el Pirineu ho necessita i s'ho mereix.

I acabo, presidenta –deixi'm deu segons–, amb un record per a algú que avui estaria molt content d'aprovar aquesta moció i amb el qual m'hagués agradat moltíssim –moltíssim–, de tot cor, negociar-la. Allà on siguis, Toni, diputat Flores, aquesta moció també va per tu.

Gràcies. I bon Nadal.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les prioritats en matèria de salut

302-00371/13

Passem ara al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les prioritats en matèria de salut, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Per exposar-la, té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé; gràcies, presidenta. Conseller... Presentem aquesta moció perquè naltros pensem que és imprescindible que la gent gaudeixi de la sanitat que necessita i que mereix. Presentem aquesta moció perquè volem que la gent sigui atesa al seu CAP en dos dies, en quaranta-vuit hores, que és el que tots els experts i les expertes ens diuen que és el raonable en atenció primària. Volem que la gent quan truca al seu CAP sigui atesa. Volem que la gent pugui gaudir dels serveis d'especialistes al seu CAP de referència, i això va pel model de concentració d'atenció pediàtrica. Pensem que l'atenció als nostres infants ha de ser en el seu CAP, al CAP del seu barri, al CAP del seu poble, i que no ha d'anar a agafar l'autobús o a buscar-se la vida per anar a un altre lloc a que siguin atesos.

Pensem que quan una persona té un trastorn d'ansietat, de depressió, quan té un trastorn de la conducta alimentària, ha de poder ser atesa a la sanitat pública, pel psicòleg, pel psiquiatra, i que la gent no ha de triar, no ha d'haver de triar entre pagar-se un psicòleg privat o pagar la llum; pagar-se un psicòleg privat o omplir la nevera; que la gent no hauria de triar entre internar el seu fill, o normalment la seva filla, perquè sigui tractada d'un trastorn de la conducta alimentària o pagar el lloguer.

Pensem que és imprescindible que les llistes d'espera respectin aquells terminis que la mateixa norma, que el mateix CatSalut recomana com a terminis garantits o de referència. No pot ser que tinguem mesos d'espera –anys, a vegades– per ser atesos per determinats especialistes, com pot ser ginecologia; tres mesos per a una colonoscòpia. Qui s'ho pot permetre, lògicament, s'ho paga, i, per tant, es salta les llistes d'espera. I pensem que absolutament totes les persones que sostenen el sistema sanitari... I aprofitem per saludar treballadors i treballadores del sistema sanitari, representants dels treballadors i treballadores del sistema sanitari. (*Alguns aplaudiments.*) Pensem que aquestes persones que sostenen el sistema sanitari –metgesses, infermeres, tècnics, personal administratiu, treballadores socials, sanitàries–, absolutament totes, han de poder treballar amb condicions dignes, amb condicions que els hi permetin prestar la seva feina de la millor manera possible i, per tant, que se'ls hi reconeguin les seves tasques i especialitats.

I pensem que necessitem un model sanitari que no possibiliti el lucre a costa de la nostra salut, el lucre o el benefici privat a costa de la nostra salut. Pensem que hem de tenir un sistema sanitari en el qual la patronal sanitària no estigui condicionant quines són les polítiques que despleguem. I és per tot això que nosaltres hem proposat tots aquests punts en aquesta moció. Una moció que sí, que és extensa, però que es divideix bàsicament en atenció primària, amb aquesta aposta de dedicar de manera efectiva un vint-i-cinc per cent del pressupost en salut per enfortir prioritàriament els equips d'atenció primària, per recuperar tots aquells serveis perduts o centres que s'han tancat, sobretot en el marc de la pandèmia, i que segueixen tancats, i que tenim aquests serveis que continuen sense recuperar-se, i una atenció primària que, a més a més, esdevingui veritablement vertebradora, amb capacitat d'incidència en el conjunt del sistema.

Hem presentat també punts que tenen a veure amb aquest enfortiment de l'atenció a la salut mental de la població, i això té a veure amb abordar els determinants socials de la salut, però també té a veure amb posar més psicòlegs a la sanitat pública.

Tenim un punt específic, desplegar un pla de xoc per fer efectius els terminis garantits i de referència, i, per tant, que les llistes d'espera no siguin desesperants. I un punt específic per millorar les condicions laborals de totes les treballadores. Això té a veure amb estabilització, amb acabar amb els greuges comparatius, amb dimensionar els equips adequant-los a la realitat econòmica, social, dels territoris en els quals estan prestant l'atenció sanitària, i té a veure, evidentment, amb modificar el tercer acord de l'ICS, que els hi estan demanant les treballadores al carrer de forma claríssima. I és que nosaltres pensem que és imprescindible reconèixer la feina que fa absolutament tothom, remunerar-la, retribuir-la, per descomptat, i, a més a més, reconèixer les diferents categories i les diferents especialitats. I, en aquest sentit, com que la conselleria, doncs, no vol rectificar, entenem que ha de ser el Parlament qui digui que és imprescindible aquesta rectificació.

I, per últim, aquesta moció, doncs, sí, incorpora punts relatius al model. Nosaltres diem que hem d'avançar cap a un model cent per cent públic, de titularitat, de gestió i d'aprovisionament per tal de poder gestionar de forma raonable i de forma efectiva els diners públics i que no vagin a parar a butxaques privades. I a part d'acabar amb aquest model de concertació que està caduc (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, presidenta– introduïm un punt específic de blindar el model sanitari en contra de qualsevol forma de copagament, perquè hem vist alguna cosa al respecte en els documents del pacte nacional de salut.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. En Comú Podem compartim bona part dels plantejaments de la moció. I en aquest sentit vam presentar dues esmenes d'addició: una sobre benestar emocional i enfortiment de l'atenció primària de salut i la millora de ràtios psicòleg - població de referència per assimilar-la a estàndards europeus, així com un apartat sobre atenció bucodental.

Voldríem agrair a la diputada Estrada la seva predisposició a incorporar les nostres aportacions. Però, com que ja hem tingut ocasió de debatre-ho anteriorment, ens centrarem en un dels aspectes de la moció: la sensació d'abandonament de part de les professionals de la salut del nostre país, molt evident aquests dies per la conflictivitat arran del tercer acord de l'ICS.

Totes som conscients que aquest conveni és un conveni col·lectiu, però convé no oblidar que l'ICS és quelcom més que l'empresa que dona feina a aquestes treballadores, perquè el Departament de Salut és qui té la responsabilitat política de garantir la prestació d'un servei públic de qualitat a tota la ciutadania, i en això les treballadores són claus, com també tenien la responsabilitat de fer públic de forma entenedora el contingut del pactat. Amb tota sinceritat, si analitzem la caòtica comunicació entorn d'aquests continguts, dona la sensació de no tenir-los prou clars ni tampoc d'acabar de saber com traslladar-los.

Prestar un servei públic de qualitat hauria d'haver estat més present. És aquesta mirada integral el que notem a faltar a la gestió política del procés de negociació. Des d'aquesta perspectiva és clau donar resposta a les necessitats de les professionals de la salut, de totes elles sense excepció, i aquest acord no està a l'alçada. En Comú Podem hem estat al llarg d'aquest temps al costat de les treballadores de la salut i les seves reivindicacions, i aquest Ple s'ha pronunciat en nombroses ocasions favorablement a les seves demandes, a proposta del nostre grup. Els col·lectius són diversos. Infermeria, tècnics superiors de salut, TCAIs, Gis, administratives, metges i metgesses, treballadores socials del sector sanitari, treballadors del transport sanitari són només alguns d'aquests col·lectius amb els que treballem habitualment.

Volem, En Comú Podem, expressar el nostre suport i solidaritat a les mobilitzacions de les professionals sanitàries que legítimament aspiren a millorar les seves condicions de treball, com considerem un greu error del departament deixar de banda alguns col·lectius i les seves legítimes reivindicacions per centrar-se només en part d'elles. En aquest sentit, temes com l'augment proporcional de salaris, el reconeixement de carrera professional, el de les especialitats d'infermeria o la invisibilitat de les treballadores socials serien només alguns exemples que necessiten una resposta apropiada, que a data d'avui encara no s'ha produït. Igual que el plantejament de qüestions de competència estatal no pot ser l'argument per no dialogar respecte a la resta de qüestions plantejades per aquests col·lectius de professionals, també per la infermeria.

I permetin-me que em detingui aquí per un moment. La infermeria és el nucli a la sala de màquines de l'atenció primària i comunitària, i no podem seguir carregant sobre les seves esquenes tant l'ampliació de la cartera de serveis com l'augment de la càrrega de treball, màxim si tenim en compte la falta de reconeixement de la seva tasca que suposen les omissions en què incorre aquest tercer acord.

Però no importen els problemes, importen les solucions, i per trobar-les cal voluntat política. Aquesta voluntat política és la que volem expressar des d'En Comú Podem. Estem disposades a ajudar en el que sigui possible per tal d'avançar en el camí de les solucions, també en clau estatal. Aquestes treballadores poden comptar amb nosaltres per ajudar a trobar solucions a través de la nostra tasca a l'Estat, tant en seu parlamentària com traslladant al ministeri les necessitats i reivindicacions d'aquests col·lectius de treballadors i treballadores.

Permeti'm que em detingui un moment en una reflexió que En Comú Podem fa temps que situem, la necessitat d'equiparar les condicions laborals i econòmiques de les treballadores del sector de la salut, que haurien de regir-se per un únic conveni col·lectiu, més enllà del proveïdor o organisme de prestació dels seus serveis, evitant així una competència gens virtuosa, d'altra banda, entre empreses per la reducció de costos laborals.

Però, més enllà de la negociació col·lectiva, hi ha l'acció de govern i, amb voluntat política, com dèiem abans, tot és possible. I confiem en la voluntat política per part del departament. Siguem proactives, entomem el repte i treballem per donar-li sortida.

I acabo amb un desig de bona voluntat: que tinguin un bon i merescut descans aquests dies. I, com que la lluita per millorar les condicions de vida del país no acaba amb el final d'any, que tinguin un feliç i combatiu 2024.

La vicepresidenta segona

A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Georgina Ebrí Rodríguez.

Georgina Ebrí Rodríguez

Bé; gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bona tarda a tothom. Ens trobem davant d'una moció per millorar l'assistència sanitària en el conjunt del nostre territori, que parla de l'atenció primària, la salut mental, les llistes d'espera. Parla de professionals i parla, en última instància, del model de sistema sanitari.

Actualment, tenim un sistema sanitari que va arrossegant, des de fa més de deu anys, les conseqüències d'unes retallades que van fer disminuir de manera significativa la qualitat assistencial, que es va veure fortament agreujat davant de la pandèmia de la covid-19 i que, a hores d'ara, encara no han estat capaços de revertir adequadament.

Si en alguna cosa estem majoritàriament d'acord, tant amb el grup proponent com amb el senyor conseller i m'atreviria a dir que amb gran part de la cambra, és que l'atenció primària és un dels pilars fonamentals del nostre sistema de salut. I així nos ho va demostrar la pandèmia.

Per aquest motiu veiem necessari aconseguir que es dediqui aquest vint-i-cinc per cent del pressupost de Salut que es proposa a l'atenció primària. Volem uns equips d'atenció primària forts, resolutius i accessibles. I, per això, cal reforçar els equips atenent a les seves necessitats i les de la població, augmentant el nombre de professionals i sobretot d'infermers i d'infermeres, les quals tenen un paper fonamental quant a la prevenció i promoció de la salut.

Cal recuperar els serveis perduts o minvats durant la pandèmia, millorar les infraestructures, els equipaments, els serveis telefònics i telemàtics. I, sí, veiem factible un avenç a augmentar la capacitat d'incidència de la primària davant la programació tant de proves diagnòstiques com de primeres visites, amb aquesta interconnexió entre nivells assistencials que es vol potenciar.

Les dades actuals sobre patologia mental, malestar emocional i suïcidis ens empenyen clarament a enfortir l'atenció en salut mental, tant a nivell de prevenció com de tractament. En aquest àmbit és necessari també abordar els determinants socials de la salut, perquè és impossible tindre una bona salut mental si la gent no té habitatge, no té feina, té factors de vulnerabilitat social, entre altres.

Incrementar les places de psicòleg intern resident fins a cobrir els dèficits? Hi estem d'acord. Incrementar també el tema... I aquí m'agradaria ressaltar la importància dels equips multidisciplinaris en l'atenció en salut mental, perquè no només tots són psicòlegs, també el paper de la infermeria, dels treballadors socials... Tots van remant en la tasca de la prevenció i la prevenció de la salut mental, en la tasca de l'acompanyament i de la vinculació dels usuaris al sistema.

Ens hi trobem també, en aquesta moció, precisament al demanar la introducció en els propers pressupostos d'un pla de xoc per fer efectius els terminis garantits i de referència per a les diferents proves diagnòstiques i intervencions quirúrgiques. De fet, aquest és un tema també que des del nostre grup parlamentari, per a la negociació dels pressupostos del 23, ja vam demanar la inclusió de 7 milions d'euros per a reduir precisament aquestes llistes d'espera.

I en el tema 5, el punt número 5, es parla de moltes reivindicacions. Es parla de l'acord també del tercer ICS, i aquí m'agradaria remarcar, com ja ho han fet anteriorment, en aquest mateix faristol, que és un acord que nosaltres respectem. Efectivament, es tracta d'un acord que contempla millores tant laborals, retributives, però que no ha inclòs moltes de les reivindicacions dels professionals de salut. En paraules del mateix conseller, entre tots, amb consens, hem de definir el què i li pertoca al Govern el planificar i el definir el com. I li demanem que ho faci escoltant a tothom, amb diàleg, amb recerca de consens i utilitzant els mecanismes que té a l'abast, a banda d'aquest tercer acord, per fer-ho possible, perquè els té i cal que els posi en marxa o els torni a posar en marxa, els aprofiti, com la taula esmentada d'harmonització amb els diferents grups de treball.

Doncs el què. Estem molt d'acord amb el què que es presenta a la moció, les millores retributives de les categories professionals, el reconeixement de les singularitats de cada categoria professional, des d'infermeria, passant pels treballadors socials, tècnics sanitaris, zeladors, administratius. Tots són importants. Reconeixement de les especialitats. Dotar d'estabilitat laboral el personal sanitari, resoldre els greuges entre treballadors, unir, en definitiva, no dividir, i dimensionar els equips. Deixar de parlar de les ràtios, adequar els equips a les realitats econòmiques, socials i, sobretot, territorials.

I ja acabo. En el punt número 6, hi votarem en contra perquè nosaltres és un punt que votarem en coherència amb el que hem votat en diferents ocasions i que creiem que un canvi de model i governança en el sistema públic de salut...

La vicepresidenta segona

Diputada...

Georgina Ebrí Rodríguez

...s'hauria d'abordar des d'un canvi de la llei d'ordenació sanitària de Catalunya. Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Maite Selva i Huertas.

Maite Selva i Huertas

Moltes gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades, bona tarda. Donar les gràcies a la CUP per haver tornat a portar el debat de salut al faristol. Estem en un moment on tenim la primària al carrer i, tot i la discrepància de model sanitari que tenim, sempre és bo poder-ne parlar. També donar les gràcies a la diputada Laia Estrada pel seu bon to i tarannà a les negociacions de les esmenes.

Aquesta moció parla de diferents temes: per una banda, de l'atenció primària i comunitària, de la salut mental, de les condicions laborals dels professionals de la salut, especialment de l'ICS, i del model sanitari. Òbviament, vagi per davant que no compartim el model sanitari amb la CUP, i els punts de la moció que fan referència a això no els votarem favorablement.

Pel que fa als punts que fan referència a les millores proposades en aquesta moció sobre les condicions laborals, cal fer referència al context. El debat sobre condicions laborals concretes no els toca als diputats del Parlament, i menys quan hi ha hagut una negociació entre l'ICS i els sindicats en una taula de negociació i quan, a més, hi ha altres àmbits de debat i consens sobre condicions i millores laborals. Però el context s'imposa: si el Govern abaixa els braços amb bates blanques al carrer, infermeres, TCAIs, administratius sanitaris, tècnics, etcètera, i un malestar evident que ja té impacte en l'atenció primària i, per tant, en tot el sistema, des de la responsabilitat ens obliga a prendre-hi part.

Quant a la salut mental –és un tema recurrent aquí al faristol i a la Comissió de Salut i a la comissió específica–, s'ha de demanar des de l'augment del nombre de psicòlegs clínics a fer un pla de xoc, totalment necessari, que redueixi les llistes d'espera als centres de salut mental. Tenim l'acord que és un tema prioritari en aquesta legislatura i, per tant, com no pot ser d'una altra manera, hi donarem suport.

En atenció primària i comunitària –ja ho deia a l'inici de la meva intervenció–, hi ha un malestar important, sobretot a la primària. Junts per Catalunya no només ho diem, sinó que també ho fem: la primària ha de ser el motor del sistema sanitari, que es valori i es respecti la feina de cadascun dels professionals que treballen en equip, amb els recursos econòmics necessaris, i posem èmfasi en l'equitat territorial i la proximitat, un dels grans reptes i alhora problemes que tenim al territori actualment.

Com diu la moció, que a l'atenció primària i comunitària es destini el vint-i-cinc per cent de la partida de Salut, però cal afegir que es defineixin clarament i amb consens amb tot el sector sanitari quins conceptes cal incloure en aquest vint-i-cinc per cent, que ja hem demanat i votat molts cops.

Per acabar, vull dir que es necessita un govern valent, amb autoritat i determinació per entomar els reptes i prendre decisions orientades a la sostenibilitat i la qualitat de la sanitat del nostre país. I això passa per superar els òrgans clàssics de la negociació i la participació i per l'establiment d'aliances amb socis fiables i qualificats. El Departament de Salut ha de tenir la predisposició d'un diàleg directe i obert sobre el model sanitari català. Hi ha propostes i arguments, i parlar-ne és una necessitat imperiosa per evitar el col·lapse del sistema. Posem-nos-hi!

Moltes gràcies i molt bones festes a tothom.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, conseller, públic assistent, benvinguts a casa vostra. Bé, agrair a la diputada Estrada que hem pogut transaccionar, hem pogut arribar a certs acords respecte a la multitud d'esmenes que hem presentat, però sap que sempre és bo que en parlem. Crec que hi ha punts on estem clarament d'acord amb els objectius, però, d'altra banda, ens diferencien els tempos i els camins per recórrer, per transitar per tal d'arribar a aquests objectius.

I tot sovint també tenim una altra dialèctica, que va ser molt interessant també quan vam tenir el debat de la moció en algun moment de la negociació, que és també com impacten també la globalitat –la globalitat–, l'economia, l'impacte social sobre les decisions que també cal prendre. I, en aquest sentit, doncs –i començo pel final–, nosaltres estem per una salut, per una sanitat cent per cent pública, i hem d'anar avançant cap aquí. Però, d'altra banda, també és cert que això implica canvis clarament estructurals en l'àmbit econòmic. I, per tant, li agraeixo que en la seva proposta inicial hagi plantejat aquest terme d'avançar, perquè, en efecte, hi hem d'anar avançant. I en la qüestió de la rehabilitació en tenim una bona mostra. Per tant, des d'aquest punt de vista, crec que ens separen més els ritmes que no pas l'objectiu que volem assolir.

D'altra banda –i ara sí, ja començo pel principi de la moció–, el vint-i-cinc per cent respecte a la primària. El vint-i-cinc per cent respecte a la primària: tenim –i entenc que en algun moment o altre acabarem també votant en aquest Ple– la comissió d'estudi per tal de definir aquests criteris que han d'estipular què compon el vint-i-cinc per cent, com deia la diputada Selva en les seves paraules anteriors. Aquests criteris crec que són claus. I, per tant, amb l'acceptació de l'esmena de Junts, crec que sí que hi podem estar d'acord i, per tant, podem avançar per tal de definir quan parlem del vint-i-cinc per cent de què estem parlant concretament. Crec que això és molt important, perquè no es tracta només de destinar-hi diners; es tracta també de definir on els destinem i com els destinem i quin còmput fem d'aquest vint-i-cinc per cent.

D'altra banda, la qüestió de la salut mental és clau, és cabdal. La salut mental, sobretot després de la pandèmia, ha passat a ser un àmbit de clara prioritat. I, de fet, la més gran inversió que s'ha fet en polítiques de salut mental en els darrers temps ha estat gràcies al Govern d'Esquerra Republicana. I, per tant, hi estem d'acord, hem de continuar treballant-hi i hem de continuar avançant, perquè hi havia molta feina que no s'havia fet abans i que, per tant, doncs, ara se li està donant un impuls claríssim. I el pacte de salut mental també ho ratifica.

Després, hi ha un parell de qüestions on segurament no ens posarem d'acord, però sí que crec que és bo que ens puguem explicar i que ho puguem exposar. Hi ha com un esquema mental preestablert que diu que tot allò que va passar abans de la pandèmia estava bé, sense cap tipus d'anàlisi crítica. Nosaltres creiem que no, que la pandèmia el que ens ha ensenyat és que hem de canviar estructures existents prèviament i que, per tant, tot el que sigui retornar a lo d'abans, sense cap missatge crític o sense cap mirada crítica, no ens ajuda gens a millorar la qualitat assistencial del nostre sistema sanitari.

I crec que aquí s'està fent un discurs molt reiterat de recuperar serveis sense altre argument, posant sobre la taula només el fet de que abans hi eren i ara no hi són. El que hem de fer és reestructurar serveis per millorar la qualitat assistencial. Aquest és l'objectiu, la millora de la qualitat assistencial. I això també val per al sistema de pediatria, també val per al model de pediatria. De fet, aquesta mateixa setmana el conseller Balcells ho va exposar i va explicar clarament quin és el model que es vol implementar i que s'hi està treballant i que està d'acord també amb les societats científiques i amb els pediatres i les pediatres.

Per tant, des d'aquest punt de vista, crec que hem de continuar avançant. No ens podem quedar ancorats en el passat. I crec que també és bo que puguem avançar i que puguem reflexionar en profunditat sobre aquesta qüestió.

I sobre l'àmbit dels treballadors i les treballadores, vostès ho saben –i ho hem explicat així–, m'he reunit amb molts col·lectius en aquestes dues darreres setmanes i també els hi hem exposat: el tercer acord de l'ICS –el tercer acord de l'ICS–, signat amb la representació legal dels treballadors i fruit de la negociació col·lectiva, està preacordat i acordat. Per tant, aquest tercer acord –com molt bé va dir el conseller en el seu moment– és sagrat, és fruit de la negociació col·lectiva amb la representació legal dels treballadors. Però això impedeix que ara no puguem continuar treballant per aconseguir més millores en altres espais de diàleg que ja es poden constituir? No, no ho impedeix, és que no ho impedeix. Tenim la taula d'harmonització, on s'activen de forma immediata els quatre grups de treball respecte a infermeria, respecte a TCAIs, respecte a tècnics superiors sanitaris, respecte també a administratius, on amb solucions específiques per a aquests col·lectius –amb solucions específiques per a aquests col·lectius–, també traslladar-ho a l'àmbit de negociació col·lectiva i acordar-ho. Per tant, estem en marxa.

Reclamar a l'Estat –i aquí cal que fem un front comú– la reclassificació perquè les infermeres passin a ser A1 és imprescindible –és imprescindible. I aquí cal que fem un front comú. Igual que l'eliminació de la taxa de reposició per tal de que les especialitats les puguem vincular a llocs de treball, les vacants en llocs de treball. Perquè un dels problemes principals que tenim és que aquests llocs de treball ens els atorga l'Estat. És l'Estat qui determina quants llocs de treball podem...

La presidenta

Gràcies...

Jordi Albert i Caballero

...determinar i podem tenir en el nostre país.

Per tant, tenim molt camí a recórrer, però alhora també...

La presidenta

Gràcies, diputat.

Jordi Albert i Caballero

...no estem gens aturats i continuem endavant.

Gràcies, vicepresidenta.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula per part del Grup Parlamentari de VOX, la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Antes de valorar de forma global esta moción, una más en sanidad y con las mismas peticiones de siempre, quería hacer una apreciación sobre uno de los puntos, el 1.b, que habla sobre recuperar los servicios perdidos a raíz de la pandemia en la atención primaria.

Con el objeto de conocer exactamente qué centros permanecen cerrados o no desde que se retomó la actividad en la atención primaria después de la pandemia, tanto en recorte horario, especialidades o de personal médico, VOX hizo una batería de preguntas el 14 de marzo del 2023 al Departamento de Salud hablando y solicitando saber cuáles eran estos centros. El 30 de noviembre del 2023, nueve meses y dos reclamaciones a la Mesa después, el consejero se dignó a contestar por escrito esto –y leo literalmente–: «Actualmente, todos los centros de atención primaria han recuperado la actividad que hacían antes de la pandemia.» Voy a volver a repetirlo para que lo escuchen bien todos los portavoces de la comisión de sanidad, donde cada día se presentan un número considerable de propuestas de resolución orienta-

das a que algún ambulatorio de alguna zona de Cataluña recupere la actividad que se ejercía previa a la pandemia. Firma el señor Balcells, consejero de sanidad de la Generalitat de Catalunya: «Actualmente, todos los centros de atención primaria en Cataluña han recuperado la actividad que hacían antes de la pandemia.»

Señor consejero, CAP de Fontetes, aún continúa visitando solamente un día a la semana y solamente por las mañanas; CAP de Farigola, prepandemia tenía pediatra y aún no está recuperado; CAP de Les Planes, prepandemia había dos médicos de cabecera más –aún sin recuperar–, igual que el CAP Ramona Via i Pros, que también le faltan médicos de cabecera; CAP Ca n'Oriac, prepandemia había urgencias nocturnas, actualmente no las hay. Podría seguir así durante toda la intervención.

Señor consejero, le voy a recordar un asunto importante por si alguna vez vuelve a tener tentaciones, como suele tener con las respuestas dirigidas a VOX, de ningunear las preguntas parlamentarias de alguna formación de esta cámara, falsear u omitir la verdad u obviar la fiscalización que se hace a su departamento. Los 135 diputados de esta cámara somos cargos electos, elegidos por la ciudadanía, concretamente a VOX, 318 catalanes. Usted es un cargo elegido a dedo por el señor Aragonès, y nadie –nadie–, más que este, le ha votado y ha apostado por usted. Lo mínimo que puede hacer es cumplir con sus responsabilidades y dar la cara tras sus negligencias como consejero.

Y ahora entrando de forma global en la moción de la CUP: mismas peticiones, mismas observaciones. Tras tres años de legislatura, tengo que recordarles que el responsable último de la lamentable gestión sanitaria es el señor Aragonès, al que ustedes, señores de la CUP, hicieron presidente de la Generalidad. Y que es él el que puso ahí al señor Balcells, que anda, como carambola, de alto cargo en alto cargo por el simple hecho de tener Esquerra Republicana arramblando con los restos de la ruinosa sanidad que dejó su compañera de partido Alba Vergés.

VOX está de acuerdo en que la atención primaria requiere más presupuesto; de acuerdo en que se debe recuperar toda la actividad prepandemia, que ya era precaria de por sí; de acuerdo en reducir las ratios asistenciales; de acuerdo con que haya más profesionales de la salud mental, incluidos psiquiatras, que ustedes ni los mientan; de acuerdo en reconocer las especialidades de enfermería siempre y cuando sean formadas tras oposición o bajo un programa oficial, y de acuerdo en solicitar un informe a la Sindicatura de Cuentas. Y estamos en contra de que todos los médicos de cabecera gestionen las agendas de los especialistas –no saben ustedes de lo que hablan–; de internalizar –gestión pública no significa mejor gestión, y menos tratándose del Departamento de Salud y a la vista está–, y en contra de igualar sueldos a todos los proveedores de salud.

En fin, una moción más de salud para una Cataluña decadente gracias a ustedes, los antisistema de la CUP, y abandonada por sus gobernantes. Una moción más que, como todas en esta legislatura, quedará en el rincón del olvido y, con ella, la salud de los catalanes. Gracias, señor Aragonès; gracias, señores de la CUP y resto de colaboradores necesarios –obviamente, el señor Illa–, por destrozar Cataluña.

Y quiero acabar deseándoles a todos una feliz Navidad, incluido a usted, señor Balcells, y desearles una buena entrada de año y, sobre todo, que no se pongan enfermos, porque ya han visto cómo está la sanidad catalana.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Anna Grau i Arias.

Anna Grau Arias

Bé, bona tarda. Molt breument. En aquesta moció de la CUP votarem més punts a favor del que tenim per costum en les mocions de la CUP. No és que els hi tinguem mania, eh?; és que ens costa trobar punts de contacte. Però en aquest cas hem de re-

conèixer que subscriuim, com pensem que no ho pot fer ningú, gairebé totes les seves crítiques a les carències del sistema sanitari.

Han acceptat vostès moltes esmenes del PSC, d'Esquerra Republicana, dels comuns. Bé, nosaltres compartim molts d'aquests diagnòstics. Sí que és veritat, vaja, que... Bé, és curiós que grups que tenen grans responsabilitats de govern i fins i tot en els pressupostos esmenin mocions de la CUP. Ens sembla que és com donar una llarga volta, haver d'esmenar una moció a la CUP. Potser es podria incloure això directament en el pressupost de la Generalitat, sense anar més lluny.

A veure, el senyor Balcells, jo no acostumo a ser tímida criticant-lo. Comparteixo uns quants dels «rapapolvos» que s'ha emportat vostè avui, però també, a veure, siguem realistes: mentre no surtin els quartos, mentre no surtin els diners per a la sanitat, tot això serà posar pedaços, tot això serà anar tirant pilotes fora, anar xutant el dèficit d'un any per l'altre i anar tapant forats com bonament es pugui.

Nosaltres... Fa poc el conseller va presentar el balanç de la Central de Resultats, que no el coneixíem des de l'any 18. Nosaltres ens l'estem estudiant, ens el mirarem a poc a poc. Sí que ens va semblar d'un inusitat optimisme que el conseller veia... O sigui, aquest Govern veu brots verds per tot arreu: veu brots verds en l'informe PISA, veu brots verds a la Central de Resultats. Nosaltres no veiem ni brots ni verds; ens sembla que el més calent, a l'aigüera i que és veritat, com s'ha dit aquí, que, bé, estem fatal, que les retallades de la pandèmia no s'han mai revertit. S'ha parlat aquí de reestructuració, no simplement de tornar a deixar les coses com estaven abans de la covid. En això nosaltres també ens hi apuntem, perquè, de fet, pensem que ja estaven malament abans de la covid. Però, clar, això no ha de ser una excusa. Com a mínim, recuperar el que tenies. Vull dir, que no... Tenir un referent de reclamació i un referent de reivindicació.

Llavors, resumint, votarem a favor de la majoria dels punts que demanen més recursos, més atenció, recuperació de serveis. Ens abstindrem o votarem que no en algunes coses així, diguem-ne, d'índole més sindical que assistencial, que ens sembla que potser estan plantejades una miqueta amb *brocha gorda*. I sí que deixi'm dir que votarem en contra de tots els punts que es pensen que la solució és internalitzar-ho tot, carregar-se els convenis, carregar-se la sanitat concertada i que tot allò que no és públic és caca. Bé, ara mateix és difícil imaginar una caca més gran que la sanitat pública catalana. Per tant, una mica d'obertura de ment, una mica de tal, de no carregar-se un concert sanitari... (*Veus de fons.*) Sí, sí, exacte. Estem al Parlament. Concerts sanitaris que en el passat..., és veritat que com més anem, menys valem, però en el passat havien convertit el nostre model sanitari en una cosa bastant més exemplar que ara. I, en fi, tal dia farà un any.

Bon Nadal.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé; doncs, sí, el cert és que hem acceptat bona part de les esmenes que ens han presentat, perquè realment la voluntat que teníem nosaltres és que s'aprovés tant com fos possible aquesta moció. Per nosaltres és imprescindible que en aquest context, que a ningú se li escapa que sí que estem no a les portes, sinó que estem en ple debat pressupostari... Bé, el Govern debat més amb alguns que amb altres, però ara mateix hi ha el debat pressupostari. Nosaltres volem condicionar aquest debat pressupostari situant aquelles qüestions que considerem que són urgents i que són prioritàries en moltes matèries, entre elles, les de salut. I, per tant, independentment de amb qui aprovi el Govern aquests pressupostos, quan parlem de salut, aquestes qüestions quedin incloses.

Per tant, per naltros era important que s'aprovés aquesta moció, però sobretot que s'implementi, que es tradueixi en fets. I dic això perquè si parlem, per exemple, de

condicions laborals de les professionals, tenim una moció del maig del 2022 pràcticament aprovada en la seva totalitat, una moció de la CUP, que no s'ha implementat en res, i que segurament estariem en una situació diferent si s'haguessin portat a terme aquelles mesures.

Per tant, volem que s'aprovi aquesta moció. Els hi demanem que aprovin aquesta moció i, sobretot, que després pressupostin aquestes mesures perquè es facin efectives, que es faci efectiu tot el que té a veure amb la millora de les condicions laborals de totes les persones que estan sostenint el nostre sistema sanitari. Sense professionals no hi ha sistema sanitari. I això significa que, si avui s'aprova que es modifica el tercer acord de l'ICS, han de modificar el tercer acord de l'ICS, conseller, perquè ho diu el Parlament –i, si no, estaran saltant-se el mandat d'aquest Parlament, i, bé, estaran dient el que els hi importa, en definitiva, el que diguin els representants de la ciutadania–, i que s'implementin totes aquelles millores que tenen a veure amb l'atenció primària i fer que aquesta sigui el veritable pal de paller del nostre sistema sanitari. Que s'implementin les mesures de salut mental, que s'implementin les mesures per fer front a les llistes d'espera, que són obscenes avui en dia. I tant de bo s'implementin mesures també per avançar cap a una sanitat cent per cent pública, una sanitat i un conveni. Tant de bo.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de la sequera

302-00373/13

I passem ara al vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de la sequera, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I per exposar-la té la paraula el senyor Enric Bárcena Roig.

Enric Bárcena Roig

Gràcies. Gràcies, presidenta. Diputades i diputats, arran de la situació de sequera excepcional, com tantes vegades hem dit, que és la més greu, la registrada en durada, intensitat i afectació, presentem una bateria de propostes en la nostra moció a fi de contribuir, des d'aquest Parlament i des del nostre Grup d'En Comú Podem, a redreçar i impulsar l'acció de govern davant la sequera. Aprofito per donar les gràcies als grups que han aportat les seves esmenes, enriquint i millorant les propostes.

Partim de la constatació que la planificació hídrica del nostre país durant la darrera dècada ha estat insuficient. Totes aquelles obres que comencem a executar ara ens faran més resilents de cara a properes sequeres, però molt probablement no arribarem a temps per a aquesta, farem tard.

Per altra banda, els protocols de sequera no estan funcionant com voldríem, en tant que no estan aconseguint reduir alguns consums d'aigua tant com era esperat i seria necessari.

És per això que proposem a la nostra moció mesures en tres grans àmbits: mesures per a l'estalvi, per evitar el malbaratament i fer un ús racional de l'aigua; mesures per a un repartiment equitatiu i just de les restriccions, i mesures encaminades a un model basat en la sobirania, la resiliència i la sostenibilitat ambiental i la millor gestió de l'aigua.

En el primer punt, sobre mesures d'estalvi i evitar el malbaratament, doncs, proposem ajuts per als municipis per a l'estalvi i evitar fugues, o proposem limitar i ra-

cionalitzar-ne l'ús en pistes de gel o els canons de neu, mesures que, sense tenir una gran afectació en el volum total, sí que tenen un gran valor comunicatiu i simbòlic.

I, pel que fa a les mesures per a un repartiment equitatiu i just de les restriccions, en la imminent fase de restriccions que han de venir, ens preocupa l'equitat en la seva aplicació i que no s'exigeixi molt més a alguns sectors que a d'altres. Per això fem èmfasi en prendre mesures orientades a reduir el consum en la indústria i, especialment, en les activitats de lleure i turístiques.

També demanem que tinguem un ull sobre les plantes embotelladores, que en la seva activitat extractiva, molt concentrada al Montseny, puguin afectar i comprometre els aqüífers, limitant-ne, arribat el cas, els volums d'extracció.

I ho diem perquè no tindria cap sentit, de cara a la població, que acabéssim pagant col·lectivament per importar aigua en vaixells degut a la sequera mentre exportem aigua dels nostres aqüífers en benefici privat.

I també hem d'anar molt amb compte amb no fer-ho pagar als nostres ecosistemes mantenint els cabals ecològics mínims dels nostres rius i que no comprometem de manera irreversible la nostra insaciabilitat amb la vida animal i vegetal dels ecosistemes fluvials.

I, per acabar, hi ha una sèrie de propostes de mirada més llarga, de caràcter molt més estructural, encaminades a garantir un model basat en la sobirania, la resiliència, la sostenibilitat ambiental i la millor gestió de l'aigua.

L'aprofundiment en abastar-nos amb aigua regenerada, la municipalització dels serveis d'aigua, el control democràtic i renunciar a la dependència dels transvasaments, tant del Ter, garantint el pactat a la Taula del Ter... I això vol dir que tot l'esforç que es fa des de l'àrea metropolitana per retornar cabals al Ter..., no tindria cap sentit que tot aquest esforç després vagi en detriment de que augmentem cabals que es transvasen cap a la Costa Brava. I en aquest sentit ho dèiem.

I sobretot l'Ebre. En paraules de l'alcalde de Tortosa, Jordi Jordan, i exdiputat d'aquesta cambra, la interconnexió de xarxes, és a dir, el transvasament de l'Ebre a Barcelona no és cap solució estructural, sinó l'espoli definitiu de l'aigua en un país desequilibrat, que necessita canviar de model de desenvolupament, i més en el context de canvi climàtic. I és en aquest context que l'actual sequera ens posa davant d'una realitat incontestable, els límits que tenim amb un recurs cada cop més escàs com és l'aigua.

La fantasia de la seva disponibilitat il·limitada ens ha esclatat a la cara, i cal que com a societat en prenguem consciència i actuem en conseqüència. Això vol dir que hem de decidir amb responsabilitat i mirada llarga en què gastem cada gota d'aigua i quins usos volem dedicar-ne per a un recurs escàs.

Prioritzar, en definitiva, saber triar a què hem de dir que sí i, sobretot, a què hem de dir que no. I no podem hipotecar el futur econòmic i desenvolupament del nostre país donant vistiplau a projectes que potser ens els podem permetre ben justet ara, però que de ben segur, en el futur, seran un llast per a Catalunya i el bon ús dels seus recursos hídrics. I això vol dir «no» a projectes com el Hard Rock.

Miri, més enllà de les diferències ideològiques, tinc la certesa que tots ens preocupem pel futur i que volem el millor per a les generacions futures, i això implica un compromís amb el present, però, sobretot, una gran responsabilitat amb el futur.

Per això ens agradaria que aquells que estiguin en aquest Parlament d'aquí a quinze, vint o trenta anys, puguin dir amb orgull que tots nosaltres...

La presidenta

Gràcies.

Enric Bárcena Roig

...quan els vam precedir, vam actuar amb la responsabilitat cap al futur i no pas amb la cobdícia del present.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Conseller, diputats, diputades... Primer de tot, celebrem que es torni a parlar en aquest Ple d'aigua, de sequera, com ja s'ha fet a molts d'altres plens a proposta de diferents partits, també de la CUP, al maig passat, on ja es va presentar una moció molt similar a aquesta que avui debatrem, on alguns punts van ser aprovats, d'altres rebutjats, com que tots els municipis puguin municipalitzar l'aigua. Dubto que set mesos després els partits majoritaris, com el PSC o Junts, hagin canviat d'opinió en aquest tema. Per tant, suposo que repetiran, doncs, per desgràcia les mateixes votacions.

En plena crisi climàtica, l'única política assenyada passa per prioritzar l'estalvi i el reciclatge de l'aigua, és a dir, la gestió de la demanda en lloc d'expandir de manera infinita l'oferta d'aquest bé essencial, com pretén seguir fent el Govern amb el suport de partits com Junts o el PSC. Perquè, com ja he dit abans, són els mateixos partits, Junts i el PSC, els que aturen constantment la modificació de la Llei 31/2010, de l'àrea metropolitana, impedit que els ajuntaments puguin remunicipalitzar les aigües.

I des d'aquí el que nosaltres diem és que cal una aposta clara perquè l'aigua –tota, mines incloses– estigui sota mans públiques per garantir-ne el control i perquè l'aigua no pot continuar sent un bé mercantilitzat al servei de les grans empreses. No pot ser un bé que generi milions de beneficis a les embotelladores, alhora que la ciutadania o d'altres sectors essencials pateixen restriccions des de fa mesos.

No n'hi ha prou amb instar a un ús responsable dels consums en instal·lacions de pistes de gel o la producció de neu artificial. En moments crítics cal donar exemple, com han fet l'Ajuntament de Girona i d'altres, aturant aquest tipus d'activitats. No n'hi ha prou amb revisió tarifària del cànon de l'ACA a les activitats industrials. Cal crear una categoria específica per al turisme i l'oci, activitats altament intensives en consum, especialment en l'època més seca de l'any. Cal aturar totes les obres i projectes que suposin un augment desproporcionat i innecessari del consum de l'aigua. Per a protecció climàtica i seguretat hídrica, diguem-ho clar: no al Hard Rock, no als macroesdeveniments com la Ryder *cup* 2031.

No n'hi ha prou amb decretar una moratòria al litoral de Girona, Tarragona i Barcelona, com proposen, i que segurament els grups majoritaris tampoc no hi donaran suport, sinó que aquesta moratòria creiem que s'ha, també, de decretar a l'àrea metropolitana de Barcelona, suspent l'aprovació definitiva del PDU metropolità, que preveu 217.000 habitatges fins al 2050, sense que estigui ni assegurada la suficiència hídrica per a la població, ni cap pla d'estalvi i modernització de la xarxa. Cal suspendre tots els planejaments urbanístics que preveuen més hotels, més camps, més activitats recreatives. Només s'ha d'exceptuar la construcció d'habitatge protegit.

Prou de tensionar el territori posant sobre la taula vaixells d'aigua, interconnexions o transvasaments. Encara tenim recorregut. Hi ha mesures que es poden prendre. Amb l'emergència, saben que es poden prendre mesures, moltes més mesures de les que tenim en l'actualitat. El nostre compromís amb la nova cultura de l'aigua està basat en una gestió autosuficient de les conques i no en el transvasament entre elles. Per tant, ho tornem a repetir, com hem fet sempre: no al transvasament de l'Ebre. No a la disminució dels cabals ecològics dels rius. El Ter i molts d'altres porten masses anys patint l'estrès hídric per transvasaments, amb el que suposa de pèrdua de la biodiversitat.

Mirin, davant d'aquesta situació terrible que vivim, més enllà de mocions, siguin d'uns partits o d'altres, el que nosaltres pensem que toca, encara que el Govern ja

ha dit que no ho comparteix, el que tocaria ara seria fer, de cara a principis de l'any 2024, una nova cimera de l'aigua, perquè la situació empitjora dia rere dia i no sembla que vagi a millor. I, tot i que el Govern digui que no, si no es vol comprometre a aquesta cimera, nosaltres el que proposarem als altres partits és fer un monogràfic sobre sequera a finals de gener o principis de febrer, perquè la situació totes les previsions són que serà molt pitjor que l'actual. Mentrestant, ja hem demanat les compareixences del conseller i del director de l'ACA a la Comissió d'Acció Climàtica per veure com ens en sortirem aquest 2024 amb unes previsions tan i tan dolentes.

La presidenta

Gràcies.

Dani Cornellà Detrell

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la senyora Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... Li deia ara al senyor Cornellà que a l'anomenar Girona òbviament m'insta a respondre-li l'afirmació que ha fet. Però, en tot cas, primer permeti'm que agraeixi al diputat Bàrcena, doncs, la seva bona predisposició, fins i tot en un punt en què finalment no hem arribat a acord i que ara explicaré, doncs, també a la totalitat de les diputades i diputats.

L'Ajuntament de Girona, l'1 de desembre..., l'Ajuntament de Girona, governat principalment per la CUP, o liderat o amb alcaldia de la CUP, l'1 de desembre va anunciar que hi hauria una pista més prima, senyor Cornellà –més prima–; va ser el patronat de la Fira qui posteriorment, el 13 de desembre, va dir que l'eliminarà. Per tant... A mi em va sorprendre molt, la veritat, que un alcalde de la CUP sortís dient que la faria més prima i no anul·lant-la, però les coses són com són i, si no, revisin l'hemeroteca. *(Aplaudiments.)*

Senyor Bàrcena, miri, nosaltres... Ah!, i perdoni: quan es va municipalitzar l'aigua, que no hi havia aquest Govern, hi havia un govern anterior liderat en aquest cas per Junts –per Junts–... Ho dic perquè ha parlat de Junts i de PSC. Aquest grup municipal en aquell moment va votar a favor de la gestió directa de l'aigua, perquè ens semblava el millor model per a Girona. Per tant, fixi-s'hi, a cada municipi, doncs, el millor model que ens sembla. No som monolòtics quant a un sol model de gestió.

Senyor Bàrcena, de tots aquests punts que vostè ens proposa, tots aquells que tenen a veure amb la col·laboració institucional o amb aquestes mesures que vostè deia «estructurals», de llarg termini, o mitjà, llarg termini, nosaltres les compartim. De fet, n'hem parlat, jo crec, a bastament en aquest Ple. I, per tant, tindran el nostre suport.

On nosaltres no podem donar suport és en aquells punts que tenen a veure amb la confrontació de demandes; sap que ho he dit moltes vegades, és la nostra visió. No cal només centrar-se en la gestió de la demanda, podem tenir gestió d'oferta. I jo li deia aquesta frase, que a mi em sembla que ho resumeix molt bé, de «no podem fer que ploqui, però sí que podem fabricar aigua de pluja». Per tant, sí que estem d'acord amb aplicar aquestes tecnologies, que vostè també desglossa en aquesta moció, però no amb confrontar usos, a més a més, amb una especial fixació, no?, que tenen vostès amb el sector de l'oci i del turisme. Nosaltres parlem de progrés sostenible, i, per tant, ens sembla que no cal confrontar usos, com li deia.

Tampoc donarem suport a les que intervenen en el que nosaltres entenem que és autonomia local. I ara li'n posava un exemple: els socialistes, a Girona, hem votat a favor de la gestió directa. Trobarà, segur, altres municipis que tenen una gestió mixta. Per tant, en fi, sí, en funció del municipi, en funció dels recursos... De fet, els

propis socialistes vàrem tenir un model mixt públicoprivat abans de tenir la gestió directa. Per tant, ens adaptem a la situació i al nivell d'inversions que hi ha en aquell moment i en com veiem que el servei pot ser millor per a la ciutadania.

Respecte –en aquests dos minuts– al tema dels transvasaments, que és on... Quan nosaltres vàrem presentar l'esmena al punt 12, ho vàrem fer amb el següent ànim: en el seu moment, a l'agost del 2017, ja es va arribar a un acord, a un pacte de la Taula del Ter on s'especificaven, doncs, els diferents cabals ambientals, normatius, eh? –en funció de qui ho digui utilitza diferent vocabulari–, en funció també dels estadis de sequera. L'ànim d'aquest grup parlamentari era el que ja vam comentar amb el conseller en el moment de la interpellació: que es complís el punt 4 d'aquest acord, que diu que hi ha d'haver recursos palliatius a la pèrdua de biodiversitat que comporta la reducció del cabal biològic. Per tant, aquest era l'ànim.

Certament, en el redactat global semblava que s'apuntava només al transvasament de l'aigua cap a la Costa Brava, i en cap cas nosaltres pensem que això sigui així. De fet, n'hem parlat i crec que hi hem estat d'acord, però no hem trobat la manera, no?, de redactar-ho perquè es recollís així. I, per tant, hem retirat aquesta esmena, i el redactat d'aquest punt queda tal com originalment estava en la moció.

I, finalment, amb el transvasament de l'Ebre, certament hi ha hagut un observatori i quatre col·legis professionals que han posat una proposta tècnica sobre la taula, però nosaltres continuem insistint en que hi ha recursos per arribar a l'autosuficiència, en especial de l'àrea metropolitana, i que pensem que calen inversions com l'aigua regenerada del Besòs o com les dessaladores per tal de que hi hagi aquesta autosuficiència.

Per tant, gràcies novament. Desitjar-los –perquè aquesta sí que crec que és la meva última intervenció– bones festes i bon Nadal a tots vostès, diputats i diputades.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Joaquim Calatayud Casals.

Joaquim Calatayud Casals

Presidenta, conseller, diputats, diputades... Senyor Bàrcena, no ens ha acceptat cap de les esmenes; per tant, vol dir que vostès van bé i que nosaltres anem bé. Però d'entrada podem estar d'acord que compartim amb el seu grup, i crec que amb tots els diputats i diputades d'aquesta cambra, que la sequera és un problema molt greu i molt preocupant, i segurament ni nosaltres som capaços de visualitzar el que ens ve a sobre, si no plou, evidentment. Un cop dit això, crec que a la resta de qüestions les nostres discrepàncies són, evidentment, molt profundes.

D'entrada, el nostre grup parlamentari no comparteix amb vostès ni tan sols la diagnosi del problema. Vostès afirmen que la planificació hídrica durant la darrera dècada ha estat insuficient, però obliden que aquesta falta d'actuacions ha estat motivada pel fort endeutament acumulat per l'Agència Catalana de l'Aigua durant el mandat del tripartit. I, per tant, alguna cosa suposo que tenen a veure vostès amb tot això, i ara no crec que se'n puguin queixar gaire.

A banda d'aquestes discrepàncies en la diagnosi, a continuació vostès ens presenten una llista de presumptes culpables, i hi apareixen, com sempre, els sospitosos habituals: el turisme, la indústria, el gran Satan –el Hard Rock–, l'urbanisme, les aigües mineromedicinals, els grans consumidors d'aigua dels sectors industrials i fins i tot la ciutadania que viu en els pisos més alts de l'àrea metropolitana. Ah, i les pistes de gel. Desconec sincerament el consum que representa una làmina d'aigua, i, en tot cas, l'ajuntament és qui pren el determini. I no podia faltar, com sempre, la necessitat que hi hagi, segons vostès... I que únicament el sector públic pugui ser qui es faci càrrec de la gestió de l'aigua. Apriorismes, un biaix ideològic que no té en compte les dades, moltes suposicions, algunes d'elles totalment demagògiques, que no es basen en dades contrastables.

Els posaré un exemple. Vostès insten Aigües de Barcelona perquè redueixi la pressió de l'aigua de les aixetes per facilitar, segons diuen, l'estalvi de l'aigua. Els vull recordar una dada: el consum a domicili a l'àrea metropolitana és de cent cinc litres persona/dia; l'OMS considera que el consum raonable d'aigua és de cent litres persona/dia. A l'àrea metropolitana, per tant, estan a sols cinc litres per sobre del que recomana l'OMS. Què proposen, vostès? Reduir la pressió de les canonades? Saben què significa? Doncs molt senzill, que molts pisos situats a les parts altes dels edificis de l'àrea metropolitana deixin de rebre aigua amb garantia i amb normalitat.

O un altre. Vostès proposen decretar una moratòria urbanística al litoral català, al litoral de Girona, Barcelona i Tarragona. Els recordo que la tramitació d'instruments de planificació urbanística ja comporta un estudi sobre les disponibilitats dels recursos hídrics, amb informe de l'agència, concretament. D'altra banda, el litoral tarragoní no està en la mateixa situació que el litoral de Barcelona o que el de Girona, ja que Tarragona està interconnectada amb la conca de l'Ebre. Que Catalunya no és un territori en absolut homogeni, ni un país que comenci i acabi a Barcelona i a la seva àrea metropolitana.

He començat la meua intervenció dient-los que compartim la preocupació per la greu situació de sequera, però aniré acabant expressant-los una altra preocupació, i és la de veure que les seves solucions sempre passen per tallar les ales i els recursos a l'economia productiva, quan el que cal, a més de fomentar mesures de canvi i de conscienciació, tal com recullen les nostres esmenes que hem introduït, és licitar les inversions en infraestructures necessàries, fer front a la situació de sequera, aquestes prioritzacions i fer servir tots els recursos que la tecnologia posa al nostre abast. No es tracta de castigar els sectors productius ni la ciutadania, es tracta de posar en marxa totes les mesures per garantir un recurs imprescindible i no capficar-se amb mesures demagògiques o amb propostes que farien empobrir-nos encara més.

Conseller, tot el meu suport personal per la situació en què està. Segurament és el càrrec polític que menys s'enveja en aquest país en l'actualitat, i l'hi dic de tot cor. Però d'una manera clara i contundent també dir-li que en això s'han encantat una mica. És un drama, el que vivim nosaltres ara mateix, i segurament si haguéssim començat a prendre les mesures a la primavera del 21, com molts indicadors demavenen, no estaríem en la situació que això. I això, evidentment, no és culpa ni de les retallades ni dels governs anteriors.

Però, en tot cas, un bon Nadal per a vostè, conseller, per a tots vostès, diputats, i un bon any, i sobretot, que sigui molt plujós.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Eugeni Villalbí Godes.

Eugeni Villalbí Godes

Presidenta, conseller, consellera, diputades, diputats, bona tarda. Senyor Bàrcena, quina moció, eh? –quina moció–, al més pur estil dels comuns, llarga, una moció llençol, com diem a vegades, d'aquelles tan llargues. No només llarga, sinó que en el procés d'esmenes hi hem incorporat quatre punts més, arribant als trenta, entre punts i subpunts. Saben que els hi tinc molt «carinyo», i permetin-me la broma també en les dates nadalenques que estem, però, per ser republicans, déu-n'hi-do la carta als Reis que els hi ha sortit amb aquesta moció.

Una moció que, sense entrar al detall en cadascun dels punts, jo identifico que té dos parts molt clares, i suposo que amb això estarem d'acord, perquè, de fet, quan hem tingut converses amb les esmenes hi hem pogut estar més o menys. Una primera que, per a vostès, és d'autoafirmació, per dir-ho d'alguna manera, aquelles qüestions que per a vostès són molt clares i, en lloc de buscar els consensos, els acords, les majories per tirar-les endavant, doncs, han preferit quedar-se marcant perfil, per

dir-ho d'alguna manera; possiblement algun punt estètic en algun moment, o amb una voluntat de desgastar el Govern.

Crec humilment que, en el moment difícil que estem vivint, segurament amb aquestes mocions connectem poc amb la gent, però cadascú..., òbviament, és legítim plantejar-les com vulguin. No els hi estic qüestionant el dret que tenen de plantejar això, simplement constatar que en alguns d'aquests punts no hi podrem donar suport, també, entre altres coses perquè creiem que en el moment difícil que estem vivint ens cal més perspectiva de país i segurament menys perspectiva de partit.

Dit això, que seria la primera part, és cert que n'hi ha una altra que segurament és la més gran, és la més àmplia, és on nosaltres donarem suport gairebé a tots els punts –de fet, després m'hi referiré–, que són aquells punts on surten vostès d'aquell espai, segurament, més de confort, i busquen, això sí, aquests elements de consens. I són també aquells punts on també ens resultarà més fàcil donar-hi suport, perquè són aquells punts on el Govern ha planificat, el Govern hi està fent feina o segurament el Govern ja hi té previst actuar. És a dir, votarem a favor –i ja li avanço– vint dels trenta punts d'aquesta moció.

Però anem a pams, perquè jo els hi parlava de fer la carta als Reis, i aquesta carta als Reis l'adrecen al Govern de la Generalitat, com és lògic, perquè competencialment hi tenim responsabilitat. Però, home, també l'haguessin pogut adreçar a més destinataris, per exemple, al Govern de l'Estat, que vostès en formem part.

I, malgrat tenir trenta punts, no hi ha cap punt d'autocrítica a la gestió que la CHE ha fet a una part del país, deixant desemparat el sector de la pagesia catalana. Malgrat haver-hi trenta punts, no parlen de la demora ni el retard que el Gobierno ens està sotmetent en algunes infraestructures estratègiques, com algunes dessalinitzadores. I, malgrat haver-hi trenta punts, tampoc hi ha cap menció aquí, no?, del fet de que el Govern del qual vostès formen part ha portat al Tribunal Constitucional la llei de la sequera que va aprovar aquest Parlament demanant la urgència. Per tant, estaria bé que en aquesta carta als Reis també busquessin més destinataris i no la focalitzessin només al Govern de la Generalitat, que en gran part en tenim molta responsabilitat. Però vostès també en tenen, i sembla ser que la seva no els hi afecta mai.

Sobre la resta de la moció, votarem a favor de la major part dels punts, com ja els hi he dit, perquè, de fet, el Govern està fent la feina: 2.400 milions d'euros en aquest pla de gestió de la sequera, una previsió, malgrat que alguns grups diguin el que diguin, en tot el pla de sequera que ens hem avançat a tots els escenaris. Abans que el pla de sequera ens marcava uns l·lindars, el Govern s'ha avançat a aquests plans d'escenaris, acompanyant el món local, agrícola, ramader i el món industrial: un pla d'aigua regenerada amb més de 400 milions d'euros, una inversió al món local aquest 2023 de més de 110 milions d'euros, ampliacions i noves plantes de dessalinitzadores i aigua regenerada, un pla de xoc al sector primari, complint la llei que vam aprovar al juny amb 160 milions d'euros, o l'aplicació també del règim sancionador, que per a molts era molt qüestionat, però que amb aquest mes de novembre hem vist com ha reduït el consum l'Aigües Ter Llobregat en un dotze per cent.

Diputades, diputats, jo crec que és molt important que fem mocions així, perquè la situació és greu, la situació és molt greu. Però el que no es pot dir és que el Govern ha estat esperant que l'aigua caigués del cel i que plogués. El Govern ha estat treballant per preparar el país per al futur, i el Govern s'ha estat avançant a tots els escenaris, acompanyant els sectors, aconseguint amb tota la gestió que s'ha fet endarrerir un any l'estadi d'emergència. I ho hem fet, ho fem i ho farem amb mesures que ens ajuden a augmentar l'oferta d'aigua, com la regeneració i la dessalinització. Ho hem fet, ho fem i ho farem acompanyant tots els sectors afectats. I ho hem fet, ho fem i ho farem també posant no només l'accent en l'oferta, sinó parlant del model de país d'acord amb l'emergència climàtica que vivim, construint un nou horitzó de país basat en una nova cultura de l'aigua.

I, per cert, voldria acabar, ja que el vint-i-setè punt de la moció en parla..., jo també en les meues èpoques *mozas* vaig estar d'una manera activa lluitant contra el transvasament de l'Ebre. Dir que en aquesta nova cultura de l'aigua que defensem no hi ha espai per a un nou transvasament del riu Ebre, perquè lo riu és vida.

Moltes gràcies a totes i a tots. Molt bones festes i molt bon any 2024.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidente. *Conseller*, diputados... «Ustedes son unos negacionistas del cambio climático; se alejan del criterio científico respecto al cambio climático, que es una realidad, y negarlo es de terraplanista.» «Para hablar de cambio climático se tiene que venir aprendido de casa. Por ejemplo, ustedes dicen: “La sequía se repite cada cierto tiempo”, y no es verdad.» Estas, entre otras, son palabras del señor Aragonès dirigidas al presidente de mi grupo parlamentario, Ignacio Garriga, en el Pleno de la semana pasada. Pues bien, aunque no esté aquí, vamos a empezar a desmentir al señor Aragonès y a todos ustedes, porque piensan igual que él.

VOX no niega ni ha negado nunca el cambio climático. El cambio climático es un fenómeno natural que ha ocurrido siempre, desde que existe el mundo. (*Alguns aplaudiments.*) El clima cambia constantemente. Lo que VOX no comparte es el catastrofismo del separatismo, ni cómo la izquierda lo ha convertido en una religión climática, ni las políticas que se han desarrollado en torno a él, orquestadas por intereses financieros y lobbys ecologistas. Ni las campañas catastrofistas hechas para crear miedo. En definitiva, no compartimos su fanatismo climático. Y, como no compartimos sus teorías, nos llaman y nos acusan de negacionistas. Aquí los únicos negacionistas son todos ustedes, que van contra la racionalidad científica, el realismo económico y quieren imponer sus postulados ideológicos coartando la libertad.

Respecto a que nos alejamos de cualquier criterio científico sobre el cambio climático, voy a aprovechar para volverles a citar una frase que recoge una declaración reciente hecha por más de mil seiscientos científicos, entre ellos dos premios Nobel, titulada «No hay emergencia climática». Y dice así: «La ciencia del clima debería ser menos política, mientras las políticas climáticas deberían ser más científicas.» Espero que tomen nota y que esta vez les quede clarito.

Y, ya que estamos, señores diputados, la sequía que sufre Cataluña no es responsabilidad del cambio climático ni es vinculable. Y no solo lo decimos nosotros, también lo dice y lo dijo la señora Sarai Sarroca, directora del Servicio Meteorológico de Cataluña, cuando en una comisión le preguntaron si la sequía que estábamos sufriendo la vincularía al cambio climático. Y su respuesta exacta fue esta: «Un episodio como tal, no; no lo vincularía al cambio climático, porque forma parte de nuestro clima mediterráneo.»

Entrando en materia, es cierto que llevamos más de treinta meses sin que llueva lo suficiente. (*Veus de fons.*) Com? Bueno. Entrando en materia, es cierto que llevamos más de treinta meses sin que llueva lo suficiente. Ante la grave situación que vive Cataluña, viene En Comú Podem con una moción planteando propuestas desde su planeta comunista, que no aporta soluciones a la falta de agua. Todo lo contrario; de aprobarse las propuestas, entraríamos en una crisis social, económica y medioambiental.

Una cosa es que llueva, y otra muy distinta es la gestión que se hace del agua, y es ahí donde está el problema y radica. Este Gobierno ha agravado la situación por su dejación de funciones, más preocupados en invertir su esfuerzo en su proyecto rupturista y en seguir las directrices de los ecologistas fanáticos en lugar de gestionar el agua con responsabilidad.

Hoy estamos sufriendo una grave crisis del agua por sus políticas fanáticas, por su falta de decisión y por su nefasta gestión del agua. Les voy a hacer una pregunta: ¿cuál es el grado de inversión en infraestructuras del ciclo del agua a cargo del ACA? La respuesta es desastrosa: entre el año 2017 y 2021, ningún año se ha superado el cincuenta por ciento de la ejecución presupuestaria. Es más, en el año 2022, en plena alerta de sequía, la ejecución del presupuesto en inversiones ejecutadas no llegó al veintiuno por ciento. Señores del Govern, diputados de Esquerra, como ha gestionado la sequía este Govern es de gobernantes intolerantes, irresponsables e infames. Pero no se preocupen, que aquí no están solos, van de la manita de Junts y del PSC, partido separatista de Cataluña. La solución está clara, y es un plan hidrológico nacional.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellers*, nos encontramos en una situación difícil por la falta de lluvias, y eso lo tenemos todos muy claro –muy difícil. Hace ya muchos meses que la escasez de agua empezó a llamar nuestra atención, y cada día que pasa sin lluvia el panorama empeora. El Govern se ha tenido que poner las pilas, no ha tenido más remedio. Está obteniendo algunos resultados, sí, no solo en la obligada reducción de consumo por el plan de sequía, sino también en cuanto al aumento de volumen de agua disponible, lo cual, en parte, demuestra que había mucho que se podría haber hecho en años anteriores y en la última década, y que no estaba todo lo bien preparado que debería estar.

Hemos escuchado al *conseller* decir en los últimos días que, con las medidas que se han tomado, se ha conseguido retrasar días, incluso algún mes, la situación de falta de agua o la situación crítica que podíamos llegar a tener. ¿Imaginan cuánto hubiéramos podido retrasar esa fecha si algunas de las medidas de aumento de disponibilidad de agua estuvieran funcionando desde hace más tiempo? Ahora se hacen cumbres, se hacen mesas, se hacen reuniones a montones, también con los grupos parlamentarios, cosa que, desde aquí, desde luego, agradecemos. Y la conclusión de todas ellas es que, aunque el problema es complejo, las herramientas que tenemos a nuestro alcance son las que son y están bastante claras. Y pasan, sobre todo –además, por supuesto, de la contención en el consumo–, por las infraestructuras y por la tecnología para aumentar la disponibilidad de agua.

Y digo que las soluciones están claras porque en ellas hay un consenso bastante importante. Sabemos que hay algunas de las soluciones que generan conflicto o que no hay acuerdo, pero la inmensa mayoría sí que tienen un consenso bastante importante. Consenso de expertos, de técnicos, de profesionales del sector, que, sinceramente, no sé muy bien qué opinarían de gran parte de esta moción. Yo la he compartido con algunos técnicos de ideologías muy diversas y han puesto los ojos como platos. He de decir que yo también puse los ojos como platos cuando la leí.

Nos encontramos en la mayor sequía de la historia reciente de Cataluña por duración, por extensión y por intensidad. Y se supone que en un momento como este todos deberíamos ponernos en modo de emergencia, como ya lo hicimos con la pandemia o en situaciones críticas, dejar a un lado apriorismos ideológicos y ser muy rigurosos. Y vienen aquí los comunes en gran parte de esta moción –no toda, pero sí gran parte– con su salvación populista. Les preocupa muchísimo la sequía. Miren lo que les preocupa la sequía que proponen parar el Hard Rock. Si estuviera lloviendo mucho, si no hubiera sequía, seguro que querrían tres Hard Rocks. Pero les preocupa tanto la sequía que lo que piden es que se paralice. Eso está claro.

Y lo mismo con las pistas de hielo o con la nieve artificial. En este punto, al menos han tenido la decencia de poner en el propio texto de la moción «aunque no tengan gran impacto en el consumo de agua». O sea, ustedes mismos reconocen que no tienen gran impacto en el consumo de agua, pero aun así también que se paren. Miren qué bien. Porque dicen que, aunque no consuman mucho, pues, suponen una contradicción y generan malestar en la ciudadanía. Pues si el problema es que, aunque no consumen, a la ciudadanía le generan confusión, ¿a lo mejor lo que debemos hacer es explicarle a la ciudadanía que no consumen? ¿A lo mejor podemos informar de qué volumen de agua consume y de dónde procede esa agua, por ejemplo? ¿O a lo mejor será que lo que les molesta no es ese consumo de agua, sino la actividad o la atracción turística que puedan generar? No lo sé, yo.

Y así todas las propuestas. Remunicipalizar está nada menos que en tres de los puntos de la moción, que ya me dirán, en una situación de sequía, qué más le dará al agua que el gestor sea público o privado. Fastidiar al sector turístico, eso ya lo teníamos muy claro. Parar el Hard Rock, las pistas de hielo, la nieve artificial, decretar una moratoria urbanística en el litoral, que también les digo: si lloviera mogollón, seguro que los señores de los comunes estaban ya construyendo todo el litoral. Y así todo.

Limitar la exportación de agua embotellada. Creo que esta parte en la versión final ha sido transaccionada y ha sido eliminada. Mire, en cuáles son las herramientas, los instrumentos que nos pueden ayudar a hacer frente a esta dramática situación hay, como decía, bastante consenso. Y les aseguro que, entre el abanico de propuestas que han puesto sobre la mesa expertos, técnicos, investigadores, profesionales, ninguna de estas que acabo de comentar ni estaba ni se ha acercado jamás a estar. Así que no cuenten con nuestro apoyo para ninguna de ellas.

Por supuesto, en otras, que hablan de incentivar aprovechamiento, de aumentar los usos de aguas regeneradas, de reducir fugas, en todas ellas, sin duda, votaremos a favor, pero a las que pretenden aprovechar la sequía para promover medidas populistas y enormemente ideologizadas, no cuenten con nosotros.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Bien, el grupo de los comunes –por desgracia, complicidad con el PSC en muchos puntos, con Esquerra Republicana en otros, con la CUP también en unos cuantos e incluso con Junts en algunos esenciales– pretenden aprovechar la sequía para aplicar aquello de «ya que el Pisuerga pasa por Valladolid», utilizando la terminología hídrica, a ver si nos engatusan y nos imponen cuatro cosas. Poca broma.

Uno, liquidar el urbanismo entero en la costa catalana; enterito –enterito. Es lo que piden, ¿eh? O sea, una moratoria que paralice el urbanismo en Cataluña en la costa, lo que significaría el cierre inmediato de ochocientas empresas y doce mil trabajadores directos. Indirectos, vete a saber, porque no he sido capaz de calcularlo.

Dos, hacer absolutamente inviable el turismo en Cataluña en las dos destinaciones –Costa Dorada y Costa Brava– que aglutinan casi el noventa por ciento de las pernoctaciones. Luego está el turismo mochilero, que nos gusta mucho a todos, a mí también, pero creo que no es el que genera más recursos. Se lo quieren cargar también, gracias a esta moción.

En tercer lugar, paralizar la industria, sobre todo la industria química, que efectivamente es de alto uso intensivo de agua y que tenemos en Tarragona el polígono más grande del sur de Europa. Y ustedes pretenden mandar a diez mil personas al paro a través de esta moción.

Y, cuatro, por si todo esto no fuera suficiente, criminalizar la cooperación público-privada en el sector de la gestión del agua, que es una práctica muy extendida en toda España, pero especialmente en Navarra y en Cataluña –en Navarra y en Cataluña.

Solo les ha faltado añadir, ya que estaban ustedes *per feina*, un punto que hubiera sido el 31, en esta absolutamente soporífera, cansina, absorbente y sosegante moción que han presentado, que hubiera sido declarar directamente la dictadura del proletariado, y así se hubieran ahorrado todos los trámites de una moción absolutamente sin sentido. El noventa por ciento de esta moción, el noventa por ciento, lo que pide son absolutas pajaradas, que no tienen ningún sentido. Es cierto –que, además, lo compartimos–, Cataluña necesita más agua –más agua–, no destruir su economía todavía más.

Por eso, en los poquísimos puntos en los que ustedes inciden en eso, que son concretamente cinco –el 17 para pedir mejores infraestructuras, y los 21, 22, 23 y 24 para las diversas modalidades de la reutilización del agua–, vamos a votar a favor. Vamos a votar a favor porque nosotros no aplicamos cordones sanitarios. Si ustedes en treinta puntos dicen tonterías, pero hay cinco –solo cinco, ¿eh?, no se vengan arriba– que dicen cosas sensatas, se los vamos a votar a favor porque..., sí, efectivamente, ya sé que les va a llegar al corazón, pero es que, ya que por una vez en la vida tienen razón, cinco puntos se los vamos a votar a favor.

Muchas gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Enric Bàrcena Roig.

Enric Bàrcena Roig

Gràcies, presidenta. M'alegro que l'esperit nadalenc hagi fins i tot aconseguit que coincidim amb cinc punts. Agrair a tots els grups els seus vots a favor dels punts que consideren que coincidim, i n'esmentaré alguns.

Sobre les municipalitzacions, nosaltres creiem que la gestió pública de l'aigua és més eficient en la gestió de sequera i que evita i gestiona millor el recurs hídric. I, per aquest punt, precisament, diu que «aquells municipis que ho sol·licitin hi haurien de tenir dret». Per això hi insistim tant, i no entenem per què, quan demanem que es modifiqui la llei de l'àrea metropolitana perquè els municipis que així ho volen ho facin, municipalitzin, sempre s'hi neguen. Això nosaltres no ho entenem, perquè, si creuen en l'autonomia municipal, això ho haurien de poder defensar i sistemàticament ho voten en contra. I poso el cas de Ripollet o Sant Cugat, que han estat durant vuit anys demanant-ho, eh?

Al diputat Villalbí, ens consta que el Govern de l'Estat ha pagat les compensacions per la sequera, no així la Generalitat. Hauríem de mirar-ho i, si m'equivoco, com sempre, podran corregir-ho.

Al diputat Calatayud, discrepem del model, és cert, i, per tant, en això tenen raó. Ara bé, aclareixin-ho: si no podem retallar l'aigua de boca, si no podem retallar l'aigua a la indústria, si no podem retallar l'aigua al turisme, si no podem retallar l'aigua al lleure, on pensen retallar? Vivim... D'on traiem l'aigua? Perquè aquest és el tema. El que demanem és equitat en el repartiment de les retallades. I vostè ha dit a tot «no». I això nosaltres el que estem demanant és justícia.

I això té a veure amb el que ens comentava la diputada Paneque, que confia en que si augmentem la disponibilitat d'aigua podrem evitar les retallades. Potser en un altre moment amb aigua regenerada ho podríem aconseguir. Però el que nosaltres estàvem dient a la moció és que aquesta sequera ens està posant davant de la taula, sobre la taula, el límit d'ús del recurs hídric i que, per tant, el que hem de fer és un major ús i que no podem créixer exponencialment i que estem davant d'una situació que requereix fer un molt millor ús i no augmentar-ne el consum.

I permetin-me, que és el meu primer Nadal amb tots vostès, desitjar-los unes bones festes i un bon any.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els projectes estratègics

302-00375/13

I passem ara al punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els projectes estratègics, presentada pel Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar. I per exposar-la té la paraula la senyora Alícia Romero Llano.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda, consellera, diputats i diputades. Doncs aquesta darrera moció del Ple i, per tant, d'aquest curs i de l'any, mira, ha anat molt bé, la veritat, perquè crec que resumeix, aquesta moció, la situació en la que ens trobem.

Què hem fet al PSC després de la nostra interpellació? Doncs crec que s'ha de constatar la falta d'estratègia i de planificació que han tingut els diferents governs en els darrers deu anys, i crec que darrerament, desgraciadament, estem tenint notícies que així ho contrasten. Ho hem vist amb la sequera. Ja heu tingut i hi ha hagut ara un debat molt interessant sobre l'aigua. Segurament, si haguéssim invertit en sequera, haguéssim planificat bé en els darrers deu anys, avui no estaríem mirant al cel o intentant contraposar sectors i interessos diferents. I no s'ha fet això, i ara ens trobem en aquesta situació.

Però també ens ha passat això amb els temes d'educació. I no ha estat ara l'informe PISA del 2022, sinó que ja venim amb una tendència negativa, que ens hauria d'haver fet replantejar algunes coses. I, en canvi, vam avançar el calendari escolar –ja ho vaig comentar l'altre dia– sense acord i amb un cost elevat de 170 milions d'euros, que tal vegada amb altres prioritats haguessin funcionat millor.

I, evidentment, en altres aspectes com les energies renovables, on ja hem dit que som a la cua d'Espanya, veurem si som capaços d'arribar als objectius del 2030. I, malgrat que la consellera ja ens va dir aquí que estan en tramitació..., estan en tramitació, però no estan en marxa. I lo que importa és lo que està en marxa; no lo que està en tramitació, que es pot quedar a un calaix, que, en fi, ja en coneixem molt d'aquestes coses. Tramitacions que estan en un calaix, com, per exemple, el PDU del Hard Rock.

Per tant, en fi, nosaltres no volem..., volem que les tramitacions vagin ràpid i que es puguin aprovar. Per tant, sí que cal constatar aquesta falta d'estratègia i de planificació en els darrers deu anys. Evidentment, ja ho hem constatat altres vegades en aquest Parlament, però jo crec que aquesta setmana també hem tingut alguns exemples de que a vegades sembla que al Govern li costi adonar-se'n, que està en minoria parlamentària. Que quan ve al Parlament té només trenta-tres vots, i ho dic amb tot el respecte, només faltaria, però té només trenta-tres diputats.

I, per tant, per aprovar iniciatives legislatives, necessita suports. I molt millor que aquests suports els obtingui abans d'aprovar aquestes iniciatives, per poder-les portar al Parlament una mica treballades, contrastades, consensuades. Això, quan no ho fa, doncs, ens provoca, evidentment, corregides i anar al límit moltes vegades amb les negociacions. Ha passat amb el decret d'habitatges d'ús turístic, que el text inicial agradava molt, per exemple, al Grup d'En Comú Podem. Potser ara, amb les propostes que fan els socialistes, no els hi deu agradar tant, però, com que aquest text es va portar sense negociar amb ningú, passen aquestes coses.

Nosaltres, què demanem? Home, doncs, un cert diàleg amb el sector, diàleg amb els agents, diàleg amb el territori, amb els ajuntaments i consensuar. I és que és una

obligació, consensuar-ho, perquè aquí només hi han trenta-tres vots que donen suport al Govern i, per tant, per aconseguir els seixanta-vuit s'ha de pactar abans. S'ha d'acordar abans, una cosa tan bàsica. Realment sembla ridícula, la moció, perquè, en fi, ho hem de saber, això. Però no passa –no passa, no passa. Em sap greu, senyora Vilalta, però el que fa vostè amb el cap..., però és que no passa.

I, miri, ha passat amb el decret d'habitatges d'ús turístic, que l'haurem de rectificar en projecte de llei, i ha passat amb el decret també de reestructuració de Mossos, que al maig el senyor Espadaler els hi deia, i tot el Parlament en una moció deia: «Si us plau, facin vostès el favor de canviar aquest decret.» I al final l'han hagut de canviar. És a dir, quan no es fan les coses amb diàleg, amb acord, amb consens, passa això, que després s'han de canviar i hem perdut uns quants mesos.

Doncs a nosaltres ens agradaria que no perdéssim més temps, que portem perduts masses anys, que hem perdut masses oportunitats i que quan vulguem legislar o tenir una iniciativa, negociem abans, acordem abans, perquè, si no, ens seguirà passant això en molts aspectes. Per tant, nosaltres ja sabem que aquí no estem produint re ni estem generant re amb aquesta moció ni estem creant res. Però, en fi, ho fem amb molts altres aspectes.

Però sí que ens agradaria, ara que acaba l'any i que tots fem una reflexió normalment en aquestes èpoques, doncs, que el Govern reflexioni. Que constati que és veritat que en molts casos no ha planificat. I, en el cas de l'habitatge, parlant l'altre dia d'habitatge i habitatges d'ús turístic, és que en deu anys el Govern ha construït 649 habitatges –en deu anys–, fins al 2022 –deu anys. Són 64,9 de mitjana en deu anys. En fi, tenim un problema d'habitatge, evidentment. L'hem de resoldre per moltes vies, també amb una planificació que no s'ha fet.

Per tant, planifiquem, reconeguem la nostra minoria i reconeguem també les nostres febleses i intentem, amb diàleg i converses, cercar els acords necessaris perquè realment les coses es puguin aprovar amb els suports necessaris.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Bé; bona tarda. Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats... Bé, avancem que aprovarem favorablement, aprovarem els punts 2 i 3 d'aquesta moció del PSC. De fet, 2 i 3 els aprovarem favorablement. De fet, no és cap sorpresa i veiem tots els diputats i diptades d'aquesta cambra com en els darrers mesos, doncs, ho anem repetint, eh?, ja des del debat de política general, quan les propostes que venen del Govern..., van perdre el seixanta-quatre per cent de les seves propostes. Per tant, ho hem anat veient i constatant, que és un govern que actua en minoria i que per una vegada estem d'acord amb el PSC (*remor de veus*), per una vegada hi estem d'acord i (*persisteix la remor de veus, l'orador riu*) constatem...

Molt bé. De fet, els nostres portaveus –el senyor Batet, el senyor Rius, la senyora Sales– ho han anat repetint en paraules... Per tant, no cal..., els hi puc anar repetint, diu: «Un govern que està fora de joc permanentment»; «un govern que està apagat»; «un govern que apaga el país, que té un govern adormit, que arrossega els peus, que actua d'inèrcia, sense projecte, sense idees, sense força»; «un govern desaparegut»; «un govern que no respecta les decisions del Parlament, que, a més a més, les votacions que no perd, tampoc les compleix»; «un govern que hauria de tornar a interpellar en aquest Parlament per saber si mereix encara la seva confiança»; «un govern que arracona projectes estratègics, que no sabem si ho fa per deixadesa, per incompetència o per voluntat pròpia»; «un govern que els dies parells està a favor de grans projectes i els dies imparells s'hi manifesten en contra», etcètera.

Alguna vegada, hem dit també: «Han de tornar al consens», si és que mai se l'han cregut. «Han de retornar a l'acord», si és que mai se l'han cregut. «Han de retornar a mantenir la paraula donada», si és que mai se l'han creguda. «Han de retornar a forjar majories», si és que mai se les han cregudes. I «han d'aparcar definitivament aquesta confusió que fan entre acció institucional i acció partidista». El mateix, el nostre president de grup deia també fa pocs dies, diu: «El Govern de Pere Aragonès és un govern en agonia.» Per tant, constatem també aquests punts 2 i 3 i, per tant, els hi donarem suport.

En tot cas, també recordem que aquest Govern que vostès critiquen..., en bona part hi tenen una part de responsabilitat. De fet, els hi van aprovar els pressupostos per al 2023, des del PSC, no? I, per tant, en tot cas, ens hauríem de preguntar ja per avançat si també faran el mateix per al pressupost 2024. Perquè molt criticar i molt fer mocions, però no sabem què faran o si ja ho tenen estudiat.

En tot cas, també no podem deixar de recordar que el Govern darrerament ha actuat moltes vegades per l'impuls del Parlament: debats monogràfics, d'energies renovables, d'educació, de seguretat, de la pagesia i del món rural, amb cimeres també impulsades o amb proposicions de llei que venen des de l'oposició. No venen des del Govern. I, per tant, completament, com dèiem, d'acord amb aquests punts 2 i 3, eh?

La companya diputada en feia esment també, doncs, ahir mateix amb el decret dels HUTs. Per cert, amb unes respostes d'intervenció que ratllaven la mala educació de la consellera; crec que hem de dir-ho i constatar-ho des del nostre grup. (*Alguns aplaudiments.*)

Molt bé. En el cas del punt 1, havíem fet una esmena, que no ens han acceptat. En aquest cas, la moció del PSC ens parla dels darrers deu anys, que no hi ha estratègia. En tot cas, si haguéssim anat més endarrere, parlant de quinze anys, amb el tripartit, potser encara haguéssim pogut fer algun acord, però, és clar, ho reflecteix només en els darrers deu anys. Ja saben que no som fans especialment dels que han set alguna vegada companys de govern, dels consellers i conselleres d'Esquerra.

Però, en tot cas, també pensem que la culpa no és només dels consellers i conselleres, perquè una part de la culpa, com dèiem en la nostra esmena, és que el que fa o el que sí que afecta el risc o posa en risc el benestar i les oportunitats dels catalans i les catalanes quant a les polítiques –totes, les de sequera, transició energètica, educació, salut, etcètera– és el dèficit fiscal recurrent i el dèficit fiscal d'inversió. I que de ben segur aquest dèficit l'han patit tots els consellers i conselleres que hi han hagut, cadascú en el seu àmbit. Sense aquest dèficit, el d'inversions o el dèficit fiscal recurrent, cada conselleria hagués tingut segurament, doncs, molts més recursos per fer front, precisament, a aquests conceptes estratègics de l'estat del benestar i dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

El que ens sembla estrany és que grups com el PSC no reconeixin aquesta realitat que afecta la ciutadania i, en canvi, ataquin només el Govern, però, en canvi, no ataquin, precisament, els seus socis estatals, eh?, que no han fet res i, per tant, són corresponsables de solucionar aquest dèficit d'infraestructures, d'inversió o el dèficit fiscal recurrent, que és el que realment posa contra les cordes el nostre país.

I, a més a més, tampoc no ho diem pas nosaltres sols; hi ha hagut una comissió d'investigació del deute històric, hi ha hagut els treballs que han fet Foment del Treball a les cambres de comerç o fins i tot l'exconseller Castells en el seu llibre. Per tant, no som nosaltres sols que ho diem, sinó que està prou constatat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Sergio Macián de Greef. (*Pausa.*) El senyor Joan Garriga. (*Remor de veus.*) Diputats, diputades...

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Senyors diputats... Bueno, los socialistas constatan en esta moción la falta de estrategia y planificación de los diferentes gobiernos en los últimos diez años –nosotros lo alargaríamos a cuarenta y tres años– y piden más diálogo y consenso para planificar la acción del Gobierno.

Pero, señores del PSC, si ustedes son parte de esta estrategia y de este consenso, si entre ustedes y los separatistas no hay diferencias. Es decir, el PSC son socios de Esquerra Republicana y del Govern y son su muleta. Es más, entiendo que quizá en las próximas elecciones se presentan juntos (*forta remor de veus*) Esquerra, PSC; PSC, Esquerra.

La presidenta

Per favor... Silenci.

Joan Garriga Doménech

Porque el orden no de los factores, sino de los errores, no altera el producto.

Miren, gobiernan juntos en el Estado y en la Generalitat de Catalunya. Toman decisiones juntos en el Congreso y en el Parlament. Y se lo voy a demostrar por si se han olvidado de ello. En el Congreso, de manera infame, aprobando amnistías para golpistas que han cometido delitos gravísimos, de sedición, de desobediencia y de corrupción, o la ley del «solo sí es sí», que soltó a la calle a muchísimos violadores. O, por ejemplo, los últimos presupuestos en el Congreso de los Diputados, que alcanzaron una recaudación de 262.000 millones de euros a costa de los impuestos de los españoles. En eso también están de acuerdo. O ayer mismo, en la modificación de la ley del deporte, que supone un ataque a las federaciones y a las selecciones nacionales. O aquí, en el Parlament. Miren, del total de leyes de la legislatura apoyadas por el Govern, por Esquerra Republicana –veinticinco–, el PSC también ha votado a favor en veintitrés, y las otras dos parcialmente.

Han apoyado la creación de un cuerpo diplomático, el fondo de recursos para golpistas o las leyes de imposición del catalán. Y están pactados unos presupuestos con dos grandes proyectos que, evidentemente, han tomado el pelo a los ciudadanos, porque no se ha cumplido nada. La B-40 o Cuarto Cinturón, con un convenio por firmar. Si es tan importante para ustedes la B-40, que la haga el ministerio, que tiene competencias para ello; pero no quieren ofender a sus socios de la otra bancada.

La ampliación del aeropuerto con costes pagados –no sufran los de En Comú, está pagado por AENA. Está provisionado. Háganlo, háganlo a través de AENA; pero no quieren ofender a sus socios de la otra bancada. Y es una pena, porque estamos perdiendo muchísimo tiempo por culpa de su gobierno de coalición en el Estado y en la Generalitat.

El problema es que es a costa de los trabajadores que ustedes han traicionado con sus políticas ideológicas y sus impuestos que castigan, y mucho, las nóminas de estos trabajadores.

Lo siento, pero su moción es que no cuela, es un brindis al sol y una mentira, porque ustedes no buscan un consenso; es que ya lo tienen, es que ya gobiernan de manera consensuada, como he dicho, en el Estado y en la Generalitat de Catalunya. Y tienen tantas ganas de gobernar y de ser gobierno que han olvidado su responsabilidad; ustedes tendrían que liderar la oposición y no lo hacen. Es su papel institucional. Y lo peor, se creen que con un logo y con unas fotos que hacen cuando se reúnen con eso de «*alternativa* del Govern»... Si es que ya gobiernan, es que ya no son alternativa: ustedes son *govern* de la Generalitat, y lo he demostrado: de veinticinco a veintitrés leyes, y dos apoyadas parcialmente.

Y la verdad es que ustedes ya –es una pena, pero– no representan ni a sus siglas, ni a sus propias siglas. Son los socios perfectos de Esquerra Republicana de Catalunya, son un partido separatista más y han dado la espalda a los trabajadores que decían defender y a la nación que debieran defender.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Presidenta, gràcies. Diputats, diputades, bé, tenim una moció aquí del PSC que, com ha explicat la senyora Romero, és una moció de reflexió, no?, sobre idees, que no diu..., demana com *petitums* concrets, però és perquè ens faci reflexionar.

Bé, el primer punt és per constatar la falta d'estratègia; se'ns demana que constatem la falta d'estratègia i planificació dels diferents governs en els darrers deu anys en les polítiques estratègiques del país com la sequera, la transició energètica, l'educació i la salut. Les paraules són «estratègia» i «planificació». Sí, nosaltres estem d'acord amb això, que ha existit una absoluta falta d'estratègia i de planificació, però també volem posar en relleu que hi ha hagut una circumstància que, tot i que el Partit dels Socialistes vol esborrar, no deixa de formar part dels darrers deu anys d'aquest país.

I és que hem sentit a dir diverses vegades al cap de l'oposició que els darrers deu anys han estat els pitjors dels últims tres-cents anys de Catalunya i fent crides a la necessitat de girar full, de passar pàgina. I aquesta idea s'ha anat repetint insistentment per part del Partit Socialistes. I no es deia precisament ni per la sequera ni per la transició energètica, ni per l'educació, ni per la salut; ho deien pel legítim procés d'autodeterminació que ha travessat la política del país, que n'ha sigut una peça central, que esperem des de la CUP que continuï sent una peça central i remarem per la nostra part perquè..., remarem amb força perquè continuï sent una peça clau en la política del país.

I aquest procés polític d'autodeterminació ha tingut conseqüències fortes en el Govern del país i en molts dels seus ciutadans. Però ara parlem de govern. El procés ha tingut conseqüències fortes en el Govern: ha comportat presó, ha comportat exilis, ha comportat inhabilitacions de figures claus, repressió judicial i també repressió política, inclús la intervenció del Parlament i la intervenció del Govern. El 27 d'octubre del 2017 el Senat va aprovar definitivament l'aplicació de l'article 155 de Catalunya amb els vots del Partit Popular, el Partit Socialista Obrer Espanyol i Ciudadanos. La seva aplicació va suposar la dissolució del Parlament i la destitució del Govern de la Generalitat de Catalunya i la intervenció de l'Administració catalana per part del Govern espanyol. L'aplicació de l'article 155 va anar des del 27 d'octubre del 2017 fins al 2 de juny del 2018. Per tant, dins del marc temporal d'aquests deu anys també, precisament, hi hem de situar una intervenció de la política catalana.

Per tant, això no..., en aquesta reflexió general que hem de fer és una peça que no és intranscendent. No hem de deixar de tenir-ho en compte, perquè això ha trastocat de forma considerable tota la política, tota la planificació i totes les estratègies.

També hi ha una altra cosa que volíem posar en relleu: que l'autonomia és de fita i l'autonomia dona per al que dona. I tu pots fer estratègies, pots planificar, però el marc en el que ens trobem és el marc del règim del 78, és el marc d'unes lleis que es dicten des del Congreso de los Diputados i que moltes vegades entren de ple a passar el ribot sobre la nostra autonomia. I, després, també tenim la piconadora del Tribunal Constitucional, que constantment va declarant inconstitucionals lleis que surten de la legitimitat d'aquest Parlament.

Per tant, sí, falta d'estratègia i planificació dels diferents governs en els darrers deu anys, però també no podem deixar d'advertir aquestes circumstàncies que he posat sobre la taula.

I, a banda, també volem fer la reflexió que, a la vista de les propostes polítiques que veiem que el Partit dels Socialistes posa sobre la taula, tampoc no els hi veiem massa estratègia, perquè hi ha diputades del seu grup que parafrasegen el secretari general de l'ONU dient que la humanitat ha obert les portes de l'infern i, en canvi,

vostès aposten pel Quart Cinturó, pel Quart Cinturó que arriba fins a Granollers... Sí, i són coses que són absolutament incompatibles. O quan vostè feia referència al decret d'habitatges turístics: que s'ha de consensuar, que s'ha de negociar... A veure, hi ha coses que no es poden anar anunciant amb molta antelació, perquè si tu vas a fer un decret d'habitatges turístics que precisament el que vol és limitar autoritzacions, pot fer un efecte crida si tu informes que faràs aquest decret i fas que precisament tothom es doni d'alta al registre de pisos turístics perquè després es puguin sotmetre al règim transitori per a les llicències. Vull dir, que hi ha determinades polítiques que es poden fer d'una manera i d'altres que precisament es poden fer d'una altra. I l'exemple del decret d'habitatges turístics no és el millor exemple.

Per tant, nosaltres votarem en contra dels tres punts que té la moció.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem té la paraula el senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Bé, aquesta, que és l'última moció de l'any, diríem que és el regal que fa el PSC al Govern de la Generalitat per Nadal. (*L'orador riu.*) Bé, en tot cas, nosaltres donarem suport a la moció.

Ara faré un seguit de consideracions. Crec que constata algunes realitats que són objectives, segurament no compartides, però crec que és evident que durant els darrers deu anys hi han hagut alguns reptes de país que no hem sigut capaços d'encarar o que no s'han volgut encarar des dels diferents governs. I, evidentment, crec que la quota de responsabilitat és compartida. Però, en tot cas, fins i tot jo m'atreiria a dir moltes vegades que és responsabilitat més àmplia de Junts per Catalunya que no de l'actual Govern.

Penso especialment si parlem ara, aquests dies, de la sequera: jo crec que evidentment ara estem en una situació molt complicada, i és difícil i evidentment el Govern no té la responsabilitat del que passa, de que no ploqui, però és evident que no hi ha hagut la planificació necessària per fer front als reptes que tenim avui i que seguim vivint, per exemple, d'una infraestructura que en el seu moment va ser molt criticada, però sort en tenim, com va ser la dessaladora del Prat. I que, si avui no tinguéssim la dessaladora del Prat en marxa, avui estaríem amb restriccions d'aigua de boca a tota l'àrea metropolitana de Barcelona. Jo també crec que les coses objectivament s'han de dir.

Crec que, evidentment, en educació i en sanitat estem també en una situació similar. Per exemple, aquests dies se'n parlava, i nosaltres ho hem situat: crec que hi ha..., per nosaltres és una retallada, el que està passant amb la pediatria a Catalunya. I és veritat que falten pediatres, però fa molt de temps que sabíem que arribaríem fins aquí. I és veritat que els diferents governs no han estat capaços d'entomar-ho, però jo també sempre dic que, dels darrers consellers i conselleres de sanitat, la majoria han estat d'Esquerra Republicana. O, per exemple, en educació, que és veritat que tenim més mestres que mai, i nosaltres hi hem contribuït també amb l'aprovació de pressupostos, però les dades són les que són. I, per tant, crec que també hi ha un element de responsabilitat per al Govern.

I l'altra, finalment, crec que també és en renovables. M'han sentit dir-ho diverses vegades en aquest faristol: Catalunya ha cedit la seva sobirania energètica a l'Aragó. És a dir, nosaltres hem decidit cedir la nostra sobirania renunciant al que crec que nosaltres hi havíem de ser una potència. Podíem ser una potència en renovables, i crec que durant deu anys no s'ha fet la feina. Potser en aquests darrers anys s'ha començat a caminar més del que s'hauria..., molt més del que s'ha caminat els darrers anys. I per això dic que crec que les responsabilitats no són compartides, i per això

entenc segurament que Junts per Catalunya vota en contra d'aquest punt, perquè òbviament n'és el màxim responsable.

En segon lloc, la moció constata la minoria en la que es troba el Govern de la Generalitat i la necessitat de buscar consensos. I, en aquest sentit, també nosaltres hi hem treballat.

I lliga també amb el tercer punt, que insta a negociar o insta el Govern a negociar amb els grups parlamentaris per aprovar les mesures que donin necessitat de tirar endavant els reptes de país. Nosaltres amb això hi estem d'acord, però també vull fer una reflexió. És a dir, la necessitat de negociar i acordar no vol dir negociar i acordar sempre amb Junts per Catalunya. Perquè deia el senyor Munell... I ho dic també pel Govern, però també ho dic per la proponent de la moció. Deia el senyor Munell: «Per una vegada que estem d'acord...» Home, no. (*Rialles.*) Mantes vegades que ho estan, el PSC i Junts per Catalunya. Mantes vegades! Senyora Romero... (*Remor de veus.*) Senyora Romero, no se m'enfadi. No se m'enfadi. No se m'enfadi. Si ho dic amb... (*Veus de fons.*) Exacte, ho dic amb pena, ho dic amb pena, ho dic amb pena. Si ja m'agradaria... Ja m'agradaria que tinguessin el rumb clar i el rumb definit, però tots sabem que en cada Ple... (*Persisteix la remor de veus.*) Tots sabem que en cada Ple... Tots sabem que en cada Ple coincideixen, es troben, negocien. I, en tot cas, el prec que nosaltres fem és doble. El prec que nosaltres fem potser ve del despatx... Potser ve d'algun despatx que vostè coneix bé (*l'orador riu*), que això també passa.

Però, bé, en tot cas, jo el que dic és que evidentment estem davant d'un govern en minoria i s'ha de negociar. Però jo també faig un prec –vull acabar amb això. Faig un prec al Govern: estar en minoria no vol dir renunciar a liderar el país i que governin Junts i el PSC per tu. (*Veus de fons.*) Sí. Però vostès ja entenen per què ho dic. És a dir, han de tindre una idea de país i han de tindre la voluntat de tirar-la endavant. I a vegades això costa de veure.

I la segona reflexió que dic: que evidentment també la voluntat d'acordar i de negociar..., és millor fer-ho amb la mà esquerra que amb la mà dreta, senyora Romero. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Anna Grau Arias. (*Persisteix la remor de veus.*)

Anna Grau Arias

Això, no es barallin. No ens barallem, que és Nadal. Bé, la moció és admirablement sintètica. Intentaré estar a l'alçada d'aquest esforç de síntesi. És tan sintètica que gairebé la podem llegir íntegra.

Diu, punt número 1: «El Parlament de Catalunya constata la falta d'estratègia i planificació dels diferents governs en els darrers deu anys en les polítiques estratègiques del país com la sequera, la transició energètica, l'educació i la salut.» Totalment a favor. Tenen tota la raó. Hi votarem a favor.

Punt número 2: «Constata la minoria parlamentària en què es troba el Govern de la Generalitat i la necessitat de diàleg i el consens amb els grups parlamentaris a l'hora de proposar mesures.» Tota la raó, hi votarem a favor.

Punt número 3: «Insta el Govern de la Generalitat a negociar amb els grups parlamentaris, abans de la seva presentació al Parlament, les mesures que donin resposta als grans reptes de país per aconseguir la seva aprovació.» Ai! Llàstima, ja ho teníem. Però, és clar, a veure, el senyor Aragonès no negocia amb els grups parlamentaris d'aquesta cambra; negocia amb el senyor Pedro Sánchez.

Jo suggereixo que li diguin al senyor Pedro Sánchez que, en comptes de venir amb una bombona d'oxigen per donar-li a un president, que són com dos submarinistes que es van passant la *boquilla* de l'oxigen al fons de les Marianes, doncs, diguin-li al senyor Pedro Sánchez que no li doni oxigen a un govern en minoria, a un

govern dèbil, a un govern sense estratègia, a un govern sense govern, i a veure si ens en sortim entre tots plegats.

Bé, com els deia, bon Nadal.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Bé, al llarg del temps, en aquest plenari, s'han consolidat dos tipus de mocions. Un és el model de carta als Reis, que és el model clàssic dels comuns, que acostuma a ser una moció d'entre trenta i cinquanta punts, entre vuit i deu pàgines. A cada plenari en tenim una. La gaudim plenament. Abans hem pogut «disfrutar» d'una.

I després hi ha el model del PSC, que és la moció que demana la pau al món. (*Ri-alles.*) És més breu. Acostuma a ser de dos punts com a molt –dos, tres. Aquesta és de tres. És una mica llarga pel que acostumen, eh?, o sigui, amb tres punts, i demanen la pau al món. I, per tant, és complicat oposar-se a la pau al món. I, per tant, nosaltres votarem a favor de la pau al món, i, en conseqüència, votarem favorablement els tres punts.

El que passa és que, amb un exercici de voluntarisme semblant al que acaba de fer la senyora Grau, hi votarem a favor, però em permetran, com a mínim, que analitzi una miqueta els tres punts. Diu: «Constata la falta d'estratègia i planificació dels diferents governs en els darrers deu anys en les polítiques estratègiques del país com la sequera, la transició energètica, l'educació o la salut.» Efectivament, ell, el tripartit, lo mateix, eh? No són deu anys. Això fa dues dècades que passa. És a dir, per tant, no limitin tant en el temps.

Dos: «Constata la minoria parlamentària en què es troba el Govern de la Generalitat i la necessitat de diàleg i el consens amb els grups parlamentaris.» Això és relatiu. Tenen minoria, sí, però els tenen a vostès de crossa, a vostès de crossa constant, com es va demostrar ahir amb la qüestió dels apartaments turístics.

Tres: «El Parlament insta el Govern de la Generalitat a negociar amb els grups parlamentaris abans de la seva presentació» –aquí s'han posat vostès molt rebels: abans de la seva presentació– «les mesures que donin resposta als grans reptes de país per aconseguir la seva aprovació.» Sí, amb els grups, però fan cordó sanitari. Diuen que amb VOX, però amb la resta de grups també, perquè hi han punts que vostès posen damunt de la taula que només els aproven amb el partit que governa, i, com a molt, amb els comuns. Per tant, practiquen una mena de cordó sanitari.

En conseqüència, senyora Romero, que ha presentat la moció, vostès tenen dues alternatives. Vostès ja van guanyar unes eleccions. No va servir de re, eh? No sé si ho sap; no va servir de re. No va servir de re perquè ja feien de crossa d'ells. Tenen una alternativa, i és intentar fer una cosa diferent. Si tornen a repetir el mateix esquema, potser podrien fins i tot tornar a guanyar unes eleccions, però continuaran sent crossa dels mateixos. Per tant, reflexioni vostè si volen una alternativa real o si volen ser realment crossa, que és el que ha passat fins ara.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Bé, molt bona tarda a tots i a totes. Moltes gràcies, presidenta. Consellera... El PSC ha presentat una moció de projectes estratègics on proposa exactament zero projectes estratègics. De fet, com queda palès amb aquesta moció que ara estàvem, doncs, compartint, el que proposen en aquesta moció és desgastar el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Però, mirin, la realitat és tossuda. Vostès diuen que, l'última dècada, els governs que hi ha hagut no han fet res, ni estratègia ni planificació, però la realitat és que, especialment en els últims anys, veiem com els serveis públics s'han reforçat com mai abans, i el país i l'economia creixen com feia molt temps que no ho feien.

En matèria d'educació, per posar alguns dels exemples només, s'estan revertint totes les retallades; hi ha més mestres que mai; han baixat les ràtios a les aules; s'ha impulsat la gratuïtat de l'infantil 2 amb aquesta voluntat de que hi hagi, doncs, la gratuïtat entre els zero i tres anys, i la fi dels concerts a les escoles que segreguen per sexes. Són alguns dels exemples. És evident que hi ha molts reptes –és evident que hi ha molts reptes–, però aquestes són accions que sí que s'han fet que considerem que van en la bona direcció.

En matèria de salut. Aposta com mai per la salut mental. Aquesta setmana mateix es presentava el pacte nacional de salut mental. Més professionals del sistema nacional de salut que mai, i imprescindible, això, per millorar l'atenció i també per rebaixar les llistes d'espera.

O en la transició energètica –algun dels altres exemples que vostès posaven– hem recuperat el terreny perdut. Només en els últims dos anys, ja hi ha més de 1.500 megawatts autoritzats d'energia renovable per nou que n'hi havia durant els últims deu anys. A banda de la creació de l'energètica pública, que també genera, doncs, cert consens.

I també en la lluita de la sequera, un dels reptes principals de país que tenim. Efectivament, abans hem pogut debatre una altra moció. Doncs aquí també s'han fet, durant els últims anys, noves infraestructures fetes, altres que estan en camí –potabilitzadores, dessalinitzadores, tractaments per regenerar aigua, suports als municipis–, també gràcies al consens d'aquest Parlament, i el pla de sequera, que el tenim aprovat des del 2020, avançant-nos tres anys a una situació de límit, que ara és la que estem afrontant.

La realitat és tossuda, i es veu amb aquesta aposta pel feminisme, per les polítiques en l'àmbit social, amb l'aposta també per la cultura o també, doncs, suport als joves, i es veu amb l'impuls i la protecció de la llengua catalana al nostre país en tots els àmbits: en l'àmbit escolar, en la salut, en la justícia i en l'àmbit audiovisual, i també es veu, doncs, amb el camí i tota la feina en la defensa del projecte independentista del nostre país.

La realitat aquesta és tossuda, i es veu amb les dades del CEO, les últimes que coneixíem de valoració del Govern, que mostren que el Govern de la Generalitat de Catalunya aprova per primera vegada des de fa bastants anys, i que té bona valoració i de forma transversal.

I, mirin, potser no els agrada la línia estratègica del Govern actual. És legítim que no els hi agradi. Hi ha llibertat d'expressió. Potser no els hi agrada perquè és feminista, perquè és ecologista, per aquesta aposta social, per aquesta aposta pel procés democràtic, però no poden negar que hi hagi visió o horitzó. Hi és. En tot cas, no és la seva i no el comparteixen, però hi és.

I és cert, actualment –i ho hem dit moltes vegades–, no hi ha una majoria sòlida ni estable que doni suport al Govern. És que no ens costa res assumir-ho, perquè és una realitat. Per cert, com a l'Ajuntament de Barcelona o també com al Govern de Madrid, el Govern estatal. Però això no vol dir que hi hagi bloqueig; això vol dir que hem de fer tots més feina per posar-nos d'acord i per treballar, i això és el que fem.

I la realitat és tossuda quan tenim aprovats els últims dos pressupostos –aprovats consecutius, l'any 2022 i l'any 2023–, i ara esperem que vinguin els del 2024. Desitgem que puguem tenir un bon acord, com hem tingut els últims dos anys de pressupostos al nostre país. I, per tant, els emplacem, a tots els grups d'aquesta cambra, a accelerar la feina per poder fer realitat moltes de les coses que aprovem en les mocions en aquest Ple.

Hem fet grans acords de país, algunes coses que semblaven impossibles o que estaven pendents des de feia molt temps: la renovació d'organismes estatutaris –sindicatura de greuges, de comptes, Consell de Garanties Estatutàries, «corpo», el CAC–; estem acabant el pacte nacional per la llengua. Però aquí hem fet la llei per protegir el model d'escola catalana o també per protegir l'aranès, amb gran consens d'aquesta cambra. Hem fet lleis que també feia molt temps que s'estaven negociant i debatent. Avui, exactament, hem aprovat la llei de foment de l'associacionisme, però vam aprovar la de la rebaixa dels preus universitaris, la llei de la ciència o la de l'emergència habitacional. Hem fet monogràfics, certament, on ens hem posat d'acord: en l'àmbit de l'educació, de la transició energètica, de la seguretat, de la joventut. I també és una realitat, i ho demostra com hem avançat en la resolució democràtica del conflicte i que hem treballat conjuntament amb el PSOE i amb el Govern de l'Estat espanyol.

Avui, per exemple, n'hi ha hagut l'exemple amb la reunió entre el president Pere Aragonès i el president Pedro Sánchez. Un camí, el de la negociació, que ens ha portat els indults, l'eliminació de la sedició; que ens ha portat l'amnistia, que està en tràmit, i perquè s'acabi amb aquesta situació de repressió (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) injusta, i seguir ara amb la segona fase de la negociació per aconseguir, doncs, un referèndum i la resolució democràtica del conflicte –acabo, presidenta. Uns exemples de feina, malgrat les minories parlamentàries, que hi són. Com també amb l'acord pel traspàs integral de rodalies o també amb tota la feina que ha de venir per un nou sistema de finançament...

La presidenta

Gràcies.

Marta Vilalta i Torres

...singular per a Catalunya per acabar amb aquesta situació de greuge. Nosaltres hi som per construir acords, perquè quan construïm acords no guanya un o altre, qui guanya és Catalunya, i així ho seguirem fent.

Moltes gràcies. I bones festes.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. No tinc temps de contestar a tothom, però estic molt agraïda que tothom vulgui pactar amb nosaltres i que, en fi, el PSC hagi d'estar a la majoria dels acords. Estic, la veritat, molt satisfeta, i estic segura que el meu grup també.

En tot cas, jo, senyora Vilalta, li diré que l'he vist molt positiva; potser és perquè estem ja prop de Nadal, però l'he vist a vostè molt positiva. I em fa patir que segueixin igual, perquè m'ha semblat que venia a dir que fan les coses molt bé, que estan anant les coses bé, que hi ha alguns reptes i que ja aproven coses i que, per tant, no cal massa més.

Jo crec que s'equivocarien, primer, perquè no som perfectes, ningú. Ni segurament nosaltres fem l'oposició tan bé com ens podem a vegades pensar, i ja ens ho diuen vostès, que no fem d'oposició i que semblen més la crossa del Govern. Vull dir, tot és acceptable i s'ha d'escoltar, i segurament podem millorar o rectificar una mica, no? Però crec que també està bé que ho facin vostès.

Ni les coses van tan bé: tenim aquí ara unes infermeres manifestant-se; fer una reestructuració en pediatria no pactada, per exemple, amb el territori o els ajuntaments; no han augmentat encara el quatre per cent de les tarifes socials pactades en el pressupost del 2023, tampoc les ajudes a les residències; es van dedicar 170 milions d'euros a avançar una setmana el calendari escolar. És a dir, no han fet coses bé, sobretot perquè han estat fetes sense diàleg ni consens, i això és el que creiem

nosaltres que no pot ser, estiguis en minoria o estiguis en majoria. S'ha de dialogar i s'ha de consensuar.

Nosaltres, amb el pressupost del 2023, el que esperem és que el compleixin. Veurem aleshores si entrem a negociar el del 2024. Ara, crec que estaria bé que no seguíssim igual, que vostès tinguessin una actitud una mica més oberta i més dialogant, perquè al final han aprovat vuit lleis en dos anys i mig; a l'Estat, en quatre anys, dues-centes. Vull dir, en fi, no crec que puguin aplaudir massa.

Miri, jo el que demanaria per a tothom aquests Reis, vist com ha anat aquest darrer Ple, és respecte i educació, diàleg i empatia, que vostès tinguin molts encerts, que seran els de vostès, però sobretot els de tot Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem, tot seguit, a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 21 a 24 de l'ordre del dia.

(Pausa llarga.)

Paraules de comiat de Maria Dolors Sabater i Puig

Abans de les votacions, m'agradaria donar la paraula a la diputada Maria Dolors Sabater i Puig, ja que avui és l'últim dia que fa de diputada, que pugui dirigir-nos unes paraules. Quan vulgui.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta, per cedir-me aquests minuts de comiat en el final del darrer Ple. Diputades, diputats, president, persones treballadores del Parlament, moltíssimes gràcies. La primera vegada que vaig agafar la paraula, que vaig prendre la paraula en aquest Parlament, jo no era diputada ni va ser aquí en l'hemicicle; va ser al cap de l'escala, una escala vibrant d'il·lusió i d'esperança, donant veu al municipalisme combatiu que es comprometia amb la república catalana independent que s'acabava de proclamar, una república catalana que volíem que fos de drets i llibertats i justícia social i que no deixés ningú enrere. Era el 27 d'octubre del 2017, un moment memorable per sentir aquest Parlament com una autèntica seu de la sobirania popular i una materialització de com, quan les lluites del carrer i el compromís de les institucions caminen plegades, som imparables.

Sis anys després, aquí a l'hemicicle, en el moment de deixar l'acta de diputada per tornar a la proximitat municipalista, tinc sentiments contraposats. D'una banda, en aquests gairebé tres anys aquí de feina, aquí al Parlament, més que seu de la sobirania popular, he sentit la institució com a allunyada de les necessitats de la majoria social i, sobretot, subordinada a l'Estat i als poders econòmics, amb una cotilla autonomista que asfixia la conquesta de drets socials i nacionals. I he pogut comprovar que la política, aquest art de fer possible els impossibles, la política, que ha de rescatar la vida i les llibertats, està segrestada pel partidisme i la burocratització.

Però ja he dit que eren sentiments contraposats, perquè, d'altra banda, són moltes hores de feina per construir, per transformar, moltes hores compartides amb aspiracions, amb reptes, hores en què hem après, en què hem patit, hem obert camins d'estudi, d'investigació, avenços legislatius. Avui mateix, al matí, s'aprovava aquesta llei de l'associacionisme, que per mi, que hi he estat treballant i que jo soc una persona que m'he forjat des de molt jove en un hiperactivisme associatiu..., doncs he pensat, mira, que era una casualitat, que era un bon comiat. És a dir, que és veritat que fem moltíssima feina i que hem també conviscut, hem tingut moments de riure, de tenir esperança, sobretot esperança.

Però és veritat que s'aproven molts acords, que avancem en petites coses, però no es resolen els problemes vitals de la gent. I sempre sembla que falten aquells darrers

passos que diu Margarit que han de fer que els drets que estan proclamats i que els tenim acordats s'acabin de materialitzar i es facin realitat en les vides de la gent. I la pobresa creix, i creix el malestar. I si no s'aborda amb polítiques radicals per reduir aquest malestar, polítiques radicals que capgirin la distribució de la riquesa i que facin que tothom quedi abastit de drets, aquest malestar és aprofitat pels voltors, és aprofitat pels voltors de l'extrema dreta, de la ultradreta, i ho veiem arreu. I sabeu què passa? Doncs que és una amenaça que creix molt i que a Badalona ja la tenim al cap del carrer. Així que jo torno al municipalisme a fer pinya per aturar el feixisme.

I, en acabar, i per agrair, no?, tots aquests dies compartits, tot aquest temps aquí i aquesta experiència, vull fer un esment antirepressiu amb tota la solidaritat amb el diputat Lluís Puig, que continua sense poder ser aquí. (*Aplaudiments.*) I faig esment de totes les persones represaliades. Avui, en nom d'elles, porto aquí, faig present aquí al Parlament l'Adri, de Badalona, perquè ser antifeixista no és cap delictes, però són milers les persones que a dia d'avui encara estan en aquell 155, i tot el que vam viure continua encara viu i encara ho hem de combatre.

Reitero l'agraïment a totes les persones que ens ajudeu en el dia a dia en aquesta tasca parlamentària. I, com que no puc anomenar a tothom, ho exemplifico en les persones..., en les uixeres i els uixers, que són els que ens posen aquest bon dia cada dia, no?, i que ens ajuden en els moments més quotidians.

I bé, ja per acabar, i per no fer diferent del que heu fet la majoria, ja que encetem el solstici d'estiu i que és tradicional... (*Remor de veus.*) Ai, perdó! (*L'oradora riu.*) El solstici d'hivern! Bé, és que amb el canvi climàtic... Perdoneu, eh? (*Aplaudiments i rialles.*) Però no ho sembla gaire, que sigui el solstici d'hivern. Doncs m'agradaria acabar amb un poema, que és una glosa del calendari d'advent de Cor de Carxofa. De fet, lo seu seria que la cantés, però no ho faré. L'ha escrit la Mariona Massip, i diu: «Avisau els Reis d'Orient: / no hi ha estables, sinó bombes. / Que no segueixin l'estel / que del cel en cauen bombes.» Perdó, era «no hi ha estables, sinó tombes». «Avisau els Reis d'Orient: / no hi ha estables, sinó tombes. / Que no segueixin l'estel, / que del cel en cauen bombes. / Que deixin l'encens i l'or, / que regalin “dret a viure”, / i els patges, amb mocadors, / cridin “Palestina lliure!”»

Fins la victòria sempre. Visca els Països Catalans lliures i visca la terra.
(*Aplaudiments perllongats. Marta Vilalta i Torres demana per parlar.*)

La presidenta

Diputada Vilalta...

Marta Vilalta i Torres

Presidenta, per demanar unes votacions separades. (*Pausa.*) Gràcies. De la moció... Sento trencar el clima, eh?, però de la moció número 22, sobre les prioritats en matèria de salut, demanaríem votació separada dels punts 5.a.2 i 5.a.3, per separat. Poden ser junts.

La presidenta

D'acord.

Marta Vilalta i Torres

Es pot..., de forma separada, però es poden agrupar. I de la moció número 23, sobre la gestió de la sequera, demanaríem votació separada dels punts 14 i 15.

La presidenta

Catorze i quinze.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies.

La presidenta

Cap altre canvi? (*Pausa.*) Doncs iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al desenvolupament de les zones de muntanya per a garantir l'equilibri territorial (continuació)

302-00372/13

Comencem per la moció número 21, subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al desenvolupament de les zones de muntanya per a garantir l'equilibri territorial.

Comencem votant el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 107 vots a favor, 16 en contra, 3 abstencions i una persona que no ha votat.

Votem ara el punt 2.a.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 103 vots a favor, 10 en contra i 14 abstencions.

Votem els punts 2.b i 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 103 vots a favor, 1 en contra i 23 abstencions.

Votem el punt 2.c.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 112 vots a favor, 1 en contra i 14 abstencions.

Votem els punts 3 i 6.i.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 121 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Votem els punts 5.a, 6.b, 6.d i 6.f.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 119 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Votem el punt 5.b.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 119 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 5.d.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 117 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 6.a.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 86 vots a favor, 9 en contra i 32 abstencions.

Votem el punt 6.b bis.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 86 vots a favor, cap en contra, 40 abstencions i una persona que no ha votat.

Votem ara els punts 6.e i 6.h.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 118 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Votem el punt 7.b.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 87 vots a favor, 8 en contra i 32 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 112 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.
I votem la resta de punts.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les prioritats en matèria de salut (continuació)

302-00371/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les prioritats en matèria de salut.

Comencem votant el punt 1.b.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 67 vots a favor, 28 en contra i 32 abstencions.

Votem el punt 1.c.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 66 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Votem els punts 2 i 5.d.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 83 vots a favor, 35 en contra i 9 abstencions.

Votem els punts 3.a i 5.c.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 109 vots a favor, 6 en contra i 12 abstencions.

Votem el punt 3.b.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 117 vots a favor, 9 en contra i 1 abstenció.

Votem el punt 3.c.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 117 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt 5.a.1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 47 vots a favor, 33 en contra i 47 abstencions.

Votem ara els punts 5.a.2 i 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 78 vots a favor, cap en contra i 47 abstencions.

Votem ara el punt 5.b.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 27 vots a favor, 61 en contra i 39 abstencions.

Votem els punts 6.a i 6.b.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 15 vots a favor, 111 en contra i 1 abstenció.

Votem el punt 6.c.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 30 vots a favor, 97 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 6.d.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 47 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció.

I votem la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 124 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de la sequera (continuació)

302-00373/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de la sequera.

Comencem votant el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 58 vots a favor, 29 en contra i 40 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 89 vots a favor, 32 en contra i 6 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 48 vots a favor, 70 en contra i 10 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 15 vots a favor, 112 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 79 vots a favor, 39 en contra i 9 abstencions.

Votem el punt 5 bis.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 47 vots a favor, 48 en contra i 32 abstencions.

Votem els punts 6 i 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 46 vots a favor, 48 en contra i 32 abstencions.

Votem el punt 7 bis.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 15 vots a favor, 80 en contra i 32 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 47 vots a favor, 32 en contra i 48 abstencions.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 16 vots a favor, 111 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 78 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

Votem els punts 11 i 14 bis.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 15 vots a favor, 111 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 12.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 14 vots a favor, 106 en contra i 6 abstencions.

Votem el punt 13.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 108 vots a favor, 13 en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 14.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 15 vots a favor, 13 en contra i 99 abstencions.

Votem ara el punt 15.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 47 vots a favor, 13 en contra i 67 abstencions.

Votem el punt 16.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 47 vots a favor, 48 en contra i 32 abstencions.
Votem el punt 17.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 87 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.
Votem els punts 18 i 18 bis.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 47 vots a favor, 37 en contra i 43 abstencions.
Votem ara el punt 19.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 56 vots a favor, 33 en contra i 38 abstencions.
Votem els punts 20, 21, 22, 23 i 24.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
Votem el punt 25.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 54 vots a favor, 9 en contra i 64 abstencions.
Votem el punt 26.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 15 vots a favor, 48 en contra i 64 abstencions.
I votem el punt 27.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 79 vots a favor, 19 en contra i 29 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els projectes estratègics (continuació)

302-00375/13

I passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els projectes estratègics.

Comencem votant el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 49 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 110 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció.

I votem el punt 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 104 vots a favor, 17 en contra i 6 abstencions.

Acabades les votacions, diputats i diputades, els hi desitjo bones festes i un bon inici d'any.

S'aixeca la sessió.

(Aplaudiments.)

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i tres minuts.